

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 76

Dijous, 20 de desembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 47, quarta i darrera reunió, i 48

Í N D E X

Sessió núm. 47.4

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002 (tram. 200-00053/06) (continuació) (p. 3)

Projecte de llei

de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00054/06) (p. 37)

Necrologia

de l'exdiputat Sr. Antonio Santiburcio Moreno (tram. 401-00032/06) (p. 43)

Projecte de llei

de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00055/06) (p. 67)

Sessió núm. 48

Designació

de senadors o senadores que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00004/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 47.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, i de Justícia, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Bon dia.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002
(tram. 200-00053/06) (continuació)

I comencem per allà on vam acabar ahir, que és en el bloc setè, que és el de política social. I donem la paraula... (*Veus de fons.*) El senyor Ernest Benach, amb la doble condició de membre d'Esquerra Republicana i de secretari en funcions mentre actua com a diputat, és el que ens permetrà iniciar aquesta sessió de bon dematí, amb una certa irregularitat a la qual ja estem fets.

Gràcies.

El Sr. Benach i Pascual

Reprenem, doncs, la sessió amb el debat de les esmenes de política social. En el meu cas faré referència a un bloc d'esmenes de temes de sanitat, faré referència també al bloc d'esmenes de política familiar, i a alguns altres aspectes puntuals.

Precisament aquest cap de setmana es feia *La Marató de TV3*, en aquest cas concret per donar suport a la investigació i a la lluita contra la sida. Jo recordo haver llegit en algun mitjà de comunicació el titular de la notícia que deia: «TV3 triga deu anys a fer *La Marató* contra la sida.» D'alguna manera, aquest esperit crític que reflectia aquest titular, també l'hem reflectit nosaltres en algunes de les esmenes que hem presentat.

En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari –que n'ha fet unes quantes sobre aquesta qüestió– el que d'alguna manera vol visualitzar és el fet que potser caldria incrementar alguns dels programes que estan fent i, doncs, des del punt de vista polític, dedicar-hi més recursos; per tant, que això una prioritat més important. El fet que s'hagi fet aquesta marató, doncs, és un factor important, sens dubte, però també ho és el fet que es mantinguin polítiques constants. En aquest sentit, una de les esmenes que nosaltres proposem i que nosaltres entenem que és una bona línia d'actuació és precisament la de dotar amb més recursos les organitzacions no governamentals que treballen en serveis, que treballen en prevenció i treballen en suport als afectats per la sida.

Lligant precisament amb la qüestió organitzacions no governamentals, jo voldria fer esment explícit de l'esmena 570. L'esmena 570 fa referència també a organit-

zacions no governamentals que treballen donant suport a persones afectades per malalties –si em permeten l'expressió..., sé que no és correcta, l'expressió– d'aquelles malalties que es podrien considerar com a més noves, és a dir, malalties que han anat sortint amb el pas dels anys, amb l'evolució de la societat; malalties que potser no estaven identificades, que potser no s'havia, doncs, concretat la seva simptomatologia i la seva curació –algunes de les quals tampoc s'ha fet encara–, i, per tant, en aquest sentit, podríem parlar de malalties neuromusculars, degeneratives, malalties vinculades amb l'absència de salut mental. I aquesta tipologia de malalties ha anat provocant tot un seguit d'organitzacions, associacions paraassistencials, que d'alguna manera fan una tasca absolutament important.

En aquest sentit, jo penso que estem davant d'un fenomen pràcticament nou en la societat i, alguna manera, amb l'esmena 570, tot el que demanàvem és un reconeixement per a aquesta gent, no concretament quantitats. Penso que és un gest del Parlament. En aquest sentit, els voldria demanar una última reflexió, si és possible, perquè en definitiva no estem demanant cap quantitat en concret sinó que estem demanant que s'obri una partida per donar suport a aquesta tipologia d'entitats.

Jo crec que això seria ben rebut, seria sobretot ben entès i sobretot seria un reconeixement per part del Parlament i de les institucions en la línia de dir: «escol'ti'm, vostès estan fent un treball important, un bon treball, que en aquests moments cada vegada, doncs, és més important, perquè aquest tipus de malalties s'estan estenent i és evident que són una mica malalties –entre cometes– “de futur”».

Per altra banda, hi ha tot un seguit d'esmenes que fan referència ja més concretament al que seria la qüestió assistencial, és a dir, tant a nivell d'inversió, especialment d'infraestructures... Aquí ens trobem amb esmenes que podríem qualificar com a clàssiques: inversió en centres hospitalaris, específicament a l'hospital comarcal del Baix Llobregat; inversió en el que serien els centres dedicats a l'assistència primària; inversions des del punt de vista territorial en diversos llocs del país. Per tant, estaríem repetint d'alguna manera arguments que ja hem expressant en d'altres debats de pressupostos, en d'altres debats en comissió, en d'altres debats en ple. Per tant, m'estalviaré de repetir els arguments; en tot cas, constatar que el fet que les esmenes aquestes encara hi siguin, doncs, provoca d'alguna manera la constatació que alguns dels aspectes que hem anat dient al llarg dels anys no s'han acabat de concretar.

Hi ha també altres esmenes que podríem qualificar com a clàssiques, en relació amb la despesa farmacèutica, que, des del punt de vista més pràctic i mirant les xifres, és evident que hi ha hagut un avenç important en aquest sentit; un avenç important però no suficient. En qualsevol cas, no ens sap cap greu reconèixer que aquí s'ha anat avançant en els darrers anys en la línia correcta, però que caldria fer un esforç encara més important.

També, el mateix podríem dir de la salut mental. És evident, també, que aquesta, a poc a poc, va esdevenint una prioritat política del Govern. En aquest sentit és també cert que els recursos que s'hi destinaven fa uns

anys i els recursos que s'hi destinen en aquests moments han canviat d'una manera substancial, però des del nostre punt de vista caldria un major desplegament dels serveis de salut mental, especialment en la creació de més centres de dia, especialment també en la creació de serveis d'urgència i d'atenció en aquest àmbit. Per tant, aquí també es reproduïen tot un seguit d'esmenes, que també podríem qualificar com a clàssiques, i que des del nostre punt de vista, doncs, tot i reconeixent que el Govern ha fet passos endavant, entenem que encara caldria, doncs, «apretar» una mica més.

Un altre aspecte de la sanitat que voldria esmentar –i em penso que és absolutament oportú fer-ho avui– és el fet que... –me sembla que era ahir..., bé, al llarg d'aquest Ple, perquè com que ja portem uns quants dies al final perds la noció del temps...– ahir o abans-d'ahir, abans-d'ahir, vam tenir una entrevista, una reunió amb els sindicats de treballadors de la XHUP. Concretament aquesta gent ens feien unes reivindicacions –que vostès coneixen perfectament; jo no hi entraré ara amb més detalls; en qualsevol cas també està recollit, l'esperit, en algunes de les esmenes presentades– i, d'alguna manera, nosaltres vam dir: «Home, el que és important és que quedi clar, primer, quina és la xifra, i, segon, que hi hagi acord entre la patronal i els sindicats.» Anuncien que avui faran arribar aquí al Parlament un document en què hi ha aquest acord.

Per tant, si això és així, i si les votacions no es fan fins a dos quarts de vuit del vespre, tenim una oportunitat històrica per canviar i no per donar solució a un conflicte laboral, perquè això ja ho farà qui ho hagi de fer en el seu moment, és a dir, patronals i sindicats, però sí per canviar d'alguna manera el rumb de les coses, és a dir, donar-hi un gir en el sentit que des d'aquí, si a més a més aquesta és una prioritat política, com sembla que ha dit el Govern en alguna ocasió, amb relació a buscar una certa pau i estabilitat laboral, i, per tant, a dotar de més recursos aquest àmbit, doncs, si la patronal i els sindicats estan d'acord, si han estat capaços de posar-se d'acord a més a més en una xifra, el Govern ha de moure peça. I avui seria un bon dia per moure-la.

Finalment, jo faré referència ràpidament a les esmenes que fan referència –i, per tant, hi donen rellevància– a política familiar. Aquesta cada vegada està agafant una importància més gran. Vam comentar també en aquest Ple, a través de dues mocions, diverses qüestions relacionades amb el tema, l'acord per tirar endavant una llei. Aquí el que es planteja són tot un seguit de mesures de conciliació de la vida laboral i familiar. Estem plantejant d'anar més enllà, estem plantejant d'anar més enllà de les coses que s'estan fent i estem plantejant també –com ja vam manifestar i com vam expressar en el seu moment– que aquesta és, cada vegada més, una prioritat política, i que, de fet, només cal veure les esmenes que hem presentat els grups parlamentaris en relació amb aquesta qüestió.

Per tant, destacant, doncs, la importància que li dona la salut parlamentària, a aquesta qüestió, si li sembla, senyor president, deixaria el temps que queda a la meua companya, la senyora Carme Porta, perquè acabi d'exposar les esmenes que fan referència a benestar social.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Gràcies, senyor president. Bé, les nostres esmenes són coherents amb les propostes que hem anat fent en aquest Parlament respecte als canvis que considerem necessaris en el desenvolupament de l'acció de la política social i que d'alguna manera ja vam concretar, també, en el discurs que vam fer en l'esmena a la totalitat dels pressupostos.

Tornem a plantejar la necessitat de més centres de dia, de més places residencials per a gent gran, de millores en l'atenció primària i –unes clàssiques, ja, esmenes– de més col·laboració i cooperació amb les administracions locals perquè és una col·laboració que massa vegades és poc fluida.

Tornem a plantejar també l'increment de recursos per a les persones que viuen en condicions de pobresa extrema i severa, i de la necessària lluita contra l'exclusió social, però també recursos per a les persones afectades en la seva salut mental, les persones amb intel·ligència límit, les persones afectades per espina bífida, les persones amb discapacitat, és a dir, fem tot un seguit d'esmenes amb propostes marcades per la transversalitat, però també a l'actuació específica sobre alguns col·lectius.

Algunes de les esmenes recullen resolucions aprovades en aquest Parlament i que vostès haurien de complir. I només els en posaré alguns exemples. Per exemple, el Pla integral contra la violència de gènere, que curiosament vostès recullen una inversió..., han canviat el nom del Pla; ara passa a ser Pla contra la violència domèstica, tot i que aquest Parlament, de forma unànime, els va demanar un pla ampli que lluités contra tot tipus de violència contra les dones, i vostès –com deia– recullen una inversió però quan es posi en marxa aquest Pla, i, aquest Pla, de fet, fa un any que l'haurien d'haver presentat. I, en tot cas, ja els demanaríem quan pensen aprovar aquest pla i quan ens el pensem presentar, perquè, si no, serà, diguem, paper mullat, la inversió que vostès pretenen fer en aquest Pla.

Un altre exemple que no es recull als pressupostos és l'atenció, informació i assessorament per a gais i lesbianes, que l'any 2000 es va aprovar en aquest Parlament de forma també unànime i que no s'ha posat cap instrument per cobrir aquest servei, i que tampoc, com deia, es recull en aquests pressupostos.

Encara un altre incompliment –tot i que serà l'últim exemple del que vostès no contemplen en aquests pressupost– és l'equiparació dels centres de dia i residències geriàtriques municipals –l'equiparació amb els centres propis. I així ho demanava una resolució de l'any 99, i encara no s'ha complert ni evidentment s'ha posat en marxa, i creiem que tampoc es recull en aquests pressupostos.

Evidentment, el compliment d'aquestes i altres resolucions és el que els demanem en alguns casos. I al nostre entendre és lamentable, perquè, de fet, és una obli-

gació del Govern, el compliment de les resolucions d'aquest Parlament. Però, bé, en tot cas, no ens centrem només amb la manca de compliment sinó que també els fem algunes altres propostes en el sentit que la xarxa de serveis socials és el suficient i, per tant, nosaltres pensem que s'ha de donar atenció a la demanda real de la ciutadania. Els reclamem habitatges tutelats; recursos per a un pla pilot d'habitatges per treball de l'autonomia per a persones afectades d'espina bífida, perquè actualment no hi ha cap programa en marxa ni marge; un pla..., una inversió real en el Pla de lluita contra la pobresa, i els concretem algunes demandes importants i que pensem necessàries.

Jo, finalment, em voldria referir al tema dels plans integrals perquè al nostre entendre és un tema preocupant, perquè mai no podem saber les partides pròpies perquè mai es presenten de forma segregada, i, per tant, les inversions reals, no podem saber mai quines són. Per exemple, el Pla integral d'immigració. Nosaltres pensem que és importantíssim abocar recursos per poder treballar en la integració de les persones que arriben al nostre país. Aquesta gent necessita accedir als serveis socials, als serveis sanitaris, als serveis educatius, entre molts d'altres, i s'han de reforçar per tal de poder adequar aquests serveis a les noves demandes que se'ns plantegen. I per això és evident que cal dotar aquest Pla d'immigració, però també cal augmentar els recursos de la xarxa de serveis socials. I en aquest sentit nosaltres hem plantejat una sèrie d'esmenes; pensem que cal millorar els recursos, ampliar i millorar els serveis per tal d'oferir l'atenció adequada i, evidentment, fer..., nosaltres els demanàriem que de cara a propers pressupostos ens fessin el favor de presentar en els plans integrals, que són plans transversals, partides segregades de forma que poguéssim, d'alguna manera, contrastar on s'ha fet la inversió.

En les esmenes conjuntes amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds, destacar la ja tradicional del 0,7% dels pressupostos per a cooperació internacional, que ja comença a ser una esmena tradicional. I les dos, no menys importants, que són les que demanen recursos per a la prevenció de la delinqüència juvenil i la millora de la formació professional dels interns i les internes a centres penitenciaris.

En tot cas, aquí acaba la meva defensa de les esmenes, i demanar, evidentment, el vot favorable de la cambra en aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. El grup 9, no l'acumulen? (*Pausa.*) No l'acumulen; molt bé. Passem, per tant, a la següent intervenció, que és la de la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, estem debatent precisament l'apartat de política social, i justament la despesa social ha estat una de les prioritats que el Govern ha dit que es fixava en les línies d'actuació reflectides en el pressupost de l'any

2002. I, malgrat aquesta prioritat, hem d'assenyalar que l'esforç en despesa social de Catalunya continua sent un dels més baixos de la Unió Europea, i ho continuarà sent malgrat l'increment actual, i això implica que no arribarà a cobrir les necessitats que la societat catalana té plantejades.

En aquest sentit, el percentatge respecte al producte interior brut que Catalunya destina a protecció social és dels més baixos de la Unió Europea –només Irlanda manté una despesa inferior– i està molt per sota de la despesa mitjana europea. I, si és comptada la despesa per unitat de poder de compra, resulta que Catalunya destina dues tercers parts de la realitzada en el conjunt d'Europa; solament Irlanda, Portugal i Grècia tenen una despesa inferior, mentre que Dinamarca duplica les xifres catalanes. Per tant, estem lluny encara d'igualar-nos amb la resta de països, especialment amb aquells que compten amb un estat del benestar consolidat.

D'alguna manera, les esmenes que nosaltres presentem intenten donar més passos endavant respecte al que ja preveu el pressupost, en els diferents vessants que compon, justament, la política social. Plantegem millores, per exemple, en l'àmbit de la justícia, tota una sèrie d'esmenes que van adreçades a les millores en l'àmbit de la justícia. Per exemple, jo en destacaria la necessitat de fer un informe sobre la situació de l'Administració de justícia a Catalunya, de cara a avaluar les necessitats i aconseguir que sigui una justícia àgil, ràpida i eficaç. També en destaquem les esmenes adreçades a fer un pla de seguretat i emergència dels centres penitenciaris, que és tot un vessant que, evidentment –com s'ha demostrat malauradament aquests darrers temps–, cal millorar, i molt. I també tota una sèrie d'aspectes relacionats amb millores laborals, acords amb els ajuntaments en qüestions de l'Administració de justícia.

Hi ha tota una sèrie d'esmenes, també, que van adreçades a la lluita contra la violència de gènere, tant en l'àmbit de la justícia –relacionades amb la millora, amb la formació de la policia dels Mossos d'Esquadra, com amb la necessària coordinació entre els diferents sectors que intervenen en aquest camp–, deia, tant des del vessant de l'àmbit de la justícia com des del vessant social, des de la necessitat de complementar les cases d'acollida per arribar a tenir una plaça cada deu mil habitants a constituir, jo subratllaria, un fons de garantia per a aquelles dones que, volent sortir d'una situació de violència, no tenen recursos propis, i, mentre hi ha, diguéssim, tot el temps per poder tramitar altres situacions o poder resoldre altres situacions, poder constituir, justament, aquest fons de garantia; o la mateixa construcció del centre de reinserció i recuperació integral de les dones víctimes de violència al Baix Llobregat, que ha sigut ja aprovat en aquest Parlament a la comissió corresponent.

Pel que fa a l'àmbit de la sanitat, el pressupost de sanitat creix per sota de la mitjana del pressupost, malgrat ser un dels sectors amb una demanda fortament expansiva. I aquí nosaltres plantegem tota una sèrie d'esmenes que tenen a veure amb superar l'endarreriment crònic de la salut mental; la inacabada assistència primària; la ralentització en l'aplicació del sector sociosanitari; el problema no resolt encara de les llistes d'espera, de les

quirúrgiques, però també les que afecten proves diagnòstiques i visites a especialistes. I això, senyor Homs, vol dir diners. És el que estava comentant justament a l'inici: que, malgrat la prioritat que vostès fan en despesa social, no arriba a poder cobrir les necessitats que hi ha plantejades, evidentment –evidentment.

I voldria fer referència també a un aspecte que abans ha citat el senyor Benach. En aquests moments hi ha un conflicte present, un conflicte en el sentit que qualsevol negociació laboral està expressant una sortida a un conflicte, que està protagonitzat en aquest cas pels treballadors i treballadores dels centres hospitalaris de la xarxa d'utilització pública, de la XHUP. Justament el senyor Benach ha anunciat que avui ens farien arribar una valoració econòmica del que suposa fer front al conveni que estan negociant. Aquesta valoració ens acaba d'arribar, i ens acaba d'arribar a tots els grups parlamentaris, i també em consta que la fan arribar al senyor conseller. I diu el següent: «Les entitats sindicals i patronals representades en la mesa negociadora del setè conveni de la xarxa hospitalària d'utilització pública valoren en 21.700 milions de pessetes el cost dels objectius debatuts en la negociació i continguts en les propostes.» Està signat per la Unió Catalana d'Hospitals, pel Consorci Hospitalari de Catalunya, per la UGT, Comissions Obreres, IAC i AMIC. Aquest és el document que ens acaben de fer arribar.

Evidentment, jo crec que tenim l'oportunitat –així ho ha assenyalat també el senyor Benach–..., i no només l'oportunitat, sinó el compromís, eh? Jo l'altre dia, fa pocs dies, em referia que això va més enllà de ser una qüestió de reivindicació laboral: hi ha un compromís polític perquè els treballadors i treballadores de la xarxa hospitalària d'utilització pública s'equiparin en les condicions laborals i salarials amb els de l'Institut Català de la Salut; per tant, cal fer-ho. El que nosaltres proposem és la possibilitat –perquè encara tenim temps de fer-ho– de fer una esmena transaccional a partir de les esmenes que tots els grups d'aquesta cambra hem presentat en aquest pressupost, tots, de cara que es faci una aportació ja significativa aquest any per poder cobrir justament aquestes necessitats, de cara que en els propers tres anys es pugui cloure justament aquest dèficit o aquest desnivell que ara existeix.

Jo proposaria inicialment que l'aportació d'aquest any consolidable sigui una tercera part d'aquesta quantitat, aproximadament, uns 7.500 milions de pessetes, i que l'esmena vagi adreçada a aquesta aportació, sense que això obsti, evidentment, perquè el Departament de Sanitat i Seguretat Social faci la pròpia valoració d'aquestes xifres –és a dir, són unes xifres que evidentment cal revisar i cal..., és a dir, cal que aquesta valoració sigui confirmada– i, per altra banda, es valori també la proporció d'activitat pública que es realitza en els centres hospitalaris sobre l'activitat total. I, en base en això, crec que el compromís és justament el de poder assolir aquestes demandes. Tenim la possibilitat de fer-ho, crec que hem de fer-ho; si no, estaríem, en aquest sentit, traint els mateixos acords d'aquest Parlament i el compromís polític a assolir.

Pel que fa referència al Departament de Benestar Social, i malgrat –i això ja ho vam comentar a l'esmena a la

totalitat– que percentualment és un dels departaments que més ha crescut dintre de política social, continua tenint un pressupost que no li permet abordar les principals qüestions pendents en aquest àmbit. En aquest sentit, nosaltres hem de recordar una vegada més –ja sé que és reiteratiu, però de fet no ens n'hem sortit– que caldria revisar la Llei de serveis socials, i en aquest sentit fem una esmena per tal de fer un nou acord sobre aquells drets que s'està disposat a garantir, precisament com a fruit de les noves demandes socials i com a fruit del mateix debat social.

Nosaltres entenem, en aquest sentit, i hi ha tota una sèrie d'esmenes adreçades en aquesta direcció, que cal incrementar molt més l'esforç a subministrar serveis públics d'atenció a les persones, sigui per a la gent gran, sigui per als disminuïts, sigui serveis de suport a les famílies, perquè en aquests moments, justament, nosaltres valorem que un dels dèficits del Departament de Benestar Social és que, de tots els serveis que s'estan posant en marxa, representen una proporció molt petita aquells que són de caràcter públic i que, per tant, poden ser d'accés universal. Nosaltres entenem que això ha de ser l'actuació prioritària.

En aquest sentit, també presentem esmenes de reforçament dels serveis socials i acords amb els ajuntaments en aquest sentit, de cara a una millor eficàcia en la lluita contra la pobresa. Hi ha tota una sèrie d'esmenes, també, que fan referència a qüestions relacionades amb la immigració, a poder fer efectiu el Pla interdepartamental d'immigració i a poder realitzar un pla d'acollida, per exemple, dels immigrants, també d'acord amb els ajuntaments.

I, finalment, voldria citar un aspecte que encara..., s'ha debatut poc en aquest Parlament, però que entenem que seria poder avançar en aquesta qüestió, un replantejament de moltes coses, com és l'aplicació progressiva de la renda bàsica. Aquesta és una qüestió molt nova, podríem dir que la seva mateixa implicació implicaria, com deia abans, revisar moltes de les diferents subvencions, prestacions que en aquests moments s'estan donant; significaria un element d'igualació important i de justícia social important, i nosaltres ho plantejarem com una forma d'avançar en el debat necessari per poder arribar algun dia a aplicar la renda bàsica de caràcter universal.

Res més. Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

A vostè, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, bé, una vegada més, ens trobem debatent el tema pressupostari, un tema importantíssim. Abans d'entrar en el detall de la meva resposta o de la meva oposició a les esmenes, hi han dos coses que potser sobresurten de les intervencions de les persones que m'han precedit a la tribuna, que caldria potser emmarcar.

Tots els que han pujat a la tribuna diuen que els recursos dedicats al capítol 7, és a dir, a l'àmbit social, són insuficients; se'ns va dir en el debat de totalitat, se'ns ha dit en el debat de partides i se'ns diu avui. I nosaltres podem..., jo personalment puc arribar a estar d'acord que són insuficients; sempre seran insuficients els recursos que destinem en aquest àmbit social. El que passa és que governar, com vostès saben, és prioritzar, i, d'altra banda, nosaltres hauríem agraït molt la iniciativa de l'oposició dient-nos d'on sortiran els recursos que necessitem més.

S'ha dit des de la tribuna, la senyora Comas ha fet una petita trampa dient el que destinen, respecte al PIB, Catalunya i Europa. Però és que Europa és Europa; fa molts anys que estan..., nosaltres també som Europa, però som una part d'Europa que ens hem incorporat amb un cert retard a l'estat del benestar. I és evident que hi ha un diferencial, l'hem denunciat nosaltres mateixos: hi han tres, quatre punts sobre PIB de diferència, difícilment resoluble, aquest tema, amb tres, quatre anys. Haurem de necessitar més temps. Però el que sí que hem de tenir clar és la voluntat d'equiparació, el que sí que hem de tenir és la voluntat d'anar arribant a equiparar-nos amb la resta de països europeus.

Hi ha una altra cosa que ha sortit diverses vegades; l'han tret el senyor Benach i la senyora Comas –jo els recordo que hi ha una esmena del Partit Popular que ja també en parla–, respecte al conflicte de la XHUP. El Govern aprovarà, aquest Parlament aprovarà avui una esmena del Partit Popular en aquesta línia, en la línia de buscar la solució als treballadors de la XHUP, i el Govern ho va anunciar, el conseller d'Economia –ho repetixo aquí avui–: té la voluntat d'ajudar a resoldre aquest problema.

Però vostès no poden deixar de tenir present, senyor Benach i senyora Comas, que aquest és un conflicte en què el Govern no ha d'intervenir directament. És una negociació d'un conveni col·lectiu, és una negociació de les parts, les parts han de resoldre aquest problema, han d'arribar a acords... Jo sé que el senyor Benach ho ha dit des de la tribuna, però m'interessa repetir-ho, perquè ahir i l'altre dia..., bé, diferents dies s'ha anat incitant, com a mínim mencionant, aquest problema latent al carrer, per incidir sobre el Govern perquè el Govern prengui la iniciativa per resoldre el problema.

El Govern el que ha pres és la iniciativa o la decisió d'ajudar a resoldre aquest problema amb els recursos necessaris perquè el problema es resolgui, però aquest és un problema –d'altra banda, no nou, ja fa temps que dura– en què les parts havien de donar el primer pas, l'han de donar, i s'han de posar d'acord, i el Govern té aquest compromís –ho va dir el senyor conseller d'Economia, jo estic autoritzat a repetir-ho avui–, es resoldrà, perquè hi hauran recursos per poder-lo resoldre, no solament aquest conflicte concret, sinó que en tota la sanitat, com va anunciar el conseller d'Economia, hi haurà una millora salarial.

Deixi'm ara entrar en el tema pròpiament de detall i començar per la part que ens agrada a tots més, que és la part d'aquelles esmenes que podem acceptar i que acceptem de grat. I ens agradaria acceptar-ne moltes

més de tots els grups, però la limitació de recursos ens obliga a rebutjar esmenes, moltes esmenes, no perquè estiguem en desacord amb el fons dels temes que ens plantegen, sinó perquè tenim els recursos que tenim, que són més que els altres anys, però que no són tots aquells que voldríem tenir.

Començaré per anunciar que nosaltres aprovarem literalment una esmena, l'esmena del Partit Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la número 493, que fa referència a una dotació per a la lluita contra el càncer de mama. La senyora Caterina Mieras ahir la va mencionar; el Govern i aquest Grup Parlamentari són sensibles a aquest problema, nosaltres creiem que tenen raó i aprovarem aquesta esmena literalment, tal com vostès l'han presentada.

D'altra banda, proposarem dos transaccionals, una a Esquerra Republicana, amb la qual les dos esmenes 594 i 613 quedarien reduïdes a una esmena transaccional, canviant el nom del pla: el Grup proponent diu «el Pla de lluita contra la pobresa», hem acordat posar «el Pla d'inclusió social de Catalunya», perquè a nivell europeu ara hi ha un canvi de denominació d'aquest tipus de plans i es parla del Pla d'inclusió social, tant a nivell europeu com a nivell espanyol, i ens sembla que és millor unificar criteris lingüístics. I, d'altra banda, incloïm en aquesta mateixa esmena transaccional el Pla interdepartamental d'immigració, en coordinació amb els ens locals, i el que diu és que «el Govern de la Generalitat destinarà durant l'any 2002, i dins de les previsions pressupostàries corresponents, els recursos necessaris per al desenvolupament d'aquests dos plans.» S'ha dit aquí –ho deia la senyora Carme Porta– que, evidentment, el Pla interdepartamental d'immigració havia d'estar dotat de recursos. Està dotat de recursos, però, a més a més, ho diem i ho afirmem amb aquesta transaccional que fem amb vostès –si vostès l'accepten, naturalment.

Després hi ha una altra esmena, la 640, també d'Esquerra Republicana, en què hem arribat a una transaccional, que fa referència a Sant Joan de les Abadesses. La transaccional la té la Mesa; en el seu moment, suposo que ja la llegiran, i si vostès, que ja la coneixen, hi estan, com és natural, d'acord –perquè està signada pels dos grups–, doncs, resoldrem un altre problema concret.

Farem una altra transacció entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds i el Partit Socialista de Catalunya, sobre les esmenes 668 i 475, que tracten d'una dotació pressupostària per a una casa d'acollida per a dones maltractades en una població determinada del Baix Llobregat. No direm el nom de la població, tot i que se'ns demanava en una de les esmenes, no direm el nom de la població en concret; direm l'àrea en què estarà, que serà el Baix Llobregat. I això, com ja hem parlat, per raons òbvies.

I fins aquí la part, diguem-ne, que més els pot agradar a vostès –i a nosaltres–, que és la de poder aprovar coses concretes. A partir d'aquí, desgraciadament, no podrem aprovar res més de la resta d'esmenes que vostès han presentat, ja dic, totes elles pensades i valuoses, però inassumibles per part del Govern i d'aquest Grup

Parlamentari, per la realitat pressupostària i de recursos que hi han. I, a més, perquè hi han moltes d'aquestes esmenes o bastantes d'aquestes esmenes que són sobre compromisos ja presos pel Govern i accions que ja està realitzant el Govern, i per tant són, al nostre criteri, esmenes no necessàries. En comentaré algunes.

Hi ha un grup d'esmenes sobre l'increment de la renda mínima d'inserció fins al 80% del salari mínim interprofessional, així com l'increment de les pensions mínimes. És una petició que ens fa un grup, Esquerra Republicana, a través de tres esmenes i que ells saben que la renda mínima d'inserció aquest any té una millor dotació, que està millorant, que hi ha una gran quantitat..., vuitanta mil persones, aproximadament, que s'han beneficiat d'aquesta renda, i que la voluntat del Grup Parlamentari que jo represento aquí avui i del Govern és anar incrementant aquest tipus de renda. Però amb aquest tipus de renda d'inserció, aquí i arreu on està establerta, s'ha d'anar amb compte, perquè ha de ser un nivell, el de la quantificació, que permeti la incentivació de l'acció per sortir de la renda mínima d'inserció, i ha de ser suficientment interessant perquè es puguin atendre les necessitats més peremptòries, però a la vegada ha de ser una renda que incentivi les persones que hi participen a sortir d'aquesta.

I, respecte a les pensions mínimes, vostès saben –i nosaltres ho hem dit moltes vegades– que estem molt interessats en l'increment de les pensions mínimes, i, de fet, el nostre Grup Parlamentari a Madrid ha presentat un document en la Comissió del Seguiment del Pacte de Toledo per demanar l'increment de les pensions mínimes, i, de fet, hi ha un acord del Govern i els sindicats per incrementar, insuficientment, però per augmentar el nivell de les pensions mínimes. I crec que hem de fer força i que hem de continuar lluitant perquè des del Congrés dels Diputats es prenguin les mesures necessàries per obligar el Govern central a incrementar el nivell de les pensions mínimes, especialment, com hem dit tantes i tantes vegades, les pensions de viduitat. Però no ens afecta, no ens competeix a nosaltres, l'increment d'aquest tipus de pensions –desgraciadament; què més voldríem?

Hi ha un altre grup d'esmenes, que són d'Esquerra Republicana i Iniciativa - Verds, sobre inversions en els hospitals de l'Institut Català de la Salut i hospitals comarcals de la xarxa hospitalària d'utilització pública. Aquesta, la rebutgem, perquè de fet –i vostès ho coneixen, perquè ho hem anat dient– s'estan realitzant ja les inversions possibles i necessàries mitjançant el Pla de remodelació i modernització dels hospitals de l'ICS, i programes extraordinaris d'inversions sanitàries, i el desplegament del Mapa sanitari de Catalunya, i també subvencions i aportacions de capital per obres de remodelació o ampliació amb els hospitals concertats.

Un grup d'esmenes fa referència al control i reducció de la despesa farmacèutica. Aquest és un tema recurrent, que fa molt temps que tots hi estem interessats, a rebaixar la factura farmacèutica, sense deixar d'atendre les necessitats dels usuaris, però en aquest moment hi han una sèrie de mesures posades en marxa per rebaixar –i de fet s'està rebaixant– la factura farmacèutica. No s'està rebaixant probablement a la velocitat i en el

nivell que tots voldríem, però és veritat que hi ha una sensible baixa en la factura farmacèutica. I això gràcies a la utilització de la targeta sanitària; al concert d'atenció farmacèutica amb el Consell de Col·legis Farmacèutics de Catalunya; l'impuls dels medicaments genèrics; el control de les campanyes de màrqueting de les indústries farmacèutiques; la promoció d'un ús racional, d'una campanya d'ús racional del medicament; la regulació dels visitadors mèdics; campanyes d'educació sanitària...

Les campanyes d'educació sanitària són vitals en aquest tema. Jo recordo que quan fèiem la Ley del medicamento, a Madrid, en què jo vaig tenir la fortuna de ser portaveu del meu Grup, ja parlaven de l'absoluta necessitat, abans de res, de fer unes campanyes d'educació per a l'ús del medicament. Per què? Perquè no pot ser que tantes i tantes cases, tants i tants domicilis tinguin una farmaciola de medicaments inutilitzables, sobrants o inutilitzats perquè s'acumulen i després no s'utilitzen, o s'utilitzen fins a la meitat del contingut de l'estoig, i la resta es podreix o es llença a les escombraries. Aquest programa o aquest compromís de l'educació de l'ús racional del medicament és vital per fer rebaixar la factura de la farmàcia.

Hi ha un altre grup d'esmenes, també d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, que fan referència a inversions en salut mental. I aquest és un tema en què estem tots molt sensibilitzats, i tots estem molt d'acord que és un capítol que hem de cuidar i «mimar» en tot el possible. Però és que vostès també saben... Però el problema..., a mi em crea una certa mala consciència quan haig de dir que no a una cosa que crec i tot el meu Grup creu que, efectivament, s'ha d'incrementar; però és que oblidem..., es diu: «S'ha d'invertir més en salut mental» –hi estem absolutament d'acord–, i no es diu que aquest any s'augmenta un 15%. I dius: «Però és poc, s'hauria d'augmentar més»; hi estem d'acord, però és que incrementem un 15%, i un 15% les dotacions per a la salut mental és una partida important. I aquest 15% d'increment en dotacions per a la salut mental per tal de promoure un major desplegament dels serveis de salut mental; l'increment de la dotació dels centres de dia ja existents; la posada en marxa de nous centres de dia; l'increment de la dotació de llits d'aguts i subaguts... És a dir, hi ha tot un programa d'acció, d'atenció a aquestes persones que desgraciadament tenen aquest tipus de malaltia.

Hi ha previst posar en marxa un nou sistema de pagament per a l'any 2003. Pel que fa a les transferències de serveis –que també hi han unes esmenes que fan referència a les transferències de la Diputació–, diem que d'acord, aquestes transferències han de venir amb la dotació adequada, però no reduir l'increment que, de fet, fa la Generalitat i l'esforç que fa la Generalitat.

I després hi ha un altre grup d'esmenes sobre unes ONG que donen suport a malalts d'Alzheimer i altres malalties, i que el senyor Benach ha fet una especial menció d'aquest tipus d'ONG que jo subscriu totalment, estic totalment d'acord...

El president

Senyor diputat, fa estoneta que li ha passat el temps...

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sap què passa? Que jo pensava que encara em quedava un minut, cinquanta-dos...

El president

No, és al revés...

El Sr. Hinojosa i Lucena

...i resulta que és al revés.

El president

...s'ha excedit en un minut, cinquanta segons.

El Sr. Hinojosa i Lucena

És fatal, això del temps, senyor president. Però, mirin, si vostè m'ho permet...

El president

Són les condicions parlamentàries.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Si vostè m'ho permet, dic dues frases, perquè em sabria greu ara no contestar al senyor Benach...

El president

Dues frases caben sempre en una intervenció parlamentària.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president, per la seva amabilitat. Dir-li al senyor Benach que estem d'acord, que és veritat que aquestes ONG fan un treball de suplència importantíssim, que probablement no els ho agraïrem mai suficientment, que es tenen en compte, que hi han una sèrie de..., un projecte de col·laboració amb aquestes entitats que vostè ha mencionat, i que el Govern ho té molt i molt present.

Finalment, senyor president, per acabar, hi ha tot un grup d'esmenes del Partit Popular, entre les quals n'hi ha una que fa referència a la XHUP, com hem parlat abans, que aprovarem en el seu conjunt i que esperem que tot plegat ens ajudi a resoldre alguns problemes que es plantegen en aquest pressupost.

Jo crec, senyor president, que, les dos transaccionals que tenim, les hauria de lliurar ara a la Mesa, o...

El president

Sí, sí, correspon. Gràcies.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Doncs, res més, senyor president. Moltes gràcies...

El president

Però haurien d'estar signades, senyor diputat.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Doncs, acabarem el tràmit.

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

Passem ara al debat del punt novè, tenint present que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi ja ho van fer en el seu moment. Per tant, ara donarem la veu al Grup Popular, a través de la senyora Maria Dolors Nadal, per set minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el primer que voldria remarcar és que el Grup Popular, en aquest bloc 9, que fa referència a política cultural, només té en la Llei de pressupostos dues esmenes a defensar en aquest Ple, perquè voldria tornar a palesar que el gruix més important, la gran part d'esmenes que tenen un impacte en el que és el Departament de Cultura, del Grup Popular, s'han canalitzat a través del protocol que es signarà amb el Govern de la Generalitat entre el Partit Popular i el Govern de la Generalitat. Per tant, passo, senyor president, senyores i senyors diputats, a defensar les dues esmenes que ens queden vives en aquest moment.

La primera fa referència, la número 1105, al que ja és un clàssic en aquest Parlament: tornem a parlar, novament, del contracte programa per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Espero, senyor conseller, que finalment ens en sortim. Espero que ens en sortim perquè ja un perd la memòria de les vegades que aquest Parlament ha fet mandats polítics al Govern per tal que es tirés endavant el contracte programa a la Corporació Catalana. Per tant, l'esmena que el Grup Popular canalitza a través d'una nova disposició addicional diu una cosa tan clara, tan senzilla, però tan necessària com que el Govern de la Generalitat establirà un contracte programa amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que definirà, de manera específica, els continguts d'interès públic propis de l'emissió del servei públic de l'entitat i que han de correspondre als recursos de la Generalitat.

No puc deixar de recordar que, quan vàrem fixar la posició del Grup Popular en les esmenes a la totalitat dels pressupostos, el Grup Popular va haver de recordar que en aquest país no es pot parlar de la situació d'endeutament dels comptes públics sense parlar de la situació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. És a dir, la Corporació Catalana és un clàssic, és paradigmàtic del que és una gestió dels comptes públics endeutada.

El Grup Popular vol recordar que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ha tingut un increment de més d'un 27% en aquests pressupostos i que, per tant, s'ha de fer un esforç per, realment, equilibrar els seus comptes. Pel Grup Popular és un criteri general: hem de continuar amb el procés de sanejament dels comptes públics. Sens dubte, el nou model de finançament ens permet encarar d'una manera clara, ferma, definitiva, aquesta assignatura que encara tenim pendent. Hem de gestionar amb eficàcia i austeritat, senyor conseller, i novament, aquesta esmena del Grup Popular incideix en aquesta qüestió, que per nosaltres és cabdal. És cabdal perquè només un procés de racionalització de la

despesa pública ens permetrà tenir un creixement de qualitat; en definitiva, és l'única manera que puguem tenir, continuar tenint un creixement generador d'ocupació.

Pel que fa a la següent esmena del Grup Popular, l'esmena 1106, del que es tracta és que el Govern destini recursos a garantir l'ensenyament d'una tercera llengua. Em sembla que ho hem dit moltes vegades: en aquest món globalitzat, en aquest món de les autopistes de la informació, en aquest món que, per ser cada vegada més gran, se'n fa cada vegada més petit, amb dues llengües un no arriba ni a la porta de casa seva, és necessari incorporar una tercera llengua a l'ensenyament. I això, amb voluntarisme, no es fa només; això es fa destinant-hi recursos. En aquest sentit, l'esmena número 1106, del Grup Popular, el que planteja és que el Govern destini els recursos necessaris per tal d'avançar en l'ensenyament d'una tercera llengua.

Som conscients, senyor conseller, que això representa una despesa importantíssima; que, realment, incorporar l'ensenyament d'una llengua que pot ser l'anglès, preferiblement l'anglès, perquè és la llengua que serveix en les noves tecnologies d'una forma més universalitzada, és un desig de tothom. Sabem que això té un cost altíssim, i, per tant, l'esmena del Grup Popular va en la línia d'establir el compromís del Govern d'avançar en la introducció d'aquesta tercera llengua en l'ensenyament.

Per tant, i tornant a recordar que el gruix més important de les esmenes del Grup Popular que afecten el Departament de Cultura han estat incorporades en un protocol signat entre el Partit Popular i el Govern de la Generalitat, dono per defensat aquest Departament en representació del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Surto per posicionar-me amb relació a les esmenes més específiques que, dintre d'aquest àmbit, fan referència al món dels esports. El nostre Grup Parlamentari ha presentat diverses esmenes en aquest àmbit, que fan referència a tot un seguit de qüestions, com poden ser les infraestructures esportives; des del punt de vista territorial, aquí hi ha un ampli ventall tant d'instal·lacions com de territoris afectats. També fan referència a diverses qüestions relacionades amb el que seria més una concepció molt més clara del suport a l'esport de base i, fins i tot, al que en diríem l'aplicació de noves tècniques en el que és la gestió esportiva. I, per tant, diguem-ne, acabariem de complementar, d'alguna manera, aquelles esmenes que ja vam fer en comissió i que, per nosaltres, donarien tot un sentit més global al que ha de ser la política esportiva d'aquest país.

En aquest sentit, dir –i ja ho vaig dir en el debat anterior de l'esmena a la totalitat– que cada vegada més

l'esport és una qüestió que va molt més a prop del que serien les polítiques relacionades amb la salut pública d'un país, que no pas amb les polítiques culturals estrictament. I, per tant, des d'aquest punt de vista, una certa reflexió, el mateix Govern se l'hauria d'imposar.

Jo voldria fer referència específica a algunes esmenes que el nostre Grup Parlamentari presenta cada any, però que enguany ens amoïnen especialment. Ens amoïnen per dos motius. En primer lloc, perquè cada any que passa perdem oportunitats; cada any que passa, aquesta qüestió està pitjor. I em refereixo al tema de les seleccions esportives nacionals. Vostès saben que aquí es va fer una llei, una llei avalada per cinc-centes mil persones del nostre país que hi van donar suport, que la van, d'alguna manera, exigir. Aquesta Llei, al que obligaria, o el que plantejaria, o el que demanaria és que hi hagués una política activa en aquest sentit, i, francament, la nostra anàlisi amb relació a la política que fa el Govern en aquest àmbit és absolutament decebedora.

Miri, ajuts de la Secretaria General de l'Esport per a actuacions de les seleccions catalanes, fora i dins del territori de Catalunya, al llarg del 2001: del total de 178 milions que es dediquen a aquest capítol, 121.251.568 pessetes s'han dedicat a campionats autonòmics –estem parlant del 68% dels recursos–, i a tornejos internacionals, s'hi han dedicat 24 milions, és a dir, el 13%; a partits aïllats, 21 milions; a la competició dels quatre motors d'Europa, 7 milions; a campionats del món, 4 milions, i una partida Masters Open..., en fi, 0,7%, curiosament, 1.310.000 pessetes. Per tant, nosaltres entenem que aquest és un..., absolutament, va al revés de com hauria d'anar. És a dir, si el que pretenem és que les seleccions esportives nacionals competeixin i estiguin presents en el context internacional, és evident que aquí han de canviar els números d'una manera radical, han de girar els percentatges del tot. No vol dir que no s'hagi de participar en campionats d'Espanya i en campionats autonòmics, no és això; és evident que es pot fer perfectament. El que vol dir és que s'ha de primar, s'ha de prioritzar, s'ha de reinvertir molt més en competicions internacionals del que s'està fent en aquests moments.

I això, sincerament, ens amoïna, perquè, en definitiva, aquest Parlament, a través de la resolució..., el punt 9 del debat de política general celebrat el passat mes d'octubre en aquest Parlament, doncs, ja deia claríssimament –i va ser un dels acords a què va arribar el nostre Grup Parlamentari amb el Grup de Convergència i Unió– que aquí calia fer un esforç més important, suplementari, i anar en la direcció, diguem-ne, políticament –des del nostre punt de vista, òbviament– correcta.

Per tant, jo voldria fer esment especial (*remor de veus*) –pocs que som; encara...–, jo voldria fer esment especial d'aquesta esmena, i en aquest sentit, doncs, demanar la reflexió del Grup de la majoria en el sentit que no em diguin que ja hi és, en el pressupost; no em diguin que això ja ho estan fent, perquè em remeto a les proves: això no ho estan fent, això no és al pressupost. O almenys, si hi és com ho tenen vostès plantejat i si hi és com ho han fet fins ara, doncs, francament, més valdria que s'ho fessin mirar. Entre altres coses, hi insisteixo, perquè al darrere hi ha cinc-centes mil persones que

van demanar una cosa concreta i que vostès hi van participar de manera entusiasta, i van il·lusionar, o van engrescar, o van permetre que la gent s'il·lusionés i s'engresqués en un projecte comú com a país.

Per tant, jo penso que la responsabilitat que vostès tenen aquí és doble. Estem davant de les darreres oportunitats de redreçar aquesta qüestió, i és evident que és una qüestió..., segurament que no és transcendent, que no passarà res si Catalunya no té seleccions esportives, però que cada vegada, també, penso que com a concepte de país ens estem diluint, o s'està diluint, i aspectes com aquests el que fan és, potser, doncs, evitar aquesta dissolució massa prematura.

En qualsevol cas, hi insisteixo, els números són els que són; les actituds, i l'actitud del Govern específicament en aquesta qüestió, són les que són; les actituds de les federacions també són les que són, i potser aquí cal fer un plantejament seriós, ja, d'una vegada per totes, i de futur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Sense cap pretensió de trencar la placidesa del debat pressupostari en aquest moment procedimental, surto per defensar la resta de les 185 esmenes que el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat en aquest bloc i que seran les referents a ensenyament, tant pel que fa a l'ensenyament no obligatori com a l'obligatori, tant al primari i secundari com a l'universitari; també les referències estrictament a cultura i a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

En tot cas, permeti'm, senyor president, que comenci per una novetat, que és que enguany ens aprovaran una esmena del bloc de política cultural. Això no havia passat mai en els últims debats pressupostaris; ens hem de felicitar d'aquest gran avenç per a l'autogovern del nostre país. És una esmena que hem transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió, que és l'antiga esmena 1323, l'actual esmena 1174, que, en tot cas, el diputat ponent de Convergència i Unió ja la té signada, i que fa referència a la formació del professorat dedicat a l'ensenyament de llengües a la immigració, de professorat propi, originari del nostre país, i de professorat originari del país de la immigració.

Aquest conjunt d'esmenes que Esquerra Republicana ha presentat en els aspectes d'ensenyament, d'universitat, de recerca, de cultura i de mitjans de comunicació segueixen el fil argumental del que vam expressar en les esmenes a la totalitat, de retorn dels pressupostos dels departaments corresponents. I, en tot cas, el que voldria avui és, més que tornar a reproduir el mateix discurs, que seria balder, en tot cas remarcar algunes de les esmenes, en concret, que creiem que s'haurien d'acabar aprovant en aquest o en un altre debat. O, en tot cas –més d'una vegada, a algun diputat de Convergència i Unió, ja li ho he dit–, i si em permeten la sin-

ceritat, és igual que ens les aprovin o no –no aniria malament que ho fessin. És a dir, si del que es tracta és que aprovar-ho queda malament i que la bona sintonia amb el Partit Popular, que ja tenien en el segle passat i que mantenen en aquest segle –ja són dos segles de bona sintonia de Convergència i Unió amb el Partit Popular els que duem, i esperem que no siguin massa més–, doncs, si aquesta excellent sintonia els ho impedeix aprovar, doncs no ho aprovin, és igual. Del que es tracta és que no aniria malament que de tant en tant tressin endavant algunes de les propostes que no aproven; vist que la majoria de les que aproven no tiren endavant, fem-ho al revés i tirin endavant les que no aproven i així potser també farem alguna cosa.

Pel que fa a ensenyament, hi ha una esmena que no costa ni un euro, que és estrictament la publicació de manera regular d'un informe sobre com està el desenvolupament del Mapa escolar; quines construccions estem fent; aquestes que s'estan fent, qui les fa, com se paguen, com es deixen de pagar, quan es faran, quan s'acabaran.

Pel que fa al transport escolar, fem una esmena, que és el primer any que la presentem en els pressupostos, que també n'hem fet una proposició no de llei, i que ens ha arribat de la preocupació dels consells comarcals sobre el fet del transport escolar. El transport escolar és un transport públic, és un transport regular, però resulta que no és un transport públic i regular com la resta perquè no totes les seves parades estan senyalitzades, no totes les seves parades tenen marquesines i no totes les seves parades tenen un informe previ dels Mossos d'Esquadra o de l'autoritat competent sobre l'adequació viària d'aquella parada. I, és clar, resulta que avui en dia tenim parades de transport escolar, amb nois i noies, que plou o que neva, que es mullen i que no poden tornar-se a canviar de roba fins al cap de vuit o nou o deu hores, perquè si se mullen –o es lleven...– a quarts de vuit del matí quan estan agafant el transport escolar, fins que no tornen a casa no poden tornar-se a canviar. És l'únic transport que no té marquesina a totes les parades, és l'únic transport que totes les parades no estan regulades, doncs bé, doncs que sigui un transport públic regular com la resta, que sigui com la resta.

Hi ha les evidents de garantia social, de formació ocupacional, d'escoles bressol, de la diversitat, dels convenis amb ajuntaments.

Pel que fa a universitat, aquest matí el rector Tugores deia per Catalunya Ràdio que celebrava l'anunci del conseller d'Universitats de la voluntat, diguem-ne gairebé urgent, de tirar endavant una llei catalana d'universitats. Nosaltres ho celebrem, també, i ho celebrem perquè alguns dels dèficits de la política universitària actual, molts dels dèficits de la LOU, els podem intentar de reconduir entre tots –Govern, comunitat universitària i Parlament– amb aquesta llei. Alguns dels dèficits estan aquí, és a dir –i ho deia el mateix rector Tugores–, el model de finançament –ho deia–, el que ell anomenava «l'espai universitari català» –l'espai universitari català–, és a dir, tot el conjunt de programacions..., i es troben en aquestes esmenes nostres, aquí estan; hi reinsistirem, doncs, en el debat d'aquesta llei d'universitats.

Pel que fa a les polítiques estrictament del que seria la política cultural tradicional, li anuncio, senyor president, que retirem dues esmenes, la 1131 i la 1161, sempre en la numeració actual –1131 i 1161–, no per res, és que es van aprovar en una moció en aquest mateix Ple, i ens semblaria, doncs, fins i tot una mica lamentable que allò que abans-d'ahir vam aprovar, avui ho rebutgéssim, i, per tant, diguem, ho retirem. Són dues esmenes –una fa referència a la creació cultural de menors de vint-i-vuit anys, i l'altra, al Pla plurianual d'inversions en infraestructures culturals i el llibre blanc corresponent– que es van aprovar amb una moció d'Esquerra Republicana que jo mateix vaig defensar en aquest mateix Ple, en el punt de l'ordre del dia corresponent, i, per tant, les aparquen.

En cultura, què demanem? Doncs demanem, per un cantó, el compliment de les lleis, és a dir, el compliment de les previsions del Mapa de lectura pública de Catalunya, el compliment de les previsions de la Llei de patrimoni cultural i també el compliment de les accions en favor de l'ús social de la llengua, en compliment de la Llei de política lingüística, i, per un altre cantó, el compliment del programa electoral de Convergència i Unió. No és que ens agradi el programa electoral de Convergència i Unió, perquè jo els he de confessar que no el vaig votar, per tant, diguem-ne, no em devia agradar excessivament, perquè si m'hagués agradat ho hagués fet; però sí que, ja que tenen el govern, que l'apliquin. Una de les promeses d'aquest programa electoral era l'immediata posada en funcionament del Museu Nacional d'Etnologia de Catalunya. Doncs bé, que sigui immediat i que es posi en funcionament el Museu d'Etnologia i la seva territorialització.

Tenim un munt d'esmenes territorialitzades, d'inversions en edificis, en patrimoni, al Vendrell, a Tarragona, a Sant Andreu del Palomar, a Badalona, a Corbera del Llobregat, a Abrera..., que no els especifico, que estan aquí.

I pel que fa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, tres esmenes que explico molt ràpidament: la millora de les actuals delegacions territorials a Tarragona, Lleida i Girona; la creació de noves delegacions territorials a les Terres de l'Ebre, a l'Alt Pirineu i a les comarques centrals, i l'inici de les desconnexions a les Illes, a la Catalunya Nord i al País Valencià, per la voluntat de construir una televisió nacional.

Senyor president, un segon, m'he pres, de més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, explicarem ara, doncs, totes les esmenes, el recull d'esmenes, que ha presentat Iniciativa per Catalunya - Verds sobre aquest bloc temàtic de cultura, que abraça tots els temes d'ensenyament, des del zero a tres

fins a la universitat i l'educació per a les persones adultes, i els temes estrictament culturals.

Bé, en relació amb el tema d'ensenyament, la nostra esmena que potser seria la principal, i que entén, llavors, tota la resta, és que hi hauria un canvi en la inversió dedicada a ensenyament; fins aquest moment el que destina el Govern de la Generalitat és un 2,06 del PIB a ensenyament, quan des del nostre punt de vista i quan es fa en la resta de països europeus és un 6%, no? D'aquesta manera ens permetria un augment de la inversió en tota la temàtica d'ensenyament –i quan dic «ensenyament» ho dic en tots els aspectes que jo abans he marcat, perquè crec que aquesta seria la millor manera de funcionar i de gestionar aquest àmbit, que estigués tot en un sol departament, en una sola conselleria–, doncs, que fos aquest 6% del producte interior brut. Això ens permetria, doncs, d'encarar tot un seguit de necessitats que hi ha en aquests moments en el món de l'ensenyament, que és difícil que es puguin encarar amb garanties amb els diners que s'hi destinen, i a més a més tenint en compte que bona part d'aquests diners, un percentatge important, quasi un 30%, va destinada a l'ensenyament privat, va destinada als concerts que es té amb la privada tant d'educació infantil, com d'educació..., com de la resta d'obligatòria.

D'aquesta manera, doncs, si ja pocs diners que tenim els destinem als concerts amb la privada, doncs, evidentment fa que la gestió d'aquest ensenyament públic sigui dolenta. Repeteixo: sempre estem dient la gestió, no pas l'ensenyament en si, sinó la gestió que se'n fa, de l'ensenyament públic. O també ens permetria, potser, abordar la necessària gratuïtat dels llibres de text i del material escolar; com diu la normativa, com diu la Constitució, l'ensenyament és gratuït, però a cada pare i mare cada any a començament de curs i durant tot el curs li costa al voltant de 30.000 pessetes, la compra dels llibres, la compra del material escolar, quan també en la major part de països d'Europa, en la majoria d'ells, això està cobert evidentment per diner públic, fent cas del que marquen les seves constitucions corresponents. Aquí això no es dona; sí que es dona en algunes comunitats autònomes de l'Estat Espanyol, però no pas a Catalunya, i si alguna vegada ho vol abordar, el Govern de Convergència i Unió diu que ho faci l'Estat, sense evidentment portar o fer una proposta coherent i pròpia des d'aquí Catalunya.

Nosaltres també hem fet tot un seguit d'esmenes per potenciar l'ensenyament públic a les escoles bressol. Públic, hi volem insistir, no pas el privat –el privat ja es desenvolupa per si sol–, però hi ha més diners dedicats als concerts amb les escoles bressol privades que no pas a fomentar escoles bressol públiques. Tornem a insistir: allò que la propaganda del Govern contínuament va dient que creen..., no sé si porten cinc o sis mil places d'escoles bressol, és fals. I, a més, vull dir-ho aquí com ja ho he dit en altres llocs: l'únic que es fa és una subvenció de 80.000 pessetes per plaça; ara 100.000, no pas per les esmenes del Partit Popular, com també els agrada explicar, sinó perquè hi havia l'acord propi del Govern amb la Federació de Municipis que, a partir d'aquest curs que ve, serien 100.000 i no 80. Però, bé, cada u, doncs, s'autoatorga el que creu convenient.

Però 80.000 pessetes, 100.000 pessetes, no és creació de nova plaça quan cada una d'aquestes places val al voltant de 700.000 pessetes; la resta, l'han d'assumir els pares i mares; la resta, l'han d'assumir els ajuntaments, que sí que són els veritables creadors d'aquestes escoles públiques, no pas el Govern de la Generalitat. I perquè quedi clar: en tot cas és una subvenció que es dona de 80 o 100.000 pessetes que és del tot insuficient, i que, en canvi, sí que es dona el concert amb gran quantitat d'escoles bressol privades, que és el que potencia el Govern de la Generalitat i a través d'aquesta donació.

Important també seria augmentar aquest 6%, el 6% del producte interior brut, per acabar les construccions de les escoles que encara queden per construir, per acabar amb tota aquesta xacra dels barracons que hi ha en el nostre país pertot arreu –al nord, al sud, a un cantó i l'altre–, doncs, gran quantitat de centres, no només un o dos barracons, sinó tots ells construïts en barracons, que seria bo que aquest 2003, d'una manera clara i amb un pla ben determinat, s'eliminessin i tots, tots els estudiants, tots els nois i noies, poguessin estudiar en les condicions que són necessàries per a un bon rendiment.

Però no només s'han de necessitar aquestes construccions, sinó també una veritable formació del professorat. Any rere any, en els pressupostos del Govern de la Generalitat, les partides destinades a la formació es congelen, quan és un element importantíssim, no?, de tenir un professorat incentivat, un professorat format, que pugui transmetre els coneixements, doncs, en les millors condicions possibles als estudiants.

Els projectes d'innovació educativa i de millora pedagògica estan congelats com deia. I ho deien l'altre dia en una compareixença els degans, uns quants degans d'universitats de ciències de l'educació, ens deien: «Abans, fa deu anys, fa quinze anys, Catalunya estava al capdavant de la reforma pedagògica, Catalunya era una de les comunitats autònomes més importants en aquest aspecte; ara està quasi a la cua –quasi a la cua.» (*Veus de fons.*) I això ho deien... –senyor Homs, li agraeixo que hagi posat atenció immediatament a partir d'ara, vol dir que si... (*veus de fons*), senyor Homs, vol dir..., vol dir que..., si reacciona, vol dir que li pica; si li pica, vol dir que tinc raó, que... –, i això ho deien, en tot cas, els degans... (*veus de fons*), senyor Homs, ho deien els degans de les universitats de les ciències de l'educació... (*veus de fons*), no ho deia..., no, ho deien els degans.

(*Pausa.*)

El president

Senyor diputat, no se n'estranyi, però realment... (*Veus de fons.*) El que sí que prego és que hi hagi moderació.

El Sr. Boada i Masoliver

Bé, bé. Senyor Homs, em faci recordar que li faci arribar l'informe de la Comissió, perquè escolti què és el que deien els degans de ciències de l'educació, que seria bo que, com tot conseller d'Economia, pogués escoltar el que diuen sectors de l'educació com són els degans. Si no vol escoltar el que diu aquest diputat, em

sembla molt correcte, allà vostè, però sí als degans. I, en tot cas, li recomanaria, senyor Homs, ja que té ganes de parlar, que ens expliqués bastant a veure què pensa fer amb el pressupost de la Generalitat i amb els informes sobre creixement econòmic, que han variat tant, a veure si vostè comença a reaccionar i es comporta com un veritable conseller d'Economia al servei dels ciutadans i no només al servei de la seva organització política. (*Remor de veus.*)

Bé, la situació és aquesta que jo deia sobre la reforma i sobre els projectes d'innovació educativa: Catalunya en aquests moments no és al capdavant de tots aquests projectes, i això ens dol, evidentment, quan ho havia estat i d'una forma molt clara.

Del mateix parlem en el tema de la formació professional, no?, que per nosaltres és un element clau, és un element importantíssim per a la competitivitat del nostre país, i en aquests moments no s'hi destina la partida necessària per fomentar-la. Els nous centres d'educació secundària, doncs, que han de ser centres de referència de formació professional no es desenvolupen, no tenen els diners suficients, i la Direcció General de Formació Professional, precisament, és la menys dotada, no?, que ens dona aquesta situació de no tenir una dedicació al tema de la formació professional.

Per nosaltres, és importantíssim, també, la formació de les persones adultes. Encara ahir, dimarts, estaven concentrats aquí davant del Parlament, doncs, molts professors i professores de formació, d'ensenyament de les persones adultes, reclamant veritables inversions per a un dels temes més importants, com és aquesta formació continuada al llarg de la vida i que, ja que depèn de la Conselleria de Benestar Social –i això és any rere any que estem reclamant que depengui d'Ensenyament–, en els pressupostos no es destinen els diners suficients per a la generalització del graduat en educació secundària del curs 2000-2003 a tot Catalunya, que és un element importantíssim i que no serà suficient, per la quantitat de centres que hi ha, encara, per generalitzar-ho, amb els diners que s'hi destinen.

El mateix..., per nosaltres és important fomentar l'aprenentatge de les llengües catalana i castellana per part de la població estrangera, i que aquest ensenyament hauria de ser atès des de les escoles de formació de persones adultes. Amb la plantilla que hi ha en aquests moments, és del tot insuficient. Per exemple, a Girona, en aquests moments, dintre de tot aquest programa, s'han quedat més de cent persones sense poder-hi entrar, degut a la manca de pressupost, degut a la manca de professorat. I és gravíssim; ja que volem, doncs, integrar al màxim, i tothom se n'emplena la boca..., qui ha de posar-hi els diners i qui ha de fer l'esforç, doncs, no fa el suficient, i tenim gran quantitat de persones, ho repetixo, només a la regió de Girona –només a la de Girona–..., ja ni la regió, perdó, sinó a l'escola d'adults de Girona ciutat, doncs, hi ha aquesta situació.

Hem de tirar endavant una campanya de lluita contra l'analfabetisme, sobretot per a aquest col·lectiu estranger, que s'integri amb més rapidesa a la nostra societat. Bé, nosaltres..., no arriba ni a 40 milions el que es destina a aquesta funció, no?

Bé, i així podríem continuar amb tot aquest seguit de mancances en un altre àmbit prou important, com és el de les persones adultes.

I, per últim, en el tema de l'ensenyament, el tema de la universitat. El dia d'avui, també, cada vegada que parlem d'universitat hi ha un fet..., el fet greu ja és aprovar la Llei, però és que a més a més la Llei orgànica d'universitats s'aprova avui, una llei que, bé, si vol, senyor conseller, no hi insistirem, perquè ja hem dit moltes vegades quina és la situació i també sabem quin és el posicionament, doncs, de la Generalitat en aquest sentit i que vostè ha anunciat, em sembla que ahir anunciava, doncs, que abans de l'estiu presentaria una llei d'universitats catalana. Vostè diu que hi dona més possibilitats que a la Llei de reforma universitària, a aquesta nova llei. En tinc els meus dubtes; hi ha informes jurídics i administratius –i vostè segur que també els té–, doncs, que diuen que no és tan clar que hi hagi tantes esclatxes per tal que una llei pròpia pugui arreglar el que ha fet malbé la Llei orgànica d'universitats i que fins i tot vostè ho reconeix, que és una mala llei, que és una llei que no servirà i que, malgrat tot, vostè hi varen donar suport.

Ho repeteixo, una llei que provoca reaccions tan importants com la de la Universitat de Girona o la Universitat Autònoma, dels seus claustres, dient que desobeiran la Llei. Sembla ser que hi ha hagut una rectificació del rector, en aquest cas, de la Universitat Autònoma, que s'havia de complir la Llei. Però, en tot cas, ja mostra quin és el sentiment, quina és la decisió de tot el sector de la comunitat educativa quan fa aquestes posicions clares, a través dels seus claustres, amb una llei que no està al servei de la comunitat, sinó al servei d'uns interessos que vostè comparteixen, ho repeteixo, molt negatius per a tota la comunitat.

Veurem si ara demana consens; nosaltres estem disposats també a discutir aquesta Llei i consensuar-la al màxim possible. El que passa és que ja no parteix de zero, senyor conseller, sinó que parteix d'una actitud de no-consens, amb el suport que han donat vostè a la Llei orgànica d'universitats del Partit Popular; ho han fet solets, a la seva manera i amb el resultat que ha vist, que han vist vostè, de mobilització ciutadana, importantíssima, als carrers del nostre país.

De totes maneres, l'altre dia feia un debat, senyor conseller, vostè, amb el senyor Barceló, sobre el tema de les universitats territorials, universitats perifèriques. Haurem de parlar de Vic i d'altres, però nosaltres hem insistit molt, i a través del senyor Castellà, que hauríem de parlar de Vic. Vostè ja han fet un primer pas sobre la Universitat de Vic, des del nostre punt de vista negatiu, amb aquesta esmena que han consensuat amb el Partit Popular, no tant per la quantitat, que ja ho varen fer fa dos anys, sinó per la forma amb què ja s'estava intentant crear, doncs, un consens de les diferents forces polítiques i amb els sectors universitaris, també, i de les administracions públiques d'allà i el mateix Patronat de Vic, per tal d'intentar buscar una solució.

Nosaltres continuem estant disposats a buscar una solució consensuada. Si vostè no mou fitxa, senyor conseller, i fa una proposta clara en aquest sentit, doncs,

ens obligarà que nosaltres també anem fent propostes cada un pel seu cantó i que puguem provocar o que es pugui provocar aquesta situació de manca de consens, també, una situació de crisi, una situació d'enfrontaments, amb relació a la Universitat de Vic, i, en tot cas, tornarà a ser responsabilitat seva. Estem disposats a parlar de Vic, estem disposats a posar les cartes sobre la taula per tal de donar solució, no pas parcial sinó definitiva, per a la Universitat de Vic, que potser ens serviria per arrossegar també la problemàtica de les altres universitats que hi ha. Vostè va fer una declaració contundent, que jo la comparteixo, que em sembla molt bé, que es mantindrien –i es mantindrien en condicions– les universitats de Girona, Vic, Tarragona, Lleida, etcètera. Bé, em sembla molt bé, però hem de veure en quines condicions. I això és el que nosaltres també voldríem.

Hem insistit en la necessitat d'augment de la recerca; ja hem fet molts de debats sobre aquest tema, i la millora de les condicions retributives, també, del professorat universitari..., sembla que ha anunciat vostè també la possibilitat d'assumir els 500 milions que anirien destinats aquí. Com sempre, possibilitat; no pas una decisió clara. Bé, això, ja anirem parlant a veure com acaba.

I, per últim, en tots els temes de cultura, també, seria tornar a repetir el que ja vàrem parlar en l'esmena a la totalitat sobre aquest Departament, i en les esmenes també a l'articulat: senzillament, doncs, la manca d'inversió en tots els temes culturals, des del nostre punt de vista. Alguns altres creuen que ja és suficient, i es compara amb els altres països, com França, quin tipus d'inversió fan amb relació al pressupost en cultura. Nosaltres pensem que s'ha de desenvolupar, és necessari el Pla director del patrimoni cultural, que no hi ha manera..., quan tenim un patrimoni importantíssim al nostre país, i molt d'ell l'estem perdent per tal de desídia i per la manca d'inversió per part del Govern durant vint anys i escaig.

La necessitat de..., com a mínim, ens agradaria que ens poguessin aprovar alguna de les esmenes sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, que parla de destinar els diners necessaris per tal de complir els acords amb relació als acords laborals, no? És que si ja ni posen diners, o els suficients, per complir els acords que han signat fa un moment, em sembla, doncs, en tot cas, una desídia molt clara.

Bé, tots els temes de promoció del cinema, dansa, música, teatre, no esperem a fer el llibre blanc, sinó que ja hi fem la inversió necessària que hi ha en aquests moments i que per nosaltres, doncs, és importantíssima.

I, ja per acabar, en tot el tema, també, d'esports, tampoc m'hi vull allargar excessivament. Bé, jo diria que no m'hi penso allargar gens, perquè ja hi ha hagut la discussió suficient, en una compareixença del mateix secretari general i que ja és suficient per explicar quin ha set el sistema de distribució del Pla d'infraestructures esportives i quines han set les decisions que ha pres el Govern de la Generalitat; ja les hem explicat a bastament i ja no cal estendre-s'hi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, per la seva actitud esportiva en aquest sentit.

El Sr. Boada i Masoliver

Jo sempre.

El president

Ara té la paraula el senyor Josep Maria Salvatella, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Salvatella i Suñer

Senyor president, senyores i senyors diputats... Hem vingut de matinada, amb el fred de la nit i la simbomba fosca, que deia el poeta, per trobar-nos en aquesta intimitat prenatalença; de fet, en el primer Nadal també eren quatre gats, sembla. En un termini màxim de quinze minuts veig impossible de contradir o d'acceptar d'una forma raonada, una per una, les més de dues-centes esmenes a l'articulat que resten vives dins el bloc de política cultural. Això es feia abans; això ho feia, per exemple, amb referència a tots els blocs haguts i per haver, l'il·lustre diputat Raimon Escudé, d'impe-rible memòria. Recordo aquells debats: hores i hores, el pressupost s'allargassava com una serp mandrosa. Eren altres temps, és clar; quan el diputat en qüestió havia de posseir, entre altres virtuts, una bufeta en condicions òptimes de funcionament. (*Rialles.*) No és aquest el meu cas. Em limitaré, doncs, a fer un comentari, no per breu menys respectuós, dels temes més rellevants que plantegen les dites esmenes.

En primer lloc, les que vénen signades per més d'un grup polític o les que, signades per grups diferents per separat, coincideixen totalment o en part en la seva formulació –sempre hi veuen més quatre ulls que dos, diuen. Els grups dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya - Verds presenten algunes propostes similars, sobretot en temes d'ensenyament: plans de construccions escolars, rehabilitació de centres, formació del professorat, atenció a la diversitat... Moltes de les accions sol·licitades, la majoria, ja s'havien previst amb anterioritat i consten, de fet, en el pressupost.

Pel que fa a la supressió de barreres arquitectòniques en centres públics, per exemple, s'està seguint el mapa d'obres corresponent, pas a pas.

Quant al capítol de construccions, cal significar que se segueix escrupolosament també el mapa d'obres, que a poc a poc es fa realitat. Tot vol el seu temps. Amb temps i palla maduren les nespres.

Una proposta reiterativa que hem vist ja manta vegades, un tema amb regust de *déjà vu*: la reubicació de la formació d'adults al Departament d'Ensenyament, en detriment del de Benestar Social. Diré al respecte que em sembla francament positiva la trajectòria actual de la Direcció General corresponent i, en tot cas, no creiem que a mitja legislatura sigui adient el canvi, que de totes maneres, hi insisteixo, estimem innecessari.

El traspass als ajuntaments de les competències en ensenyament primari. Home, no es poden repicar les campanes i anar a la processó. Mentre es vol donar curs a múltiples sol·licituds de construccions d'escoles bressol o llars d'infants en diferents municipis, parlar de passar l'escola primària als ajuntaments no sembla una cosa massa coherent, vaja. Els centres escolars, els fa la Generalitat per mitjà de GISA, com saben, sobre terrenys cedits pels ajuntaments; les escoles bressol, les llars d'infants, en canvi, són competència municipal, encara que reben subvencions de la Generalitat en les seves convocatòries anuals. Aquesta és la veritat. La veritat –ja ho va dir sant Tomàs d'Aquino–, la digui qui la digui, de l'esperit prové.

La gratuïtat dels llibres de text ressuscita també per enèsima vegada...

El president

Que sap aquella dita d'en Santiago Rusiñol, que deia: «Aquell qui busca la veritat, que m'agradaria que un dia la trobés!»? (*Rialles.*)

El Sr. Salvatella i Suñer

Moltes gràcies, senyor president.

La gratuïtat dels llibres de text..., mirin, em sembla que el cost dels llibres, tot i ser elevat, de vegades, segur, dins el cost de les despeses anuals de les famílies, en molts casos no és excessiu. Ho vaig sentir dir l'altre dia: comptin alguna vegada, per curiositat, els telèfons mòbils que hi ha a cada classe entre l'alumnat. De fet, el Departament promou altres opcions en aquest sentit, com la reutilització dels llibres en anys successius i l'ús comunitari, sens perjudici dels ajuts a famílies realment necessitades.

Pel que fa a la formació del professorat, especialment quant a les noves tecnologies, existeixen ja programes que funcionen des del 1989 i que van evolucionant adequadament, any rere any. Són coses d'aquelles que s'han de començar per la base. De fet, tot es comença per la base, diuen, menys els pous.

De les esmenes presentades en solitari per part del Grup Popular, en resten dues, si no m'erro. La 1105, que coincideix més o menys amb la 1314, d'Iniciativa, i que tracta sobre el contracte programa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, de la qual hem lliurat transacció, i la 1106, que es refereix als recursos per a l'ensenyament d'una tercera llengua; evidentment, la votarem a favor.

El Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi demana previsions pressupostàries del DURSI per a creació de programes de millora de la planificació en l'àmbit docent i de recerca; estan ja previstes a la Llei i a la pràctica. Així mateix, les retribucions del professorat de les universitats i l'increment de partides, també, per a la construcció d'equipaments esportius.

Quant a cultura, es proposen partides per a la restauració d'edificis: Sant Quintí de Mediona, Torrelavit, Sant Pere de Riudebitlles, Gelida, Vilanova i la Geltrú, que creiem que haurien d'ajustar-se a les convocatòries de subvencions.

Hi ha una esmena del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, referent a la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que demana l'increment de les seves dotacions fins a 100 milions de pessetes. Realment, existeix un acord en aquest sentit de la Comissió de Política Cultural, votat per unanimitat a proposta del Grup Popular, i podem assegurar que aquest compromís serà satisfet, si fa falta. La partida actual al pressupost és de 70 milions, com sap el diputat socialista, però hi ha altres partides de les quals es podran alliberar, si és el cas, fins als 100 milions demanats. El Govern farà front, com és natural, als seus compromisos. Iniciativa per Catalunya - Verds detalla algunes actuacions en municipis concrets -Badalona, Campdevàrol, per exemple-, cosa improcedent, al nostre modest criteri, perquè el Mapa escolar ja ha establert prioritats. Es demana formació professional a Badalona, per exemple, on ens consta que hi ha una bona relació entre l'oferta i la demanda. A Tarragona, per altra banda, es vol un pla de trasllat de centres docents, quan l'Ajuntament no ha mostrat cap interès en el tema. La carta als Reis es pot fer sempre, és clar, però només passen la nit del 5 al 6 de gener, que és quan toca.

No obstant -no obstant-, i mirin de quina carta me'n vaig, eh?, votarem a favor de l'esmena 1409 d'aquest Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, sobre el Consorci de les Biblioteques Universitàries de Catalunya i l'adquisició de fons documentals i revistes científiques. A més, ja he anunciat abans l'acceptació mitjançant transacció de l'esmena 1314, que coincideix bàsicament amb la 1105 del Grup Popular. Els extrems es toquen de vegades, ja se sap, sobretot quan la cosa es vincla molt.

Per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, es demana l'ampliació de transferències als ens locals, quan, de fet, es tracta de convenis ja subscrits. Es volen incrementar les partides nominatives de les universitats, per la qual cosa, val a dir, no és necessària l'autorització expressa de la Llei de pressupostos.

Quant a l'àmbit cultural, es demanen partides per a la rehabilitació i restauració d'edificis. Aquest cop a Sant Martí Sarroca, Corbera, Esplugues de Llobregat, Tarragona, cosa que també hauria d'adequar-se a la convocatòria oberta de subvencions, i, a més, hi ha una sèrie de propostes sobre ràdio i televisió. Cal assenyalar en aquest punt que se segueixen les prioritats que marca el mapa territorial.

En matèria d'esports es pretenen afegir diferents disposicions addicionals per a l'habilitació de recursos al Consell Català de l'Esport, que es mou, de fet, per mitjà de subvencions; la qüestió del Comitè Olímpic i de les seleccions ja està incorporada al pressupost, i les propostes concretes de construccions esportives, ja ho sabem, allò de sempre, el disc dedicat.

Tanmateix, sí que hem transaccionat amb Esquerra Republicana l'esmena que hem lliurat a la presidència i que tracta sobre el professorat de llengua catalana especialitzat en immigració extracomunitària. Aquest és un tema important, pensem, determinant en els propers anys, a casa nostra i a casa de molts altres.

Resumint, votarem a favor, per les raons exposades, de les esmenes 1105 i 1106 del Grup Popular, la 1105 transaccionada amb la 1314 d'Iniciativa; també votarem la 1409, d'Iniciativa per Catalunya, i hem transaccionat la 1174 amb Esquerra Republicana. La resta d'esmenes proposades, com ja deuen haver entès perfectament, les votarem en contra.

La nostra, com sempre, serà una votació conscient, amb disciplina i sense incidents. Els grups polítics tenen, en general -i perdonin-, un comportament reiteratiu i, a voltes, obstinat. Com els vols d'estornells a l'hivern s'ajunten i separen, convergeixen i divergeixen, talment un ventall canviant. Les tàctiques varien poc, hi ha poques variants. De vegades el quatre contra un, sovint el tres contra dos, o el tots contra tots ocasionalment, en moments de rauxa. Hauríem de defensar plegats -entenc- el *fair play*, el respecte al contrari, o, com diu que diuen pels volts de Banyoles i Girona, no li diguem xenic al gat, sobretot si es tracta d'un gat vell.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

I parlant de les terres de l'estany ara -i acabo-, acabo ja amb la traducció d'uns mots de Sánchez Ferlosio, fill d'aquell Sánchez Mazas de *Soldados de Salamina*: «Babilonis som. Que no ens torni la temptació d'aixecar cap més torre tots junts. Més aviat, deixem-nos ja d'una vegada per impossibles els uns als altres, com a bons germans.» Ah! I bones festes, és clar.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Salvatella. Passem ara al debat de les esmenes presentades en el bloc de política de personal i de funció pública, el grup acumulat del número quatre, que va quedar ahir ajornat per avui. Per presentar les seves esmenes, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, en aquest torn, jo acumularé les esmenes que el nostre Grup ha presentat tant al grup de la funció pública com al grup de cooperació local.

El vicepresident primer

D'acord, senyor diputat. Endavant, té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Molt bé, gràcies. En el grup de la funció pública, el nostre Grup ha presentat un conjunt d'esmenes tendents al que nosaltres ens sembla necessari per racionalitzar l'ús que des del Govern es fa de la funció pública, que, en molts moments, i com segurament tindrem ocasió de parlar-ne després amb la Llei d'acompanyament, en realitat, no és un ús objectiu, sinó que és un ús sectari, més pensat, de vegades, en la perpetuació de determinades persones que no pas en l'ús racional de les persones en funció del seu treball en l'Administració de la Generalitat.

Les esmenes que hem presentat van en diferents sentits, i que, en tot cas, passaria a argumentar-les-hi en termes generals, perquè em sembla que així segurament quedarà més clar. Hi ha una esmena en què demanem la supressió de l'apartat e de l'article 22. Quin és l'objectiu d'aquesta esmena? Doncs bé, no entenem per què de l'àmbit de la regulació del personal de la Generalitat s'exclou el d'aquelles empreses que disposin de contracte programa. Ens ho podran explicar? No ho entenem. Per què una empresa entrarà o no dintre l'àmbit de la regulació de personal en funció de que disposin o no de contracte programa? Per aquesta via, el Govern podria decidir quines empreses tenen una regulació pública i quines no. A unes els faig contractes programa, a les altres, no, perquè no deixaria de ser un gest arbitrari per part del Govern. Per tant, demanem que això se suprimeixi, perquè ens sembla que és una mesura més d'arbitrarietat per part del Govern de Convergència i Unió.

Un segon grup d'esmenes va relacionat a limitar l'ús discrecional que el Govern fa de les retribucions i dels complements. És necessari un model objectiu, que limiti les arbitrietats i que les impossibiliti. El personal de la funció pública, quan treballi, ha de saber que, en determinades condicions, els seus mèrits poden ser retribuïts, i en determinades altres, poden ser penalitzats. I això crec que s'accepta en tot tipus de funcionament de qualsevol organització racional. Aquest no és el cas del sistema d'organització de la funció pública que tenim en aquest moment. El seu model és un model amb excés d'arbitrietats, amb excés de subjectivismes. Cal anar a un model més objectiu.

Si volen, aquests serien uns criteris més generals, però també hi ha qüestions molt concretes. Vostès tenen determinades disposicions en les quals diuen: «Quan es posa marxa una inversió, per pagar la plantilla podem fer servir recursos de capital.» Això és un ús, com a mínim, inapropiat dels recursos que es destinen al personal. Per tant, demanem que se suprimeixi aquest tipus de disposició. Hi ha d'haver prioritats, el Govern ha de donar exemple que, amb la integració del personal, hi ha determinades prioritats que s'han de tenir en compte. Per exemple, la dels col·lectius de persones de més de 45 anys, persones amb un nivell d'inserció sempre més complex. Per tant, seria bo, és necessari, que en les convocatòries del Govern això es tingui en compte, com amb la formulació de plans d'inserció de persones discapacitades. No trobem res d'això en aquest pressupost. No trobem cap element de referència que ens faci pensar que aquest pressupost té criteris que permetin avançar en aquests camins que a nosaltres ens semblen els més adients.

I després, dos temes d'equiparació, si vostès volen, de dos col·lectius que entenem que estan discriminats, tots dos del món sanitari. D'un ja se n'ha parlat abans, no ho reiteraré, però, en tot cas, sí deixi'm comentar-ho: el problema del personal sanitari concertat. Entenem una part de les raons que ha donat el senyor Hinojosa de dir: «Escolti, és un conveni entre altres parts, és un conveni entre el personal de la xarxa sanitària d'utilitat pública, de la XHUP, i, per tant, nosaltres no ens hi hem de posar.» No ens hi hem de posar fins a cert punt, perquè el client principal, per no dir l'únic, en la majoria dels

casos, de la xarxa hospitalària d'utilitat pública és el Govern de la Generalitat, és l'Administració. Per tant, sí que hi tenim quelcom a veure, respectant, evidentment, sempre la voluntat de les parts, com s'ha de respectar aquesta voluntat de les parts en les retribucions dels mateixos funcionaris, i admetem, diguem, i entenem, que aquí el Govern ha de negociar amb qui correspon pels increments de retribucions adients, però també alguna cosa tenim a veure amb el tema del personal sanitari concertat, o, si volen vostès, la discriminació que en aquest moment està patint el personal sanitari de Justícia en relació amb el personal sanitari de l'ICS o del Servei Català de la Salut. Per què hem de mantindre aquestes discriminacions? Per què hem de mantindre aquestes diferenciacions? Nosaltres entenem que la funció pública ha de tenir una regulació que sigui –repeteix– objectiva i que permeti l'ús racional dels funcionaris. Que hi ha d'haver incentius? D'acord. Que hi ha d'haver penalitzacions quan correspongui? D'acord, si això no els ho negarem, però, en tot cas, s'ha de fer des d'un punt de vista que sigui suficientment equitatiu per a tots plegats.

El segon grup d'esmenes correspon a les dades referides a cooperació local. Aquest és un clàssic de discriminació del Govern de la Generalitat amb relació als ajuntaments i amb relació a les corporacions locals. Què n'hem de pensar d'un Govern que, si exclou els fons derivats de la participació en el tributs de l'Estat –que aquests, diríem, són uns fons que entren i surten i, per tant, no els hem de comptabilitzar amb la mateixa gestió del Govern–, repeteixo, si exclou això, destina menys del 3% del seus recursos a la cooperació amb els ajuntaments. Si volen, seré més exacte: destina el 2,7% dels seus recursos als ajuntaments. D'un pressupost que, amb aquesta exclusió, seria de més de 2 bilions de pessetes, hi destina 50.000 milions de pessetes. És una ridícula, és la mostra més fefaent de la manca de voluntat de col·laboració institucional del Govern de la Generalitat amb aquelles administracions que són les més properes als ciutadans i aquelles administracions que més i millor poden gestionar els recursos. S'ha dit de sempre que el principi de la proximitat, el principi de la subsidiarietat, permet que la distribució de recursos i que l'administració de recursos que fan els ajuntaments és clarament millor –en molts casos, no en tots, però en molts casos–, de les que poden fer les administracions més llunyanes, sigui la Generalitat, sigui l'Estat. Però, en canvi, vostès reiteren, any sobre any, i, a més a més, amb participacions decreixents, la seva voluntat de col·laboració amb els ajuntaments. Han de canviar, han de donar prioritat a la col·laboració amb els ajuntaments, entre els ajuntaments i la Generalitat.

Però és que, a més a més, aquests pocs recursos que vostès destinen als ajuntaments els distribueixen de la forma més sectària possible que coneixen. En l'últim any s'han produït tres convocatòries de subvencions generals: el PUOS, el fons del Feder i el Pla d'equipaments esportius.

En el PUOS la subvenció mitjana per habitant dels ajuntaments que disposen de govern de Convergència i Unió és sempre superior a la mitjana: va d'un 107% en el cas més desfavorable a un 140% en els municipis

de més de cinquanta mil habitants. En els Feder la prima que reben, que han rebut, perquè aquestes són subvencions que ja han estat adjudicades, els ajuntaments amb titulars de Convergència i Unió és de més d'un 9%. I si volen, anem a la darrera d'elles: la del Pla d'equipaments esportius. Dels cinc grups en què globalment estem sempre d'acord a repartir les mides de municipis, dels cinc grups –repeteix–, en quatre d'ells, els municipis regits per Convergència, tenen un volum de pessetes per habitant que és superior a la mitjana. I si vostès volen la mitjana de tots, els ajuntaments de Convergència i Unió reben 2.240 pessetes per habitant, mentre que el conjunt de tots, inclosa la mateixa Convergència, és de 1.000 pessetes per habitant. Tres convocatòries, tres mostres de sectarisme claríssim. I això amb un oblit i un incompliment essencial per part de la Conselleria de Governació, que havia d'haver presentat un pla de cooperació local, un pla de cooperació econòmica local, entre la Generalitat dintre el primer trimestre d'enguany, i canvi de conseller, pròrrogues de la consellera... El que passa, en realitat, és que ha passat més d'un any i la Conselleria no ha vingut, no ha fet present en aquest Parlament les seves propostes sobre cooperació local.

Les nostres esmenes, senyor president, senyores i senyors diputats, van en el sentit de corregir aquests dèficits. Reclamem, juntament amb altres grups, la creació d'un fons de cooperació municipal que tingui una mica de pes. Estem ancorats en els 4.000 milions de pessetes des del moment de la seva creació, i ha estat impossible avançar més enllà. Les cooperacions locals volen ser coresponsables i volen participar en els tributs de la Generalitat, però ho volen fer d'una forma acordada, d'una forma pactada i d'una forma que permeti també donar-hi estabilitat de fons.

Hem de donar-los els recursos suficients, recursos suficients que passen per moltes vies: passen per un fons de gestió de residus municipals, passen per suport al deute municipal. Saben, senyores i senyors diputats, que ja hi ha comunitats autònomes que en aquest moment han llançat convocatòries per absorbir la totalitat del deute municipal reconeixent la tasca que s'ha fet als ajuntaments, no de forma general, per trams, per proporcions, però amb la voluntat d'absorbir el deute municipal? En lloc d'això, el Govern fa una altra cosa. Diu: «No, no, miri, com que jo no tinc prou diners, no tinc prou recursos, per pagar-los les subvencions que els dec, se'n va vostè a l'Institut Català de Finances, li fan un crèdit i anirem tirant.» Quin és el volum de crèdits que en aquest moment l'Institut Català de Finances té donat als ajuntaments per compte del Govern? Quin és el pes d'aquest deute que estan suportant els ajuntaments quan, en realitat, es tracta de subvencions que ja els ha concedit el Govern? No ens ho han explicat, no ens ho ha dit.

Podran veure –repeteix– les nostres esmenes detallades, però aquests són els criteris generals..., de la necessitat que hi hagi un canvi en la política del Govern, que hi hagi una proposta d'una nova formulació de les relacions econòmiques entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments que permeti avançar en el camí de la col·laboració institucional que tots desitgem.

Senyor president, en la meua primera intervenció en el dia d'ahir, vaig denunciar, com venim fent, la nostra abstenció a les esmenes del Partit Popular, i també li vaig dir que, en algun moment, n'havia de fer una justificació política, però semblava que ahir, poder, en aquell moment que es produïa el debat, no era el moment més oportú.

En tot cas, deixi'm fer alguns comentaris que justifiquin aquesta abstenció a les esmenes del Partit Popular. És una abstenció perquè nosaltres pensem que es tracta més aviat d'un muntatge escenogràfic que d'una qüestió de profunditat. Vostès saben que el nostre Grup ha fet una anàlisi de les diferents esmenes que el Partit Popular i Convergència han aprovat en els darrers anys, en l'any 2000 i en l'any 2001, i la veritat és que, a hores d'ara, més de la meitat estan encara per complir. Aleshores, quan un ha fet esmenes, i vostès saben que en algun moment aquestes esmenes, fins i tot, han rebut el suport del nostre Grup, vostès ho recorden d'algun altre debat que han tingut el suport del nostre Grup..., però és que, la veritat, ens sembla un exercici més dedicat a l'escenografia política que no pas pensant en la realitat dels problemes que es volen plantejar. Aquesta és la motivació essencial de per què nosaltres ens estem abstenint en aquestes esmenes del Partit Popular, més enllà, com ja ha recordat algun altre diputat, que alguna d'aquestes esmenes el que fa és aprofitar acords ja existents entre la Generalitat i altres institucions, com per exemple el de les escoles bressol i relacionat amb la Federació de Municipis –l'acord ja existeix, bé, el Partit Popular l'ha volgut posar a la esmenes–, o d'altres que són repeticions, com el Pla d'endeutament, que no sé si el votarem per tercera, per segona, per quarta vegada. Bé, ja està bé. Si a vostès els va bé així, nosaltres no serem qui els ho criticarem. Bé, qui els ho criticarem, sí. Nosaltres no serem qui hi estarem d'acord, però, en tot cas, sí que, senyors de Convergència i Unió, senyors del Partit Popular, en aquest muntatge a nosaltres no ens hi trobaran.

I ens preocupa –ens preocupa– aquesta relació entre Convergència i el Partit Popular, perquè ja comença a anar més enllà dels problemes polítics d'aquest Parlament, comença a anar més enllà de les qüestions de determinades votacions, comença a incidir en els problemes institucionals del país, i això ens preocupa. Més enllà que aquestes esmenes, i que ja veurem quines tenen aprovació i quines no s'aproven –bé, aprovar, s'aprovaran totes, perquè així ho tenen previst–, però, en tot cas, veurem quin nivell de realització tenen, però el que ens preocupa, en el fons, més de veritat, és la incidència que tot plegat, això i allò altre i del que no podem parlar en aquest Ple, tot plegat, té amb relació a les institucions de Catalunya.

Finalment, senyor president, deixi'm una petita llicència, perquè ahir el senyor Curto va fer una sèrie d'afirmacions que, en tot cas, jo voldria matisar i voldria donar una informació complementària al senyor Curto, que em sembla que tindrà l'oportunitat de tornar a sortir en aquesta tribuna, i que, per tant, pugui disposar de la informació adient amb relació a les dades que ell feia servir. Senyor Curto, suposo que ha llegit els diaris d'avui, i veu que continua havent-hi un devesall de

previsions d'instituts d'economia que diuen que les seves previsions són, com a mínim, al més virtuals possibles. Hi ha, fins i tot, una entitat financera que fa una previsió de creixement per l'any vinent que és la meitat de les que el Govern ha proposat. La meitat, no una mica més baixa, la meitat. Facin-s'ho mirar, perquè, en tot cas, sembla que són vostès que estan amb allò que deia el senyor López Bulla ahir amb el *erre que erre*.

Vostè va comentar les esmenes que havien fet els socialistes, i jo li he de dir que, encara que amb petites matisacions, els números que va fer servir sobre la globalitat són correctes: no són 27.000, són 33.000 milions de pessetes, que donàvem de baixa per a les despeses corrents i que ho transformàvem en despeses de capital. Però és que això ja els ho vam dir, això els ho hem dit en la nostra esmena a la totalitat, els ho hem dit del dret i del revés: vostès tenen la mà foradada amb les despeses corrents, a vostès se'ls en van els recursos amb els costos de funcionament de l'Administració i són incapaços de formular un pla d'inversions com el que requereix el país.

Per cert, noves informacions d'avui també sobre les inversions, i no per nosaltres, per la Cambra de Contractistes, si mal no recordo, que parla dels bilions de pessetes que s'han deixat d'invertir a Catalunya en aquest període. Facin-s'ho mirar: vostès i el seu pacte amb el Partit Popular ens estan portant a tots plegats a un atzucac.

I acabo, senyor president, amb unes coses molt concretes, però és que com que el senyor Curto les va fer servir, doncs..., són d'un altre debat, si vostè vol, són del debat en comissió, però em penso que no podem deixar de donar-hi resposta, perquè podria quedar que ell havia dit les dades exactes. Miri, les nostres esmenes a les Terres de l'Ebre pugen exactament 8.397 milions de pessetes o, si vostè vol, 50.465.000 euros. No em faci cap més joc de mans dient que, a més, són 4.000. 4.000 són, poder, els que han proposat vostès, perquè per això poder s'ha equivocat. Que, per cert, és tot un espectacle, eh?, que els diputats del Govern presentin esmenes d'inversions del mateix Govern per 4.000 milions de pessetes. Tot un espectacle. L'espectacle que els diputats, o que alguns diputats de les Terres de l'Ebre amb Convergència i Unió, han donat en aquest pressupost és relativament insòlit. Les nostres esmenes són 8.000 milions de pessetes i representen, senyor Curto, el 7,5% de les esmenes territorials.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, molt per damunt del pes, evidentment, que, des del punt de vista estrictament demogràfic, correspondria, però és que nosaltres entenem que això és el que s'havia de fer, de donar una importància a les Terres de l'Ebre. Vostès ho han fet al revés: han fet esmenes quan han sabut quines esmenes feien els altres, i això va tant per les esmenes que han proposat els socialistes com per algunes que els ha proposat el PP. Per no quedar malament han hagut de fer esmenes, i han donat, des d'aquest punt de vista, segurament, senyor president, un espectacle que no desitjàriem per cap partit de govern.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora diputada, em demana la paraula per...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, per contradiccions evidents.

El president

Com que no hi era, segurament que sí que té raó vostè.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president.

El president

Un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Miri, senyor Martí Carnicer: el Grup Socialista ha passat de fer enquestes a la carta a fer estudis precuinats, eh? Aquest estudi a què vostè fa referència, i que dona-va unes dades respecte a nivells de compliment, és realment un exercici de cuina digne del millor xef. Jo li llogiré unes dades del compliment dels acords presos entre el Govern de Convergència i el Partit Popular. Exercici 2000: compliment del 100%...

El president

Al més de pressa possible.

La Sra. Nadal i Aymerich

Molt de pressa, senyor president. 100% de compliment, Agricultura; 100% de compliment, Indústria; 100% de compliment, Justícia; 100% de compliment, Medi Ambient; 100% de compliment, PTOP; 100% de compliment, Sanitat; 100% de compliment, Treball; 100% de compliment, DURSI. Els altres: 80% de compliment. Això respecte a l'exercici del 2000. Exercici del 2001: 100% de compliment, Economia; 100% de compliment, Interior; 100% de compliment, Medi ambient; 100% de compliment, Treball; 100% de compliment, DURSI. La resta, amb nivells de 78%, de 76%, de 75%, de 81%.

Senyor Martí Carnicer –hi insisteixo–, busquin un millor xef per fer els seus estudis.

El president

Senyor Martí Carnicer, té un minut que el pot fer servir al 100%.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, no sé si competiria, el nostre xef, amb el seu, perquè els seus resultats també tenen un bon preculinat. Per nosaltres no és un problema de preculines, senyora Nadal. El nostre és un resultat fet sobre el territori, anant a mirar, una per una, totes i cada una de les propostes i comprovant els resul-

tats. Li podria donar el resultat departament per departament, que, en tot cas, ja l'hi faré arribar, però no vull esgotar...

El president

Molt bé. Té mig minut de contrarèplica.

La Sra. Nadal i Aymerich

Senyor president, el senyor Martí Carnicer té prou experiència, té prou preparació, com per saber que quan una obra es compromet, des que s'inicien els tràmits no es pot veure el totxo posat. Jo pensava que el senyor Martí Carnicer tenia prou experiència i prou coneixement com per saber que quan s'ha endegat una obra no vol dir realment veure l'obra feta. Per cert –insisteixo...

El president

Senyora diputada, ha passat el mig minut. Ara sí.

La Sra. Nadal i Aymerich

...millorin la seva cuina.

El president

Gràcies. Té mig minut, i aquí es clou tot el diàleg aquest interessant que han estat mantenint.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Quan nosaltres, en les nostres dades, quan diem que una obra ha estat executada és perquè estava o acabada, o iniciada, o simplement compromesa, senyora Nadal.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Joan Ridao, té la paraula en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, com han fet altres oradors, ajuntaria el primer plat d'aquest menú, que és la política de personal i funció pública, amb el darrer plat, que em sembla que són les postres, que és l'apartat d'organització i d'aspectes concrets, que és, sembla, el bloc desè.

El president

Sap que en les festes nadalenques la gastronomia té la seva importància. Per tant, pot fer els dos plats.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. I, a més, intentaré no empatxar cap dels comensals que ens acompanyen en aquests moments en el debat d'aquests dos blocs.

I voldria començar parlant de la política de personal i de funció pública, recordant que fa dos anys en la presentació del projecte de pressupostos el Govern ens va anunciar que tenia l'objectiu de governar per objectius

a través del denominat programa Cat21, i vull dir, d'entrada, que el més calent és a l'aigüera: sense programació pressupostària per a cada departament entenem que no hi ha treball per objectius, i sense implicar transversalment el conjunt de personal al servei de l'Administració de la Generalitat, tampoc.

I, a més, l'estructuració moderna, transversal de l'Administració a través de l'acció del Govern entenem que ha d'anar acompanyada d'unes certes dosis d'illusió, de motivació entre el personal i entre els funcionaris, i, de fet, ho llegim fa molt poc en una publicació de la Generalitat –*Funció pública*–, el mes d'octubre passat sense anar massa lluny, en un article precisament que tracta el tema de la motivació laboral en l'Administració, s'admetia de manera molt clara que no hi ha cap política de motivació cap al personal de la Generalitat. I, clar, com podem, senyories, treure rendiment d'un pressupost, que tots sabem que és més prim del que correspondria, del que ens toca, si els que l'han d'esprèmer, que és el conjunt de personal, no estan suficientment motivats?

I si l'any passat, a més a més, dèiem que eren temps difícils per a la funció pública, evidentment en un context molt diferent de l'actual..., recordaran les aturades massives, les vagues generals de la funció pública, plantejades per negociar un increment salarial idèntic al del cost de la vida i la recuperació de tot el poder adquisitiu acumulat en aquests últims anys –per cert, un plantejament que fem en l'esmena 285–, doncs, dèiem que encara que la signatura del cinquè conveni, que reconeixem que va ser una bona notícia –sobretot perquè va pacificar una part de la funció pública catalana–, evidentment, aquest era un plantejament encara molt llunyà de l'horitzó de la vertebració d'un autèntic espai social català, també, en l'àmbit de l'Administració i de la funció pública catalana.

Però, enguany, a més a més, aquest apartat del poder adquisitiu i de la política retributiva del personal ens preocupa, però també ens preocupa extraordinàriament en aquest pressupost la petrificació i l'esclerosi absoluta en el que són les modernes tècniques d'organització i d'administració d'un govern i d'una administració.

No veiem en aquest pressupost ni fórmules de mobilitat interadministrativa –no hi són, enlloc–, no hi veiem tampoc la definició d'una autèntica carrera administrativa pròpia, amb el marge si vostès volen escàs que ens dóna, en aquest cas, l'Estatut de la funció pública a nivell d'Estat. No veiem tampoc en aquest pressupost cap previsió, cap mecanisme de promoció interna de tots –i subratllo «de tots», sense exclusió–, tots els grups de funcionaris actualment existents al servei de l'Administració de la Generalitat. Aquest, per cert, també és un plantejament que ja d'entrada anticipo que està contingut en la nostra esmena 277.

Nosaltres creiem que les carències actuals, algunes de les quals acabo d'assenyalar, no se solucionen amb pegats ni amb la firma de convenis ni amb aquest pressupost, perquè, un any més, volem insistir en la necessitat de dotar un estatut de la funció pública catalana que pugui ordenar i que pugui dissenyar de forma clara un nou model d'Administració de la Generalitat.

I aquest pressupost, a més a més, també hauria de contenir partides específiques per tal de fer efectiu algun d'aquests objectius: la carrera administrativa, la promoció professional, etcètera, etcètera.

En un altre ordre de coses, però també molt estretament lligat amb el que acabo de plantejar, aquest pressupost en matèria de personal i de funció pública és un pressupost que, no només, com deia, és subsidiari i dependent de l'Estat en extrem –com s'ha vist, no tan sols és un pressupost de tràmit, un pressupost burocràtic–, sinó també, un pressupost irreal, dista molt dels criteris d'execució final d'aquest pressupost. Ho deia el senyor Martí Carnicer fa uns instants: l'aparent voluntat de control de la despesa, any rere any, ja d'entrada, fins i tot veient els números d'aquest pressupost i algunes partides clarament subvalorades, evidentment, ja es veu com un objectiu impossible d'entrada.

Però, si m'ho permet, ens sembla fins i tot un xic irònic, sobretot si veiem que existeixen organismes autònoms, empreses públiques, etcètera, entitats de l'Administració dependents de l'Administració que són un continu, un continu degoteig de contractacions discrecionals, o quan veiem, per exemple, que determinades reclassificacions de categories professionals o de complements de determinats càrrecs suposen, fins i tot, el 40% de la seva retribució total.

Evidentment, no tinc temps per esplaiar-me en aquest punt. Evidentment, hi haurà altres moments per poder discutir i debatre aquesta consideració que he fet, però en les nostres esmenes hi ha la voluntat d'aturar aquesta situació de discrecionalitat en la política de retribució i de contractació de personal al servei de la Generalitat.

L'esmena 257 és una esmena clàssica del nostre Grup i d'altres grups, és una esmena que planteja la interdicció absoluta de tota mena d'ingressos atípics; planteja com en altres anys la prohibició del fet que els empleats públics puguin rebre cap participació dels tributs, comissions i altres ingressos de qualsevol naturalesa que corresponen a l'Administració de la Generalitat.

I les nostres esmenes 258 i 276 inauguren tot un bloc: ens endinsem en tota una qüestió sempre polèmica com és el de les hores extraordinàries. Aquest és un conjunt d'esmenes que plantegen, per una banda, la millora de la informació i de la transparència per complir de forma àgil els terminis que legalment estan previstos per donar compte al representant dels treballadors de les hores extres, però seguint amb aquesta mateixa qüestió nosaltres volem una autèntica reducció significativa de les hores extraordinàries. Perquè tothom sap que hi ha determinats àmbits d'algunes entitats del Govern, perfectament identificades de cada any, i enguany destaquen autèntics camps, departaments com Cultura i com Presidència, que en aquest punt fan totalment il·lusionar tots els bons auguris que jo des de fa molts anys vinc sentint en aquesta cambra pel que fa a les mesures de reducció significativa de les hores extraordinàries.

Per frenar l'abús de les hores extres, sobretot perquè ridiculitza qualsevol posició que pugui tenir aquest Govern amb relació a un debat sobre el repartiment del treball, que evidentment és un debat que en altres moments s'ha plantejat de forma més insistent que no pas ara, però que entenem que l'Administració és la prime-

ra a l'hora de donar exemple, i per tant, des d'aquest punt de vista, no hem de malmetre les possibilitats de creació de nous llocs de treball, encara que estem parlant, en aquest cas, no de l'empresa privada sinó de l'Administració pública.

Si amb les esmenes relatives a la prohibició d'ingressos atípics i les hores extres inauguràvem tot aquest bloc de millora del control i de la transparència i de la participació dels treballadors i funcionaris públics i del seus representants, també en aquest bloc hem situat ensems amb el Grup Socialista, pel que he sentit al senyor Martí Carnicer, tot un conjunt d'esmenes relatives, també, per exemple, a l'objectivació dels criteris per determinar els complements de productivitat relacionats amb el lloc de treball i condicionats necessàriament, també, a la consecució de determinats objectius, en funció, lògicament, de circumstàncies també objectives relacionades amb el lloc de treball.

Una mesura en definitiva que, com deia també el senyor Carnicer, tendeix –tendeix–, encara que és difícil d'assolir amb aquest Govern i amb aquesta Administració, a evitar la discrecionalitat, a evitar l'arbitrarietat i també, evidentment, a intentar eradicar les pràctiques amiguistes i clientelars. Perquè, per exemple, el complement de productivitat que per si sol no és negatiu i que nosaltres no qüestionem la seva existència –creiem que ajuda, lògicament, a incrementar l'eficàcia i a millorar el servei de l'Administració–, lògicament, ha d'estar totalment justificat en tot cas i, evidentment, vinculat també a la consecució d'aquests objectius i de la major productivitat administrativa.

En aquest mateix bloc de l'objectivació al màxim d'aquests complements i d'aquestes gratificacions, també, hi ha un seguit d'esmenes relatives a la publicitat i a la transparència d'aquest tipus de gratificacions i de complements de productivitat, perquè entenem que l'Administració no s'ha de limitar a informar les juntes de personal, sinó que aquestes juntes de personal, que són els legítims òrgans de representació del personal en el sector públic, han de poder dictaminar prèviament sobre la seva pertinença i el seu destí.

Hi ha una esmena que ens sembla del tot lògica i que hem plantejat any rere any, que és una esmena relativa a un tema molt candent i molt d'actualitat com és la pensió, en aquest cas, no dels expresidents de la Generalitat sinó, en aquest cas, dels exconsellers del Govern de la Generalitat. És una esmena que planteja la incompatibilitat de la pensió, no només quan hi ha la percepció d'un ingrés provinent de l'Administració, un ingrés públic, sinó la prohibició de compatibilitzar aquesta pensió amb ingressos provinents del sector privat. Ens sembla absolutament abusiu que un conseller que al cap de..., després de cessar del seu càrrec pugui cobrar una pensió durant un any i mig, la pugui fer compatible amb ingressos del sector privat, ens sembla del tot abusiu i ens sembla lògica. I jo vull cridar l'atenció sobre aquest punt i sobre aquesta esmena, honorable consellera, senyores i senyors diputats, perquè ens sembla del tot lògica.

No crec que hi hagi cap referent en el nostre entorn geogràfic, cultural i polític més pròxim que plantegi el que planteja en aquests moments la Llei catalana.

Hi ha tot un grup d'esmenes, també –ho deia també el senyor Carnicer–, decidides a plantejar la reserva de llocs de treball de determinats col·lectius als discapacitats per complir les previsions de la Lismi, les esmenes 264, 275, 281, però també per prioritzar l'accés al treball i a la funció pública dels treballadors majors de quaranta-cinc anys.

Una altra esmena d'un tema també candent i actual, que sé que agrada a la consellera que ens acompanya, de Governació, que és una esmena, la 267, relativa al personal eventual, de fet, és una esmena preventiva, perquè no sabíem exactament quina era la voluntat del Govern amb relació al reajustament o a l'adequació de la política de contractació de personal eventual i d'assessors de la Generalitat, fins que fa molt poc va anunciar que hi hauria un canvi en els acords de Govern i, per tant, en la normativa d'aplicació. De fet, és una esmena preventiva que tendeix, com a mínim, al compliment estricte de l'acord de Govern de l'any 96, i per tant, per acotar el personal al que estava previst l'any 1996 i que el mateix Govern ha incomplert, i, evidentment, no insistiré sobre aquest particular perquè és prou conegut.

Hi ha una esmena, la 268..., abans parlàvem de la discrecionalitat en la contractació de personal, també discrecionalitat que té a veure amb altres entitats, com els consorcis, patronats, tota mena d'entitats públiques i privades participades per la Generalitat. Nosaltres creiem que cal, en tot cas, que hi hagi un informe previ del Departament d'Economia sobre l'oportunitat o la necessitat de la contractació d'aquest personal per obligar que la retribució d'aquest personal en cap cas sigui superior a la d'un director general, i també, per subjectar aquesta contractació a la normativa laboral per al personal d'alta direcció.

També l'esmena 269 introdueix una interdicció de noves contractacions en aquestes mateixes entitats públiques o privades, participades o finançades per la Generalitat, si no hi ha una correlativa disminució de la despesa corrent, i, si no, es fa també a través, com deia abans, de la contractació temporal de personal laboral.

L'esmena 271 planteja la publicitat de l'oferta d'aquest tipus d'ocupació. I hi ha també esmenes, com la 270 i la 272, que plantegen ofertes públiques d'ocupació, específiques per a cadascun dels grups de discapacitats del cens de discapacitats de l'ICASS i per revisar les indemnitzacions i dietes per raó de servei en els òrgans col·legiats o en les empreses de la Generalitat. Aquest és un tema molt preocupant, que entenem que és un autèntic desori i en què hi ha una opacitat absoluta, i fins i tot, en aquests moments no es compleix el que és preceptiu i el que està reglamentat sobre l'obligació de cadascun dels departaments del Govern de comunicar trimestralment al Departament d'Economia aquest particular.

Finalment, hi ha l'esmena 278 sobre la publicitat en les relacions del lloc de treball. Aquest és un tema vinculat íntimament, per exemple, amb la qüestió del personal eventual. D'acord amb la Llei de la funció pública, de l'any 1987, és cert que s'ha de publicar únicament i donar publicitat al lloc de treball. Nosaltres creiem

que hem d'anar una mica més enllà: s'ha de publicar no només el lloc i la seva denominació, sinó la seva titulació, el grup i categoria de conveni, la relació i quantificació de cadascun dels llocs i els tipus de contractació laboral, les reclasseficcions i, fins i tot, identificar amb un número de matrícula cadascun d'aquests treballadors. I, finalment, l'esmena 279 planteja la realització d'un registre de contractes de directors i de gerents d'empreses públiques subjectes a l'Estatut de l'empresa pública, i, la 280, la integració del personal sanitari de les presons a la Xarxa pública de sanitat. Aquesta és una esmena que, sistemàticament, s'ha situat, també, en un altre bloc, en el de política social, a través de les esmenes presentades per altres grups parlamentaris. Nosaltres volem insistir sobre la bondat i la urgència d'aquesta qüestió i, evidentment, ja anuncio que, en el cas que no fos acceptada aquesta esmena, el conjunt de grups de l'oposició d'aquesta cambra hem subscrit una proposició no de llei en aquest sentit i, per tant, és evident que és una qüestió que serà tractada en els pròxims mesos en aquesta mateixa cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. No hi ha cap més intervenció per part d'Esquerra Republicana, és a dir que queden els dos temes acumulats. És així, no, senyor Ridao? Molt bé.

Per tant, ara pertoca, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que també acumulen però amb oradors diferents. Té la paraula, ara, el senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una intervenció global sobre el conjunt de les esmenes del bloc quart: funció pública. La intencionalitat no és pas substituir l'autonomia contractual de les parts, però el que succeeix és que aquest Parlament i en la part que li pugui correspondre –petita– al meu Grup indica de manera forta el que s'ha de negociar i la posició que ha de prendre el Govern amb les organitzacions del sindicalisme confederal de la funció pública. I no volem entrar en el fons ja més «pormenoritzat» de les esmenes, sense dir que nosaltres confiem molt més en la força organitzada dels nostres funcionaris que en la seva directa contrapart, que, en aquest cas, és el Govern. I una prova del que diem és que fa anys i panys que els empleats de la funció pública estan demanant la reforma de la funció pública, que és una important qüestió democràtica.

Doncs, bé, el Govern continua sord, continua mut en aquesta direcció i la raó sembla clara: el Govern manté la tècnica del vell estil, l'autoritarisme decisonal, i no vol pas controls, que són els que indicarien una veritable eficaç i eficient reforma de la Funció pública, capaç de lluitar contra la desmotivació i una organització del treball deshumanitzada. Sí: la desmotivació sobre la qual, precisament, ahir, el senyor Rius, el conseller Rius, deia textualment –vegeu el *Diari de Sessions*–: «Els funcionaris, els treballadors de la sanitat estan

desmotivats» —conseller Rius *dixit*—, capaç de corregir la manca de transparència retributiva que en aquesta esfera és proverbial.

Tinc la satisfacció —i diré per què— de retirar les següents esmenes, que són la 286, la 287, la 294, la 295 i la 321. Per què? Perquè són relatives a la política salarial de la Funció pública que nosaltres demanàvem, i la satisfacció és perquè s'ha arribat a un acord important entre les parts, de manera que *Roma locuta, causa finita*, almenys en aquest cas de la política salarial. Demanem una política transparent en tot el que fa referència a les gratificacions per serveis extraordinaris, que ha de ser coneguda per tothom i, especialment, pels representants sindicals, i no és sobrer, senyories, el que demanem: la informació periòdica a la Comissió d'Economia del Parlament de Catalunya de l'evolució de les hores extres, detallada departament per departament, entitats per entitats. En aquest cas no estaria, a partir d'ara —suposo—, la *Maison de la Catalogne*, perquè, segons m'ha dit un oceller, ja l'han tancada. En aquest sentit, voldríem donar un consell a la senyora consellera, una manera de racionalitzar les hores extres i d'estalviar despeses és la posada en marxa d'una seriosa organització del treball, perquè és sabut que un grapat d'hores extres és conseqüència de l'anarquia en l'organització del treball, i aquest, l'aspecte decisonal, segons la llei, no està pas en mans dels treballadors, sinó dels gestors, que disparen, suposo, amb la pólvora del rei.

En definitiva, el problema de les hores extres no és tant un aspecte *peseteril* per part de la gent, sinó que el tronc de la qüestió rau en una organització del treball que no és participada, que no és humana i que no és racional. I una manera intel·ligent d'abordar aquesta història de les hores extres seria avançar en un intent de desmonetitzar les hores extres, seria avançar en la qüestió que tantes hores extres, aquelles que són ineludibles, aquelles que són conseqüència d'una organització del treball com déu mana, podrien traduir-se en un temps de descans, en un temps més d'oci, en un temps de temps lliure... Ja ho dic en aquesta orientació de desmonetitzar les hores extres.

Nosaltres plantejem la setmana laboral de les trenta-cinc hores o bé el seu còmput equivalent anual de les mil sis-cents hores, que és el que a mi, personalment, i al meu Grup ens satisfà més, perquè podria articular-se el temps de treball negociant amb la flexibilitat d'aquest còmput, i no tant amb aquesta rigidesa de trenta-cinc, trenta-cinc, trenta-cinc, trenta-cinc, en funció, vull dir, de conjuntures, en funció d'interessos compartits, etc.

Sobre l'ocupació i més coses serioses, torno a incidir en la història de la Lismi, i vull recordar que nosaltres hem plantejat en aquesta direcció dues esmenes: la 298 i la 300. I dic això perquè després no es neguin, no al·leguin desconeixement ni la tranquil·litat moral en l'aplicació de la teologia del corró que s'ha posat de moda. I dic això per si hi ha un intent, vull dir, com s'ha anunciat, de veure quina transacció o quin conveni es fa amb relació a les esmenes que hi ha aquí i alguna possible oferta per part del Govern o per part del Grup majoritari. Perquè tothom estigui tranquil, proposem que es

faci, també, una avaluació del nivell de compliment de la Lismi, a partir d'un cens de llocs de treball per departaments i empreses públiques, i un catàleg dels llocs de treball susceptibles de ser ocupats per persones amb discapacitació, segons el grau i la tipologia d'aquesta.

Vull dir que necessitem una cartografia de quines són les mancances, de quina és l'avaluació d'aquesta important llei que ahir, doncs, hi vaig insistir tant. I, seguint en aquest món, plantejem que el Govern dugui a terme ofertes públiques d'ocupació específiques, tant per a l'Administració com per a les empreses públiques, agències, consorcis —participats o finançats en més d'un 30%—, adreçades als discapacitats més rellevants en aquest sentit: físics, motrius, auditius, visuals, etc., i tot això en el marc d'un pla d'inserció sociolaboral negociat amb els sindicats més representatius. I, seguint en la política de contractació, proposem que el Departament d'Economia informi trimestralment a la Comissió d'Economia del Parlament de l'oferta pública o de l'ocupació aprovada.

Sobre la promoció professional dels empleats, que és un dels eixos vertebradors d'un bon funcionament i d'un bon servei públic que rep la ciutadania de Catalunya i els milions de persones que ens visiten anualment, pels motius que sigui. I és que la promoció professional dels nostres empleats necessita instruments reals que permetin la motivació dels treballadors públics. Per exemple, senyora consellera: la reclassificació dels llocs de treball, amb sistemes de promoció vertical i horitzontal, capaç de permeabilitzar l'actual sistema de grups i cossos per dotar la gestió de personal de millors incentius i d'una objectivitat als sistemes de promoció, que és una proposta reformadora, que seria un avançament d'aquesta futura funció pública catalana, catalana, catalana. Bé, de fet, tenen alguns instruments importants; per exemple, l'acord general sobre condicions de treball del personal de l'àmbit de l'aplicació de la Mesa General de Negociació de la Generalitat, que també de manera compulsiva o és interferit pel Govern o no es compleix.

Senyories, proposem posar una mica d'ordre en aquesta selva que engloba el personal directiu d'empreses públiques, consorcis i agències participats per la Generalitat, i pensem que és de tota lògica la nostra proposta de posar en marxa, senyora consellera, un model de contracte d'alta direcció, amb les seves i oportunes regles. Això, no crec que sigui una proposta irreal; o és que l'actual situació d'«anomia», en uns casos, i de clientelisme és la més idònia? Si es posa en marxa un model de contracte d'alta direcció, les regles estan marcades; no és que sigui una condició suficient, però, almenys, al nostre parer, és necessària.

Insistim que s'ha de posar ordre en aquesta selva de contractacions a dit d'amics i familiars, propiciant mecanismes de promoció per als funcionaris, aplicant els pactes que s'han signat amb els agents de la funció pública. I parlem, a més a més, que aquests mecanismes puguin facilitar la mobilitat per posar un ordre i establir les convenient sinèrgies dient que cal crear dins de la Secretaria General de l'Administració Pública de la Generalitat la Subdirecció General de Política de Personal de la Generalitat. Per què? Per provar una

planificació, una coordinació en tot aquest actual *maremàgnum* d'empreses públiques, agències, consorcis, *pitos y flautes (rialles)*. Sí, perquè aquí cada departament toca un «pito» i els altres toquen les flautes; és aquesta la intenció, no pas l'idiòlecte castís.

Senyors diputats i senyores diputades, parlarem de la llei de prevenció de riscos laborals, i diem nosaltres: amb quina autoritat es permeten vostès afirmar que lluiten contra la sinistralitat i els riscos laborals, quan resulta que en «*la casa del herrero, cuchillo de palo*», perquè era sorprenent veure als funcionaris manifestant-se fa mesos davant de la Conselleria d'Interior exigint mesures reals contra els riscos i la sinistralitat laboral.

Senyories, durant l'any passat, s'han presentat quinze denúncies globals per incompliment de la Llei de prevenció, que, en total, significarien quatre mil actes de denúncia –quatre mil actes de denúncia. Per quin motiu? Manca de plans d'emergència i manca d'avaluació de riscos, i tot això està documentat per l'activitat inspectora –inspectora–, que ha aixecat els seus requeriments: compra les actes del centre de seguretat i higiene de la mateixa Generalitat –un fàstic, senyories. I són tres els departaments amb més problemes: el Palau, Treball i Benestar Social. Tres són tres, com les filles d'Helena. És veritat o no és veritat això? Qui em contesti, doncs, ha de fer un jurament –esperem que no pervers– per dir que, a partir d'ara, doncs, s'ha de posar una mica d'ordre, perquè estem parlant de la salut de les persones.

Per això, proposem que, en el termini de tres mesos, el Govern ha de dictar les disposicions normatives de desenvolupament específic, recollides en l'article 25 de la Llei de prevenció de riscos laborals dins de l'àmbit de la Generalitat, les seves empreses públiques, consorcis i agències. Perquè no és «de rebut» que, l'any passat, s'hagin presentat quinze denúncies globals aquí, a l'Administració catalana, que, concretant-ho en el que podríem anomenar –ho dic així ara, improvisadament– acta de denúncia per aquesta història, significarien quatre mil actes de denúncia. No és un xic exagerat? Amb quina autoritat, doncs, podem parlar de la necessària lluita contra els accidents laborals de tot tipus si a casa nostra hi ha aquest desgavell? No em felicito d'aquesta situació, perquè estem parlant de la condició de vida i de treball de les persones, dels nostres funcionaris, i així, improvisant també, diria: home, amb quin grau de motivació pot estar una persona que veu que allò que està ell vivint durant la seva vida laboral li recorda una empresa fordista dels anys trenta - quaranta amb la diferència que, afortunadament per a ells, no hi ha la *mugre* que hi havia en aquelles fortaleeses afortunadament ja caigudes? De manera que, com veu, senyora consellera, el que nosaltres estem plantejant, dintre de la nostra alteritat, és una actitud reformadora perquè les coses canviïn, amb una actitud que aquí podríem anomenar, en aquest cas en concret, de col·laboració des d'una posició, diríem, adversa; el que deia en Massimo D'Alema en un moment determinat: *collaborazione del contrario*. Aleshores, senyora consellera, espero que prengui nota d'aquestes reflexions en el que fa referència que la forma de lluitar contra les hores extres no

volgudes és a partir d'una bona i humana organització del treball, i endavant.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, i a vostè també, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyora Gispert, en l'any i escaig de la legislatura que pot quedar, vostè sap perfectament que, com a persona que ocupa el càrrec des de fa pocs mesos, té quatre assignatures importants a resoldre. Una, que l'ha tingut..., bastant criticada en declaracions seves fins ara, com és la Ponència d'organització local; una altra, que està per encetar però que s'ha declarat amb molt bona voluntat per encetar-la, com és la democràcia electrònica a l'Administració; però avui estem parlant de les dues més pròpies del seu Departament, com són la funció pública i les corporacions locals.

Nosaltres havíem presentat esmenes conjuntes amb Esquerra Republicana i el PSC sobre el Fons de cooperació, el deute municipal, els terminis de pagament i les demores, i els informes necessaris. I sobre això voldria explicar-me però agafant de fil conductor el que ha estat el Congrés de Municipis de Catalunya, la participació de les dues entitats municipalistes més importants, i unes reflexions molt sòlides sobre com enfocar aquests quatre apartats o línies d'actuació.

Nosaltres volem una major relació, volem una major coresponsabilització i volem oportunitats. En primer lloc, una major relació entre ajuntaments, el poder local, i Generalitat de Catalunya. Jo diria que hi ha hagut tres estadis en aquesta relació. En el primer estadi, al començament de tot, vostès estaven absolutament tancats a la relació amb el poder local, els feia por com si es tractés d'obrir una capsa de Pandora, i fins i tot desconfiaven del poder local del seu propi color. És quan el president de la Generalitat es permetia aquelles afirmacions de «Per què vaig a descentralitzar...», referint-se no només al poder local de color de grups de l'oposició, sinó del color de la majoria governant.

En un segon estadi sembla que només es fien dels seus, com si els fes por que es trenqués alguna cosa. Ningú vol trencar res. Es tracta que cadascú a casa seva, però que es tingui en compte quina funció fa cadascú. I voldríem entrar en un tercer estadi de ple reconeixement i enriquiment mutu sense límits ni embuts, el poder local fent la seva funció –del color que sigui–; la Generalitat, la seva; però per a això cal una relació i cal un fons, un autèntic fons de cooperació, i això encara –i ho subratllo, senyora consellera: encara– és possible.

En segon lloc, volem una major coresponsabilització. I ens referim al tema financer i dels deutes. Tothom té deutes, tothom pot estar hipotecat, però és evident que vostès no poden lluir gaire d'estar lliures de deutes. El que no pot ser és que quan un té una situació difícil, quan passa estretors, quan acumula problemes, l'altre

es mostri indiferent –i més si l'altre també té problemes d'aquesta mateixa mena–; menys encara ha de voler pretendre que l'altre pagui el doble –com ara ha explicat el senyor Martí Carnicer en el tema de l'Institut Català de Finances–, amb els interessos de demora, amb el no-pagament dels diners que corresponen als dipòsits de detinguts i un llarg etcètera on vostès sembla que estan fugint de coresponsabilització. Si encara som a temps de la relació, també ens podríem veure tots implicats en aquesta coresponsabilització per abordar, des de cada graó democràtic, el finançament públic.

I en tercer lloc, volem oportunitats per al poder local. Si avancem en la relació, si l'aprofundim, engrandirem el camp d'oportunitats de cara a la ciutadania. Totes les vies són oportunes, però per a això –darrera esmena– volem un informe del Govern, un informe amb claredat; un informe on el Govern expliciti tot tipus de fons –econòmics, socials, estatals, de la Generalitat, de la Unió Europea...–; un informe, senyora consellera, profund, sensible i jo li diria càlid cap al poder local; un informe que, aprofitant tal com li deia l'«encara», sigui realment un punt de referència, debatut en el Parlament, on ens podem posar d'acord per als futurs estadis d'aquella relació.

El meu col·lega López Bulla avui passeja per la cambra l'*Eneida* de la Bernat Metge –la té allà, damunt del seu escó–, i evidentment jo no aniré a l'èpica de l'*Eneida*, em quedaré amb el que llegia ahir a la nit d'Ovidi, també de la Bernat Metge, publicat per la Bernat Metge, els *Amors*, perquè vostès podien explorar-la amb una posició una mica més amorosa, aquesta relació, fins i tot quan he de dir amb tot «carinyo» i amor que, fins ara, el qui ens ha de respondre ens ha escoltat molt poc perquè estava absent d'aquest debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. A la senyora diputada que ha de fer el torn en contra li pregunto si vol acumular les dues o vol fer... (*Pausa.*) Vol acumular les dues. Per tant, ara donarem la paraula al Grup Popular, per a la intervenció que ha de fer –almenys té pendent– sobre cooperació local.... (*Pausa.*) O ja la feta també...? (*Pausa.*) La considera feta? (*Pausa.*) Doncs, ara té el seu torn. (*Pausa.*) Són set minuts. (*Veus de fons.*) És el bloc 5, exactament.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el bloc cinquè el Grup Popular té vives per defensar en el Ple quatre esmenes. Jo voldria centrar aquesta intervenció especialment en aquelles esmenes del Grup Popular que fan referència a les places a les escoles bressol.

Les escoles bressol han estat objecte de nombrosos debats, no només en aquesta legislatura, també en la passada legislatura. Vull recordar que va ser una resolució del Grup Popular en el debat general que hi ha haver sobre ensenyament..., que es va assolir, per part del Govern de la Generalitat, de construir, de facilitar, de dotar de 30.000 places de guarderia. En qualsevol

cas, en aquesta matèria s'ha plantejat per part de tots els grups parlamentaris la diferència de cost que hi ha entre el que suposa tenir una criatura en una llar d'infants i el que és la subvenció que dona el Govern de la Generalitat. Si el cost real d'una llar d'infants està entre 500 i 600.000 pessetes, i que a la ciutat de Barcelona, en alguns casos, el cost d'aquestes llars d'infants està al milió de pessetes, hem estat durant molt temps que la subvenció que donava el Govern de la Generalitat arribava només a 80.000 pessetes. El Grup Popular considera que és necessari anar avançant en aquesta millora del finançament. En aquest sentit hem introduït en aquests pressupostos una millora del finançament per tal que arribi a un mínim de 100.000 pessetes.

Les noves disposicions addicionals que el Grup Popular incorpora justament en aquest grup temàtic, en el grup temàtic de cooperació local, el que recullen estrictament és que el Govern incrementarà les dotacions pressupostàries per tal d'aconseguir que en la revisió del conveni signat amb l'Ajuntament de Barcelona s'incrementin fins arribar a un mínim de tres mil noves places de primer cicle d'educació infantil a la ciutat de Barcelona. També que el Govern de la Generalitat incrementarà en el curs escolar 2002-2003 en un mínim de 120,20 euros per plaça i any les subvencions destinades al manteniment de places d'escoles bressol, és a dir, cobrir unes necessitats que té estrictament la ciutat de Barcelona –hi ha una concentració molt important de necessitats en la ciutat–, i, per una altra banda, naturalment, la millora del finançament.

La necessitat d'obrir el debat del finançament partia de l'objectiu que cadascuna de les parts implicades en el manteniment de les escoles bressol assumís la part de coresponsabilitat que, respecta al finançament d'aquestes escoles, li correspon –a cadascú li pertoca assumir la seva part de responsabilitat–, i, per tant, partir del criteri que, als ajuntaments, també els correspon pagar una part del cost d'aquestes escoles, que seria d'un terç; un altre terç correspondria als pares que envien les seves criatures a les escoles, i un altre terç al Departament d'Ensenyament. Avançar certament en un bon finançament d'aquestes escoles té un impacte indubtable en el que és la necessària conciliació de la vida familiar i la vida laboral, que ha centrat també gran part dels debats que hem estat portant, no només al llarg d'aquests dies, sinó també en altres debats que hem tingut ocasió de substanciar en el Ple.

La necessitat d'infraestructures, la necessitat de dotar de serveis de suport les famílies, la necessitat de dotar de serveis de qualitat les persones que ja estan suportant majoritàriament el que és el cost, el que és la càrrega de tenir persones a càrrec, criatures a càrrec, que són les dones, fa absolutament imprescindible avançar en aquesta millora de les dotacions, en aquesta millora del finançament, pel que fa específicament a les escoles bressol.

Una altra de les esmenes del Grup Popular es refereix concretament que es desenvolupi al llarg de l'any 2002 la signatura d'un conveni amb l'Ajuntament de la Seu d'Urgell per tal que es porti a terme un pla d'excel·lència turística en l'esmentat municipi. No vull deixar de palesar que el turisme és un sector econòmic cabdal

en l'economia catalana, perquè el turisme representa al voltant del 10% del producte interior brut de Catalunya, eh?, és a dir, una activitat econòmica d'una importància cabdal; un 10% del producte interior brut de Catalunya se l'emporta el turisme –el turisme.

Hem de pensar que Catalunya ha rebut als últims anys al voltant de 16 milions de turistes, la qual cosa ens posa al capdavant de molts dels països que considerem tradicionalment, que s'ha considerat tradicionalment, com a països receptors d'aquesta important, diguem-ne, indústria que és la indústria turística. Sens dubte, aquí hi ha una part de mèrit que no se la pot atribuir ningú, eh?, és a dir, la riquesa paisatgística, l'entorn natural, la bonança climàtica del país, sens dubte, fan que tinguem unes condicions, unes bones condicions, unes condicions idònies, per fer-nos un bon país receptor. Però en qualsevol cas hem de saber, hem de tenir present, hem de ser conscients que el sector turístic, no només el nostre, no?, el sector turístic arreu, està travessant un període complex, està travessant un període..., jo no diria de recessió exactament, però sí d'alentiment, de desacceleració, davant dels esdeveniments que..., davant dels atemptats, dels atemptats del passat 11 de setembre.

És per això que el sector turístic i les administracions responsables, en aquest cas el Govern de la Generalitat..., ha d'anar revisant el que són les seves previsions i s'ha de fer replantejaments estratègics a curt i a llarg termini. És per això important que obrim noves vies que busquin alternatives al que és estrictament aquell turisme de sol i platja, i localitats com la Seu d'Urgell tenen un potencial que ha fet que el nostre Grup Parlamentari considerés important incloure en els pressupostos que es realitzés un pla d'excel·lència turística per a l'Ajuntament de la Seu d'Urgell. Es tracta, en definitiva, d'incrementar no només instruments promocionals del que ha estat el turisme tradicional fins ara a Catalunya, sinó d'anar buscant noves vies de potenciar aquest sector econòmic que –vull tornar a recordar– representa el 10% del PIB de Catalunya.

Dono, doncs, per defensades les esmenes, senyor president, que el Grup Popular tenia en aquest bloc temàtic.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de... (*Veus de fons.*) Sí, per... (*Veus de fons.*) Sí, sí. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és per parlar bàsicament del que fa referència al capítol 5, de cooperació local, que ja s'han referit els diputats del Grup Socialista i també del Grup d'Iniciativa per Catalunya a algunes de les esmenes que hem presentat conjuntament, esmenes elaborades des de la Federació de Municipis de Catalunya i altres esmenes que hem presentat en aquest capítol, pròpies del nostre Grup Parlamentari.

Tampoc hi hauria res nou a dir en aquest conjunt d'esmenes, perquè acostumen a ser les que es presenten any rere any. I, dissortadament, no hi ha cap tipus de receptivitat per part del Govern de la Generalitat. Sí que m'agradaria fer alguns comentaris previs a comentar algunes esmenes, pel que fa referència a alguns elements que ja vam comentar en el debat previ a les esmenes als diferents departaments, en aquest plenari; que aquest pressupost podia ser una bona oportunitat, amb l'augment que representava per reconciliar-se, en certa manera, o començar-se a reconciliar, el Govern de la Generalitat, amb les corporacions locals, amb els ajuntaments de Catalunya, i això, dissortadament, no s'ha produït. És cert que hi ha hagut un augment molt lleuger pel que fa referència a les transferències a les corporacions, si analitzem departament per departament, però que no s'ha arribat ni al que va representar l'any 1995, que va ser la cota més alta. Però, hi ha dos elements importants: un, que no té a veure amb elements pressupostaris, i un altre, també important, pel caràcter estructural que té de cara a canviar determinades polítiques de transferències i de relacions amb les corporacions locals, i que tenen una importància estructural de cara als ajuntaments.

Primer de tot, per una banda, el tema de l'organització territorial. Estem en unes alçades, un cop constituïda la comissió d'experts i, posteriorment, la ponència, que esperem que, al llarg de l'any que ve, puguem arribar a una sèrie de conclusions. Dissortadament, el nostre Grup Parlamentari, tot i que estem convençuts que arribarem a algunes conclusions positives i que es duren a terme alguns canvis legislatius..., el nostre escepticisme és pel que fa referència a la voluntat del Govern, en abordar alguns temes de fons en aquestes propostes de modificació de les lleis d'organització territorial, i creiem que en aquests moments hi ha molt poca ambició per poder abordar reformes en profunditat en l'àmbit de l'Administració local i també en altres àmbits de les altres administracions de caràcter supralocal i en el que seria la divisió territorial de Catalunya.

Voldríem que en aquest àmbit hi hagués, evidentment, una ambició molt més clara, amb els objectius que ens havíem marcat a l'inici, o alguns que tenia el mateix informe que vam fer al seu dia en la comissió d'experts. Però, dissortadament, creiem que, bàsicament, al que podem arribar és a algunes petites modificacions legislatives que tampoc comportaran canvis substancials pel que fa referència al món local a Catalunya i la relació entre el Govern de la Generalitat i l'Administració local.

I jo crec que l'altre tema pendent, que sí que hi té a veure, evidentment, té una relació molt més directa amb els pressupostos, que al llarg d'aquest any 2001 tampoc s'ha abordat el tema de la reforma del sistema de finançament dels ajuntaments; en definitiva, de la revisió del sistema de cooperació local a Catalunya. Sí que m'agradaria recordar, com ja he fet en altres ocasions, alguns compromisos que es van dur a terme en comissió, pel que fa a presentar al Departament de Governació un informe sobre l'estat de la cooperació local a Catalunya, i també hi havia un compromís de buscar elements, de plantejar elements en aquest Parlament de reforma d'aquest sistema de cooperació local,

que nosaltres creiem que s'hauria d'anar cap a una reforma en profunditat del que és l'actual Pla d'obres i de serveis. I, al mateix temps, també, quins són els criteris a l'hora d'establir les transferències locals als ajuntaments.

Creiem que aquesta és la gran assignatura pendent i no veiem, en aquest Pressupost, tampoc, cap indicatiu que apunti cap a aquesta direcció, ni tampoc veiem cap gest, per part del Departament de Governació, que a l'inici del proper període de sessions prevegi, doncs, començar a treballar, també, en aquest àmbit. No només és important treballar cap a la reforma del model d'organització territorial, sinó que és fonamental per als nostres ajuntaments avançar cap a la revisió en profunditat del sistema de cooperació local de Catalunya.

Com he dit abans, la majoria d'esmenes que hem presentat en aquest àmbit de la cooperació local fan referència a esmenes elaborades des de la Federació de Municipis de Catalunya, presentades conjuntament amb altres grups, temes que ja s'han plantejat en diferents vegades, any rere any, en aquest debat pressupostari. Pel que fa referència a l'ampliació de partides de la Generalitat a les corporacions locals, augmentar, tot i que sí que hi ha hagut un augment aquest any, una altra vegada, com va haver-hi l'any passat, augmentar i, al mateix temps, definir una mica quina funció volem que tinguin en el futur els consells comarcals. Augmentar les partides pressupostàries en aquest àmbit i també, evidentment, fixar una participació en els ingressos obtinguts per la Generalitat de cara al concepte de tributs cedits, que nosaltres fixem, a través d'aquesta esmena presentada conjuntament, sobre el 2% dels tributs cedits.

Mesures que vagin en el sentit d'ajudar els ajuntaments pel que fa referència al deute municipal que tenen alguns ajuntaments, evidentment, és un aspecte amb què s'ha d'anar amb molta cura, perquè tampoc pot el Govern de la Generalitat anar a subvencionar autèntics desastres –que també es troben– pel que fa a la gestió de les hisendes locals per part d'alguns ajuntaments, però sí que s'hauria de contemplar algun tipus de suport i ajuda en aquests àmbits. També una altra esmena que hem presentat cada any és el tema de l'incompliment dels terminis de pagaments de la Generalitat a les corporacions locals, amb la necessitat que es puguin generar interessos de demora. Una ampliació de la participació de la Generalitat en el fons de gestió de residus municipals i en altres aspectes sectorials que remarquem en les esmenes.

Al mateix temps, també demanem el compliment dels compromisos pressupostaris, no de l'actual generació de plans comarcals de muntanya, sinó de tots els compromisos dels anteriors plans de muntanya que no s'ha complert, que creiem que és un deute pendent de l'Administració de la Generalitat vers el món local en aquelles comarques. I també tornar a implementar determinats programes específics, vinculats al Pla únic d'obres i serveis, com seria el cas dels nuclis agregats, que tenen la seva problemàtica específica, o també el cas, també, que comporta una problemàtica específica, dels municipis turístics.

Aquestes serien algunes de les esmenes en la línia que hem presentat any rere any en aquest capítol de cooperació local.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Misericòrdia Montlleó.

La Sra. Montlleó i Domènech

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per explicar el posicionament del meu Grup Parlamentari amb relació a les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Verds a l'articulat del Projecte de llei de pressupostos del 2002 i pel que fa a la referència als dos grups temàtics de política de personal i funció pública i cooperació local.

Per argumentar, doncs, el nostre posicionament i per economia de temps, ho agruparé en una mateixa temàtica per a tots dos grups i intentaré donar-los resposta, una per una, a totes les altres. Pel que fa a les presentades pel Grup Socialistes, podríem resumir-les en tres grans blocs: en l'àmbit de l'aplicació de les normes sobre despeses de personal, en retribucions del personal i en el dimensionament de les plantilles i relació de llocs de treball.

Pel que fa al primer bloc, es proposa que siguin d'aplicació a qualsevol empresa pública, amb independència que rebin aportacions amb càrrec de fons públics. Aquesta proposta, no els la podem acceptar en base a la necessària flexibilitat que han de tenir aquelles empreses que, tot i ser públiques, són suficientment competitives respecte al sector privat.

Pel que fa a les retribucions del personal, de què tots els tres grups en parlen, se'ns proposa que s'incloguin a la llei determinades regulacions sobre la distribució del complement de productivitat i sobre la prohibició d'ingressos atípics dels empleats públics, aspectes que ja estan regulats en les normes vigents sobre la funció pública i sobre la negociació col·lectiva i la participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics.

Es proposa, també, la limitació dels increments retributius derivats de les adequacions de les retribucions amb relació al contingut dels llocs de treball a un percentatge de la massa salarial, la qual cosa pot implicar que no s'aconsegueixi l'adequació, d'acord amb els criteris objectius de valoració. Així mateix, es proposa una nova disposició addicional per aplicar a les retribucions els resultats dels acords de la Mesa General de Negociació de la Generalitat de Catalunya, de fet, quan el nostre Govern ja ho ha fet.

Es proposa, també, que els informes a què fa referència l'article 27.2 siguin sobre tots els ens, però els hi hem de rebutjar perquè l'informe només es demana a aquells ens dependents de la Generalitat, els pressupostos dels quals són aprovats ja per aquesta Llei. I proposen, també, diverses disposicions addicionals amb in-

clusió de partides pressupostàries i modificació dels articles que fixen els percentatges d'increment de retribucions per al personal, que no podem acceptar en base que l'increment de totes les administracions públiques està fixat en la Llei de pressupostos estatal i és de caràcter bàsic per a totes les administracions públiques.

Se'ns proposa, també, uns percentatges d'increment amb relació a les indemnitzacions per raó de serveis de la Generalitat de Catalunya, que hem de desestimar perquè aquestes es determinen ja en els decrets de revalorització corresponents.

I també ens proposen que s'inclogui en la Llei determinades previsions sobre la distribució del complement de productivitat en aspectes que o bé ja estan regulats en les normes vigents sobre funció pública i sobre negociació col·lectiva i participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, o bé són innecessàries, com és el cas de la creació d'un fons interdepartamental perquè la distribució dels fons, en ser proporcional al mateix percentatge per a tots els departaments, no ho requereix.

Pel que fa al dimensionament de plantilles, contractacions, oferta pública, relació de llocs de treball i jornada, també ho farà conjuntament, ja que tots tres grups ens en parlen. I, en aquest sentit, diríem que també vostès tenen un seguit de contradiccions: proposen que les contractacions temporals s'han de comunicar a les centrals sindicals més representatives en la funció pública catalana, cosa que ja és el que es fa, perquè les centrals considerades més representatives que intervenen en els òrgans de representació del personal de la Generalitat han estat escollides d'acord amb la normativa electoral corresponent.

I, pel que fa a la prioritització en la contractació de determinats col·lectius, cal dir que només es recullen les persones sense subsidi d'atur, però això no exclou que el Govern també pugui prioritzar, en segon terme, d'altres col·lectius. D'altra banda, la contractació de persones disminuïdes ja està recollida tant en aquesta Llei com en el text refós de la Llei de funció pública.

Respecte a la supervisió del Govern sobre les empreses amb concert econòmic de més de cinquanta treballadors perquè compleixin l'establert a la quota de reserva per a disminuïts, creiem que no és el Govern el que ha de fiscalitzar l'aplicació d'aquesta Llei. També es proposa la prohibició de contractació del personal eventual per part dels departaments i organismes autònoms, que també els hem de rebutjar ja que aquesta és una mesura de caràcter excepcional que, si es prohibeix, pot repercutir en la bona marxa dels serveis.

I, pel que fa a la publicació de les relacions de llocs de treball abans d'una data, creiem que és del tot innecessari tota vegada que ja està regulat per decret que es publiquin semestralment.

Respecte, també, a la seva proposta de creació de les partides per crear el servei per a la prevenció de riscos laborals, plau-nos informar-los que, en el Decret 312, del 98, el Govern va crear el Servei de Prevenció de Riscos Laborals, que desenvolupa les seves funcions als diferents departaments. I, per altra banda, la partida

pressupostària ja està prevista i es nodreix d'aportacions de cadascun d'aquests departaments.

Creiem, també, que la Llei de pressupostos no és el lloc més idoni per concretar tan exhaustivament com vostès proposen un pla d'inserció sociolaboral de persones amb discapacitats. I ens proposen, així mateix, una disposició addicional per establir les partides pressupostàries per finançar l'aplicació de la jornada de trenta-cinc hores, quan un dels punts de l'Acord General del 12 de juliol de 2000 de la Mesa General de Negociació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya ja està pactada fins al 2003.

Quant a la integració, també, del personal sanitari dels centres dels departaments de Justícia a la Xarxa Sanitària d'Atenció Primària de l'ICS, l'hem de rebutjar perquè ha de ser objecte d'anàlisi en profunditat, donada la complexitat d'aquest tema. Així, com amb l'equiparació del personal sanitari concertat i el personal sanitari públic, el nostre Grup de Convergència i Unió ja ha introduït una esmena que, de fet, recull aquest tema.

I, gairebé finalment, pel que fa a la realització de serveis extraordinaris —on el Grup d'Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds presenten esmenes, també—, amb la proposta d'inclusió d'una regularització específica sobre les condicions d'autorització de realització d'aquests serveis, la publicitat de les gratificacions per a aquest concepte i l'impuls d'un programa de reducció de les hores i del deure d'informació del Govern al Parlament sobre el nombre d'hores extraordinàries efectuades, tampoc els la podem admetre, ja que, d'una banda i en base que la normativa corresponent de funció pública, amb inclusió dels acords de Govern amb relació a aquests serveis i la normativa sobre la negociació col·lectiva i participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, ja contemplen les regulacions corresponents. D'altra banda, ho rebutgem, també, perquè l'article 79 del text refós, del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, ja preveu els mecanismes corresponents per donar compte de l'execució del pressupost al Parlament de manera trimestral i per donar-li també publicitat mitjançant el *Diari Oficial de la Generalitat*, i perquè, de manera global, també en té coneixement mitjançant l'informe anual de la Sindicatura de Comptes.

I ja per últim, responent també a tots dos grups, a Esquerra Republicana i a Iniciativa, pel que fa a les entitats públiques amb participació majoritària de la Generalitat, creiem que seria una imposició per llei que pot contradir l'establert en les seves regulacions específiques, que estableixen el règim participatiu de cada entitat pública o privada, i en els principis que han de regir les relacions entre les administracions públiques en l'exercici legítim de les seves competències. Així com també ens proposen l'aplicació d'instruments de gestió de personal establerts per al personal funcionari de l'Administració pública, al personal d'empreses públiques, fet que ens entra en contradicció amb els criteris d'agilitat en la gestió per als quals van ser creats.

Aquesta és la nostra exposició de motius pel que fa al grup de funció pública i personal.

I, pel que fa als grups número 5, de política de cooperació local, també per argumentar el nostre posicionament, i pel que fa a les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds, les podríem definir en tres grans blocs. El finançament dels ens locals, del qual els voldríem dir que els criteris de distribució en la participació municipal i comarcal en els ingressos de la Generalitat es van incorporar ja en la Llei de pressupost del 99. D'altra banda, i pel que fa també a les dotacions a les comarques, la fórmula de distribució de la participació dels consells comarcals en el Fons de cooperació local va ser consensuada ja amb les entitats municipalistes l'any 97 en el si de la Comissió de Govern Local, a més l'estudi sobre les competències i les funcions dels consells comarcals que va elaborar el Departament de Governació va ser objecte d'estudi per part de la Comissió i posteriorment traslladat al Parlament de Catalunya.

El següent bloc es refereix a la dotació de recursos. Així, pel que fa als residus municipals, addicionalment als fons que preveu el projecte del pressupost, el Fons de gestió de residus és una partida ampliable que pot rebre tots els recursos amb aquesta finalitat que es puguin dotar.

I respecte al deute municipal i subvenció dels préstecs als ajuntaments, una solució d'aquest tipus suposaria un tracte no equitatiu, ja que afavoriria els ajuntaments que han seguit una política d'endeutament. D'altra banda, l'evolució dels mercats financers ja va suposar un important alleujament de les càrregues financeres que suportaven els nostres ajuntaments a començament de la dècada dels noranta.

Pel que fa també al Segon Congrés de Municipis de Catalunya, el Govern ja participa econòmicament en la celebració d'aquest Congrés. La voluntat de col·laboració de les entitats municipalistes no està, doncs, pas en qüestió; requereix una concreció de les mesures a emprendre per determinar les despeses associades.

Quant als interessos de demora, terminis de pagament i en el seu cas..., els interessos de demora ja estan regulats en la Llei de finances públiques de la Generalitat de Catalunya.

I quant al dipòsit municipal de detinguts, doncs, les necessitats relatives al finançament de les despeses ja són ateses també amb càrrec al crèdit d'aplicació corresponent a l'any 2002, i que disposa d'una quantia suficient per atendre les obligacions. Tot i així, el nou finançament dels ajuntaments per als dipòsits municipals de detinguts suposa un increment de més del 600% respecte al sistema anterior.

I pel que fa al bloc tercer, d'elaboració d'informes, plans i programes específics en l'àmbit local, les aportacions de l'Estat a les corporacions locals es duen a terme mitjançant la Comissió de Cooperació Local de Catalunya.

Quant a les emergències i seguretat civil dels ens locals, la Direcció General pertinent té prevista la convocatòria de subvencions adreçades als ens locals per a les dotacions i inversions en infraestructures destinades a parcs de bombers voluntaris.

En el cas de la Vall d'Aran es va signar, doncs, un conveni de col·laboració per al desenvolupament del Servei de Bombers, i en aquests moments hi ha la voluntat d'una nova orientació encaminada a un model d'auto-gestió.

I en els plans destinats a finalitats socials, el Departament de Benestar Social col·labora ja amb els ajuntaments de més de 20.000 habitants i els consells comarcals per a la prestació de serveis socials de la seva competència a través de convenis marc, la qual cosa suposa ja una millora quantitativa i qualitativa d'aquests plans.

Pel que fa també a les esmenes presentades per Esquerra en l'àmbit de col·laboració i elaboració de programes específics, com són el de joventut, els plans comarcals de muntanya i suport a municipis turístics, els hem de fer avinent que per a l'any 2002 s'incrementaran significativament les aportacions de l'Administració local pel que fa a la política de joventut, mitjançant la mateixa Secretaria General de Joventut. I en aquests plans comarcals de muntanya, l'evidència, també, que els tercers plans comarcals complementen els anteriors amb una inversió bastant superior.

Pel que fa als nuclis agregats del Pla d'obres i serveis de Catalunya en el pressupost també del 2002, ja es disposa, doncs, de la dotació per complimentar els plans en la seva integritat. El programa específic dels nuclis agregats del Pla d'obres i serveis va incloure quasi la totalitat de les actuacions que els municipis varen presentar. De tota manera, la Comissió de Cooperació Local és la que ha d'establir els possibles programes específics.

I, per últim, el suport als municipis turístics. El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme té les previsions pressupostàries suficients per a l'any 2002 per executar les actuacions previstes en els diferents municipis turístics, i especialment pel que fa el de les comarques de Tarragona, que es desenvoluparan mitjançant convenis amb els ajuntaments, els consells comarcals i amb els patronats de turisme..., tot i fent esment que el Projecte de llei de turisme ha de fer aclariments respecte al concepte de municipi turístic.

Per posicionar-nos també a les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que es refereixen als blocs següents..., en primer lloc, a les liquidacions de les transferències als ens locals: no les considerem procedents, ja que els darrers anys les liquidacions dels articles 46 i 76 superen de molt els crèdits inicialment previstos.

Pel que fa a la dotació de recursos quant a assistència i serveis socials a l'Ajuntament de Barcelona, el Departament, també, de Benestar Social i l'Ajuntament de Barcelona estan en procés, en aquests moments, de negociació sobre la determinació de serveis, la seva valoració i el seu sistema de gestió. El primer nivell és de competència municipal i el Departament esmentat col·labora en el finançament a través d'un conveni marc.

Pel que fa a les noves places sociosanitàries, aquestes places es financen mitjançant concerts aplicats a les partides corresponents del Projecte de pressupost per a

l'any vinent, per al 2002. Amb l'ampliació de programes de tractament de drogodependències i de la sida, aquests recursos són gestionats també per la Direcció General corresponent i a més s'hi han d'afegir els procedents –recursos– del Plan nacional sobre drogues i del Plan nacional sobre el sida. La Direcció General esmentada requereix anualment acords econòmics amb els ens locals i les ONG en aquesta matèria.

Pel que fa el Pla d'integració social d'immigrants, aquest Pla interdepartamental d'immigració 2001-2004 ja ho té previst en els seus corresponents programes.

En el programa de tancament de les presons de Barcelona, un cop s'hagin realitzat les actuacions urbanístiques, tal i com preveu el conveni de col·laboració per a la renovació d'equipaments penitenciaris, s'habilitaran també els recursos que siguin necessaris.

Pel que va a l'adequació i renovació del Zoo de Barcelona, no s'hi destinaran els recursos fins que no hi hagi un pressupost i una memòria detallada i específica de quines són les actuacions a realitzar-hi.

Quant al Consorci de la Mina, el Govern de la Generalitat actuarà d'acord amb la planificació efectuada i amb les quatre administracions que componen el determinat Consorci de la Mina.

Per a la constitució de consorcis previstos a la Llei de la Carta municipal de Barcelona, la Llei 22 del 98, de la Carta municipal, crea quatre consorcis: el d'habitatge, el de serveis socials i els d'educació i sanitat, molts d'ells funcionant molt bé fins al moment.

Pel que fa al tema..., a la seva proposta de finançament d'expropiacions, les fonts de finançament de la Carta municipal encara existeixen i actualment l'Estat transfereix les dotacions que abans ingressava –a la Carta municipal de Barcelona– als municipis que en formaven part, i aquesta les transfereix a la mancomunitat de municipis de tota l'àrea metropolitana.

Pel tema de les places assistides de la gent gran, ja s'està fent un programa per tal d'assolir la col·laboració en el finançament d'aquesta inversió i un nombre de places equivalent, de fet, a la mitjana de Catalunya.

Per al comerç local, el Govern de la Generalitat ha aprovat el Pla de dinamització del comerç urbà 2001-2004 amb una dotació de 89,37 milions d'euros, i l'efectivitat del Pla, de fet, està garantida per la signatura, fins ara, de prop de cent convenis més amb els ajuntaments.

La generació de crèdits en l'estat de despeses dels pressupostos de la Generalitat ja està consignat en aquests crèdits i, per tant, suposaria, doncs, una duplicitat.

Per a l'elaboració de plans, convenis i contractes programa en l'àmbit local, els convenis de la xarxa bàsica de serveis socials es fan en tots aquells casos que s'adaptin a la planificació existent i pels diversos sistemes de foment i compra possibles.

Pel Pla de creació de noves cases d'acollida, els recursos ja tenen una utilització específica, que no justifica la necessitat del nombre de places que vostès ens proposen.

Quant al tema de traspassos, el traspàs de l'edifici, en el cas que hi hagués una cessió d'ús, la proposta correspondria a la Direcció General de Patrimoni. Pel que fa a l'arranjament també d'aquest mateix edifici, no ens entra en les previsions pressupostàries d'aquest Departament i tampoc està inclòs en el protocol d'aplicació de l'1% cultural signat amb PTOP per al 2002-2004.

També, doncs, senyor president i senyores i senyors diputats, per tot l'exposat, i agraït, de fet, la minuciosa feina dels diversos grups en l'intent de millorar aquesta Llei, no podem acceptar-los les seves propostes per motius obvis de tot el que els he exposat.

Per tant, doncs, anunciar-los el nostre vot en contra, de fet, en tots dos grups temàtics que he defensat en aquest moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. A continuació, començarem el debat del bloc número 10, del darrer, que és organització, administració i aspectes concrets.

Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tenint en compte que entrem en els aspectes concrets, intentarem concretar. Defensarem les esmenes que van de la 1270 a 1285, ambdues incloses, que fan referència a diversos apartats, tots ells molt concrets. Per exemple, tenim algunes esmenes sobre la societat de la informació. Nosaltres demanem que hi hagi dins dels departaments de Presidència, Economia, Ensenyament, Indústria, Cultura, Sanitat, Treball, Benestar Social, Justícia i Política Territorial, d'acord amb les inversions del Pla estratègic per a la societat de la informació..., que es creï un programa especial a cadascun d'aquests departaments per a la realització de les diferents iniciatives previstes en aquest Pla, perquè això no està prou desenvolupat, entenem, en la Llei de pressupostos. I de la mateixa manera, dintre del Departament d'Indústria, que es creï un programa especial per donar suport a la iniciativa de la Universitat Politècnica i de l'Ajuntament de Terrassa per crear un institut politècnic al campus de Terrassa.

També n'hi ha sobre les juntes arbitral de consum d'àmbit comarcal, que entenem que s'han d'articular els recursos necessaris perquè puguin funcionar i ser alguna cosa més que un bon títol d'alguna cosa que hauria de funcionar en l'àmbit comarcal.

Hi ha diverses esmenes sobre violència de gènere, sobre la formació de les policies i de tot el personal que intervé en l'àmbit de la justícia i els agents que intervenen en aquest àmbit; demanem formació continuada i formació específica per poder tractar aquests problemes de violència de gènere.

També és una qüestió recurrent... I agraïm que un dels arguments que dona el Grup de la majoria, se suposa que en contra de la majoria de les esmenes dels grups

d'oposició, és precisament que són recurrents aquestes esmenes. I si ho són –nosaltres insistim– és perquè any rere any som incapaços, segons que sembla, de donar resposta a problemes molt concrets que té aquest país. Un d'ells, insisteixo, és el dels dipòsits municipals de detinguts, alguns dels quals estan en pessimes condicions, i des de fa anys es demana que hi hagi la dotació pressupostària corresponent, o, en alguns casos, precisament perquè són els ajuntaments els que han fet l'esforç de posar-los al dia i d'habilitar-los.

També és un tema recurrent el de la Direcció General d'Atenció al Menor, que es ve demanant des de fa anys, i es deia ahir també en un altre apartat, en un altre capítol, que seria important que, per desjudicialitzar la qüestió, i tenint en compte que el Departament de Justícia ja té la Direcció General de Justícia Juvenil, doncs, aquesta Direcció passés a Benestar Social, perquè és des d'on entenem que es podria fer millor l'atenció a la infància.

I, finalment, tenim tota una sèrie d'esmenes relacionades amb l'Administració de justícia. Hi ha també una altra qüestió recurrent, que quan l'actual consellera de Governació era consellera de Justícia ja li anàvem explicant cada any que ens semblava important que es duqués a terme, que és el famós informe detallat sobre la situació de l'Administració de justícia i aquells estocs dels quals parla, sempre que en té ocasió, el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que són expedients acumulats, que fins i tot en els casos en què alguns tribunals funcionen correctament i milloren la seva productivitat, com que tenim aquest romanent d'estocs pendents, difícilment poden posar-se al dia i donar sortida als casos de la justícia que estan acumulats, de ciutadans que estan esperant que es resolgui el seu expedient concret, personal, o a vegades d'empreses, de col·lectius, etcètera.

I en aquest mateix sentit hi ha l'esmena 1275, que especifica la necessitat d'implementar mesures perquè hi pugui haver una autèntica justícia ràpida, una justícia amb totes les garanties processals, naturalment, però que en alguns casos es puguin efectuar amb molta més rapidesa els judicis als ciutadans del país.

També hi ha un tema sobre el torn d'ofici: demanem que se n'assumeixi el 80% del cost real. Aquesta és una qüestió recurrent, no solament pel que fa a les esmenes del nostre Grup, sinó que sembla ser que, almenys sobre el paper, hi ha un consens general dels cinc grups d'aquesta cambra que això cal millorar-ho. Alguns posem més l'accent, cada vegada que en parlem, que cal fer-ho no per motius corporatius dels professionals que atenen aquest torn –que són molt legítims, sempre ho diem també–, però que sobretot el que convé és donar una resposta adequada a aquells grups de la ciutadania que tenen més indefensió davant dels tribunals.

I, hi insisteixo, tot i ser recurrent, tot i que cada vegada, tant el Grup de Convergència i Unió com el del Grup Popular ens diuen que això ha avançat moltíssim i que estem ja, pràcticament, ratllant el cel, tocant el cel, el que és cert és que després un parla amb els mateixos col·lectius d'advocats, de procuradors, i el que fan és lamentar-se sempre de com estem de lluny dels hono-

raris que convindria. Ells situen en aquests moments la cobertura d'aquest servei, aproximadament, en un 20% del cost real, i aquest seria, suposo, un dels famosos compromisos de Convergència i Unió i del PP que abans la portaveu d'aquest Grup ens deia que estan complerts al cent per cent, perquè veig que ha inclòs la justícia, dintre d'aquells compromisos de l'any 2000 i del 2001, que s'han complert al cent per cent.

Hi ha una altra qüestió que fa referència al Llibre blanc sobre la justícia. Tenim un document que, tot i que ja comença a tenir alguns anys, marca alguns objectius cap als quals hauríem de tendir, i dintre del Llibre blanc i dels objectius que allà es marquen, en sintonia també amb una proposta de pla de xoc per a la reforma de l'Administració de justícia que ha elaborat el Govern alternatiu, nosaltres insistim molt en la necessitat de la reforma amb profunditat del model d'organització de les oficines judicials. Aquesta és una qüestió clau; s'hi ha insistit molt: avui les oficines judicials treballen atomitzades, cadascuna independentment de les altres, amb pocs efectius, tant personals com recursos econòmics, i probablement el que caldria i cal, segur, és racionalitzar aquestes oficines, dotar-les d'una major interconnexió, dotar-les probablement, també, de gerents que realment tinguin una experiència en la gestió d'oficines, i probablement això milloraria d'una manera molt important el resultat, l'eficàcia del treball d'aquestes oficines, i això, d'altra banda, faria possible també optimitzar els recursos, que sempre són escassos, i en el cas del pressupost de la Generalitat, especialment, per a la justícia, per a l'Administració de justícia, i per això allò que dèiem abans dels famosos estocs que no hi ha manera de recuperar.

Hi ha una altra qüestió que està a l'ordre del dia, que es tractarà després també com a esmena a la Llei d'acompanyament, però que no em puc estar de dir-ho. Avui un diari se'n fa ressò, d'aquesta pretensió del Govern de la Generalitat que el cos d'advocats de la Generalitat s'incrementi d'una manera molt notable, a base de càrrecs de confiança i persones que siguin designades a dit. Això ens sembla escandalós; realment, no és una qüestió nova, perquè avui, de prop d'un centenar d'advocats de la Generalitat que hi ha dintre d'aquest cos, aproximadament no arriben a la desena –i estan bastant per sota de la desena– els que realment han passat un concurs oposició. Aquesta és una situació, a més a més, comparativament, molt de greuge per als que estan preparant oposicions o per als que n'han passat, que han fet l'esforç de fer-ho i han complert i s'han presentat a aquests concursos. I creiem que això, a més a més, el que fa, d'alguna manera, és hipotecar la qualitat, la professionalitat d'aquest cos, que entenem que, això, tots els grups hauríem d'estar d'acord que hauria de ser inqüestionable.

Una altra qüestió molt relacionada amb aquesta: jo mateix vaig formular al Govern una pregunta escrita fa uns quants mesos –perquè aquí sempre parlem de mesos quan esperem respostes–, en la qual preguntàvem quants exalts càrrecs de la Generalitat continuen treballant en nòmina per a la Generalitat un cop que han plegat, han deixat de ser alts càrrecs. La resposta de la consellera De Gispert a aquesta pregunta d'aquest di-

putat va ser que això entra dintre de la confidencialitat i que no es pot respondre. Al meu entendre, això no és una resposta, sinó una evasiva, i, a més a més, informat sobre aquesta situació, més aviat l'opinió generalitzada és que, quan algunes persones ocupen llocs públics i a més estan finançats, per tant, cobren amb diners públics, el normal és que això sigui també de públic coneixement i, per tant, ja anuncio que el nostre Grup demanarà l'empara del president d'aquesta cambra per poder conèixer aquesta informació que fins aquest moment s'ha denegat.

Tot això forma part, d'alguna manera, d'una política confusa que es dona també en altres capítols i que ja hem denunciat anteriorment, però que en aquest capítol de justícia i de..., ja que parlem dels aspectes concrets, aquest és un aspecte molt concret de la política de la Generalitat que tenim molt clar que no funciona.

I finalment hi ha un apartat que fa referència a la política penitenciària, que no és en absolut un apartat conjuntural, perquè últimament, sempre que es parla de política penitenciària, es pot acusar que això forma part de la conjuntura, i, per tant, no sé si això vol dir que no se'n pot parlar massa o que se n'ha de parlar d'alguna manera especial. Nosaltres, fa molt de temps –en diversos pressupostos– que venim insistint en un argument que és clau: quan parlem de seguretat, si només estem parlant de mossos d'esquadra, si només estem parlant de funcionaris de vigilància, si només estem parlant de càmeres i només estem parlant de barrots que es reforçaran i de parets que han de ser més altes, no anem bé. I a més no anem bé, fins i tot tenint en compte el mateix model de l'actual Govern de la Generalitat que sempre s'ha defensat i que hem recolzat pel que fa al model, no a la gestió d'aquest model.

Nosaltres venim insistint fa molt de temps que hi ha qüestions col·laterals, però que són clau en els centres penitenciaris. Una d'elles és el treball, la qüestió del treball. No pot ser que en el centre penitenciari més gran de Catalunya, en aquests moments, tingui feina el 10% de la població reclusa, i no pot ser perquè, a més a més, ens consta que hi ha empresaris que han ofert treball i que no s'ha arribat a acords per motius que serien més que qüestionables, però, en tot cas, el que demanem és que això es revisi a fons.

I, probablement, una de les maneres, no l'única, però una de les maneres com això es podria revisar més a fons seria ampliant el Consell d'Administració del Centre d'inserció, el Cire, per tal que hi pugui participar un més ampli ventall, no solament dels grups que estan representats en aquesta cambra, sinó probablement de la mateixa societat civil, d'aquelles entitats, d'aquelles fundacions, d'aquelles persones, també, que estan treballant en el dia a dia del camp del treball penitenciari i que probablement podrien fer aportacions molt valuoses respecte de com millorar aquest model, que el que és segur és que avui no funciona. És un model que dona treball a poca gent, a dintre i a fora de les presons –també quan estan en règim obert– i que, a més a més, dona un tipus de treball que estaria per veure si és el més adequat per a aquesta reinserció i aquesta rehabilitació de les persones.

Un altre capítol a part que hem defensat –i hi ha sentències que ho diuen, i en aquests pressupostos d'aquest any de la Generalitat hi ha un esment específic per part del mateix Govern que a això se li ha de donar resposta– és tota la qüestió de la Seguretat Social dels presidaris que treballen. És cert que aquest és un tema molt difícil, perquè, si estem dient que hi ha poc treball en aquests moments, reclamar, a més a més, l'assegurança social és un tema conflictiu i complicat, ja ho entenem, però, en tot cas, el que no podem perdre de vista és l'objectiu que, quan parlem de normalització de la població reclusa, aquest també és un element de normalització molt important.

I, dintre d'aquestes mesures, també, que nosaltres entenem que milloraria la convivència dintre dels centres penitenciaris i, per tant, també indirectament la seguretat, hem insistit molt..., hi ha tot l'aspecte també de mesures alternatives, mesures penals alternatives. Cal recordar que aquest pressupost, enfront dels prop de disset mil milions que dedica al tema de presons, en dedica dos-cents a les mesures penals alternatives. És un desequilibri que és tan evident que ja es veu que l'aposta no deixa de ser, més que de discurs, una aposta d'idees probablement, en el sentit que convé que hi hagi mesures alternatives, però que quan baixem al terreny de la realitat, d'allò que es fa al dia a dia en aquest camp, doncs, comprovem que realment no és molt.

Si, a més a més, sabem que el 80% de les persones que estan en centres penitenciaris són persones que tenen algun tipus de relació amb toxicomanies, i que continuen havent-hi algunes desenes, també, de disminuïts psíquics en els centres penitenciaris, doncs, veritablement, el que veiem és que avui probablement falten alguns tipus de recursos o bé existeixen, però, en tot cas, el Departament de Justícia no ha tingut prou reflexos per arribar a acords amb aquelles persones, aquelles entitats que estan donant sortida a aquests col·lectius.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Tot això, hi insisteixo, està molt relacionat amb la seguretat, i, per tant, no es tracta d'agafar-ho des d'un punt de vista conjuntural i d'aprofitar una situació..., que d'altra banda ahir ja dèiem que no deu ser tan conjuntural, quan fa onze mesos que es va presentar ja una pregunta per part del nostre Grup sobre aquesta matèria. I, en qualsevol cas, el que entenem és que serà una llàstima, com previsiblement passarà, que el corró dels dos grups que en aquests moments tenen la majoria en aquesta cambra, doncs, passi per sobre de totes aquestes propostes i no sigui capaç de fer absolutament cap excepció en aquesta negativa i en aquest rebuig de les esmenes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal. *(Pausa.)*

Veig que era una qüestió d'ordenament dels papers, no que els havien perdut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, els hem trobat.

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Popular té, en aquest bloc temàtic, dues esmenes. En definitiva, a l'esmena 1287, no m'hi referiré més que de manera molt curta, perquè, en definitiva, vam tenir ocasió en el debat de les esmenes a la totalitat de fixar quina era la posició del Grup Popular al respecte. És a dir, el que pretenem és que el Govern de la Generalitat creï, en el termini màxim de tres mesos, una oficina de gestió i control pressupostaris. Novament, hem de recordar al Govern que té mandats polítics d'aquest Parlament per posar en marxa aquesta oficina; sabem que el Govern de la Generalitat el que tenia previst és fer una mena de comissió interdepartamental, sense que hi hagués una centralització del que havien de ser aquestes funcions de control de l'execució pressupostària, i des del Grup Popular considerem que una oficina de control pressupostari és imprescindible, fonamentalment, perquè, quan arriben les liquidacions dels pressupostos, hom pot veure les desviacions que s'hi produeixen, especialment en el capítol 2.

Per tant, no vull insistir en aquest punt, i només manifestar..., perquè abans..., lamento que ara no hi sigui present el senyor Martí Carnicer, però quan s'ha dirigit al Grup Popular i ens ha..., no acusat, però sí que ens ha fet notar que hi havia qüestions que plantejàvem en diverses ocasions i a través de diverses iniciatives en aquestes esmenes de pressupostos..., jo li voldria recordar que també ha estat presentada en diverses ocasions en aquest mateix Ple per part del Grup Socialista, per exemple, una qüestió que em ve al cap com és el nou model d'atenció a la infància, i res no hi ha dit, el Grup Popular, perquè ens sembla que hi ha qüestions en les quals hi ha posicionaments de complementarietat que fan necessari, que fan imprescindible tornar a reblar el clau.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, amb aquesta intenció de reblar el clau és amb la qual el Grup Popular presenta aquesta esmena 1287 per tal que el Govern creï ja de forma immediata aquesta oficina de gestió i control pressupostari.

Pel que fa a l'esmena 1286, que incorpora una nova disposició addicional, del que es tracta és que el Govern doti amb els recursos necessaris les oficines de treball de la Generalitat per tal que puguin prestar de manera eficaç, que ho puguin prestar de manera especialitzada, un servei específic adreçat a garantir la inserció dels joves, de les dones i d'aquelles persones que tenen una major dificultat per incorporar-se al món del treball, que són aquelles persones que ja han passat els quaranta-cinc anys d'edat.

Entenem que aquests recursos s'han de destinar principalment a potenciar un major coneixement de les capacitats i de les necessitats laborals d'aquests col·lectius,

d'aquests tres col·lectius que són aquells que pateixen més directament les dificultats per integrar-se en el món laboral, així com millorar els itineraris i els procediments d'obtenció d'informació per part de les OTG, i efectuar la valoració idònia del resultat que donin els serveis que presten aquestes oficines, perquè, en definitiva, no voldria deixar d'esmentar que la situació de la joventut catalana en el marc laboral està patint actualment importants canvis, eh?; precisament la darrera reforma laboral efectuada pel Govern de l'Estat va incidir positivament en aquest col·lectiu de persones, però molt especialment en aquelles persones joves que estan buscant, precisament, el seu primer lloc de treball.

No vull tampoc deixar de recordar dades recents de l'activitat laboral dels joves a Catalunya, perquè és de les més baixes de la mitjana europea. I la situació és més crítica quan dins d'aquest col·lectiu s'analitzen les dades relatives als joves que busquen el seu primer lloc de treball. Els en donaré, doncs, les dades. Durant el segon trimestre de l'any 2001, i segons dades oficials, la població desocupada a Catalunya, pel que fa a joves d'edats compreses entre els setze i els vint-i-quatre anys, ha estat de 66.000 persones aproximadament, i, pel que fa a les persones d'edats compreses entre els vint-i-cinc i els cinquanta-quatre, la xifra de desocupació ascendeix a 149.000 persones. És a dir, això demostra que els joves juntament amb els aturats més grans de quaranta-cinc anys són precisament aquells col·lectius que estan més afectats per l'atur.

És en aquest marc –vull recordar–, en aquest marc general, que es va signar el Pacte per a l'ocupació juvenil de Catalunya 2001-2003; un pacte adreçat als joves entre els setze i vint-i-cinc anys. I voldria tornar a recordar dades oficials de l'esmentat Pacte. En aquest sentit la població ocupada és de 338.700 joves i l'atur registrat, de 19.984 joves. Aquest Pacte ha estat signat pel Departament de Presidència, pel Departament de Treball, pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, pel Foment del Treball Nacional, per la Fundació CPAC, per l'Associació Independent de Joves Empresarials de Catalunya; és a dir, ha estat resultat d'una important negociació, d'un important consens, entre totes les parts implicades. Hi ha una inversió prevista, important, per part de diferents departaments, que van des d'Ensenyament, el DURSI, Benestar Social i, naturalment, el Departament –el Departament– de Treball.

Volia esmentar, també, unitats de nova creació –anomenades «unitats d'atenció als joves»– per tal de garantir una atenció completa integral a totes aquelles ajudes dirigides justament a aquest col·lectiu. He volgut fer aquesta ampliació de dades respecte al que és el contingut de l'esmena presentada pel Grup Popular per palesar que els joves són, doncs, un dels col·lectius amb què s'està treballant, però que encara és necessari que les oficines de treball de la Generalitat realitzin una labor més eficaç, més especialitzada, dirigida justament a aquest col·lectiu que els costa tant entrar en el món laboral, especialment –com deia– en el que és en el seu primer contracte de treball: joves, persones majors de quaranta-cinc anys i, naturalment, les dones; perquè hi ha una dada que no he donat, perquè si un fa la discriminació..., a més a més de «jove», fa la discriminació,

a més a més, de «jove dona», aleshores –la dona jove– les xifres d'accés al món laboral es disparen extraordinàriament. Per tant, em sembla que aquest és un dels camps en els quals cal treballar decididament, i en aquesta direcció va l'esmena presentada pel Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana..., ja ho ha fet. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

(Pausa llarga.)

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Que podríem esperar un minutet?, és que la senyora Dolors Comas s'ha trobat indisposada i ve ràpidament.

Gràcies.

El president

Ni tan sols suspendrem la sessió, i esperarem que vingui. *(Pausa.)* La fan treballar molt, senyora Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. La meua intervenció serà breu en aquesta ocasió, perquè el gruix d'esmenes, que altres grups han presentat en aquest apartat, molt relacionades amb el Departament de Justícia, les he defensat ja abans en l'apartat corresponent a política social, i aquí n'ha quedat una de justícia..., o n'han quedat tres, millor dit: n'ha quedat una relativa a la necessitat d'impulsar la normalització lingüística a la justícia, la qual cosa vol dir la presència del català com una llengua normal dins de l'Administració de Justícia, cosa que encara, doncs, cal avançar força en aquest sentit; i en queden altres dues que tenen a veure amb qüestions relatives a infància, que és, per altra banda, un tema que hem debatut força en aquest Parlament, en el Ple normal que va precedir el debat de pressupostos.

En aquest sentit, les que estan incloses en aquest apartat tenen a veure amb els increments de partida necessaris en relació amb l'atenció a la infància per impulsar el treball de prevenció i activitats i per crear nous serveis d'infància per tal d'abordar la problemàtica dels infants de forma integral, de forma dinàmica i preventiva, perquè estem d'acord, tots, suposo, que és en la prevenció on cal actuar més que en la resolució dels conflictes i problemes un cop ja creats.

I, per altra banda, també encara a infància, aquí s'inclou una esmena que, de fet, reproduceix d'una altra manera un dels acords que ja va haver-hi amb l'aprovació d'una moció en aquest Parlament fa ara dos dies, que és relativa a la creació d'una xarxa única pel que fa referència als diferents serveis que atenen la infància.

Un altre grup d'esmenes tenen a veure amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que també, en al-

tres grups, han anat a uns altres apartats d'aquestes esmenes a l'articulat. En aquest cas, insistim un cop més en la necessitat de dotar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió d'un contracte programa de manera que es defineixin els objectius a assolir per part de la Corporació pel que fa a la seva missió de servei públic. I no solament és la forma, que és molt important. Se'n deia l'altre dia que hi haurà contracte programa, de la qual cosa ens alegrem, perquè justament el contracte programa és una eina de gestió i transparència, fixa objectius, es pot d'aquesta manera controlar l'activitat en base dels mateixos objectius fixats, i, per tant, és un instrument que permet gestionar d'una manera moderna, i a partir d'abordar els reptes actuals, la Televisió i Ràdio de Catalunya. Però no només és en la forma: la Corporació, cal dotar-la suficientment; en aquests moments que hi ha una situació de recessió pel que fa referència al paper de la publicitat, més que mai cal consolidar aquest instrument tan important per a Catalunya com és la televisió i la ràdio catalanes, i té sentit que els poders públics, en aquest cas el Govern, apuntalin Televisió i Ràdio de Catalunya. És en aquest sentit que fem de nou insistència en un contracte programa.

En aquest mateix sentit d'apuntalar la Televisió i Ràdio de Catalunya, va una altra esmena, per incrementar les inversions amb equipaments, i una altra que té a veure amb què es fa amb l'enorme deute que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que ascendeix a més de cent mil milions de pessetes i que, d'una manera o altra, caldrà abordar en algun moment, i nosaltres entenem que caldria fer un pla de sanejament de cara a poder fer que la suficiència financera de la Corporació es correspongui també amb una situació més sanejada.

Dit això, dono per defensades aquestes esmenes, que poso a la seva consideració, senyors diputats, senyores diputades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió i per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Marià Curto.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, estem ja debatent l'últim bloc temàtic dels pressupostos de la Generalitat per a l'any 2002. Començaré, en primer lloc, fent referència a les esmenes que ha presentat el Grup Popular, dos esmenes que ha defensat la senyora Dolors Nadal, que el nostre Grup comparteix totalment, i, per tant, hi donarà suport. Una d'elles fa referència a la creació d'una oficina de gestió i control pressupostari; coneix ja la decisió i la voluntat del Govern de posar en marxa aquest nou centre administratiu, i, per tant, en esta línia està treballant ja el Govern i es concretarà, la seua proposta, amb aquesta llei de pressupostos. I en relació, també, amb la petició per impulsar programes especials i potenciar els serveis adreçats a garantir la inserció de joves, dones i persones majors de quaranta-cinc anys, és a dir, a impulsar actuacions a través de les OTG adreçades a aquests

collectius que més estan patint els problemes de l'atur i que necessiten un suport especial..., per tant, estem d'acord amb la filosofia i amb el contingut de l'esmena i la votarem també favorablement.

El Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds ha presentat una sèrie d'esmenes, també, en relació amb aquest grup temàtic, i jo faré referència a tres aspectes. El primer és precisament l'últim que ha exposat la senyora Dolors Comas, pel que fa referència a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Com sap vostè, el nostre Grup acceptarà una esmena transaccional entre l'esmena de vostè i l'esmena del Partit Popular, en el grup 9, que, en definitiva, totes dos van encaminades a la mateixa direcció, és a dir, a abordar ja de forma definitiva aquest contracte programa amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i potser encara més avui d'actualitat i més necessari, en el moment que –com tots sabem– la baixada dels ingressos per publicitat està afectant en general totes les televisions, i una televisió pública, com és la televisió catalana, necessita el suport de l'Administració en tot allò que faci falta. Per tant, estem absolutament d'acord amb la seua proposta i, com he dit, amb la transacció, amb la proposta, també, del Grup Popular, serà acceptada pel nostre Grup.

Ha fet referència a una problemàtica relativa a la joventut, més que a la joventut a la infància en risc, i també ens proposa donar més recursos. He de dir, en tot cas, que en aquest apartat concret la Direcció General d'Atenció al Menor ha augmentat –com vostè sap– el pressupost un 27,91%, el pressupost d'enguany, respecte a l'any anterior, i concretament a la dotació prevista per actuar, precisament, a la infància amb risc, encara és més important aquest increment. Per tant, jo crec que el Govern en aquest tema ja mostra la seua sensibilitat, ha apostat, també, per augmentar els recursos i, en tot cas, seria discutible si són suficients o en podrien haver-hi més, però en tot cas coincidim amb aquesta prioritat, que el Govern ja l'ha tinguda en compte, i per tant, creiem que no és necessari modificar la situació pressupostària actual.

I per últim, faré referència a l'aspecte que vostè comentava respecte al Servei de Normalització Lingüística a l'àmbit de la justícia. Creiem que en aquestes moments les places del Servei de Normalització estan ja integrades en la plantilla del Departament de Justícia. Creiem que amb la dotació pressupostària que hi ha prevista i amb els programes d'actuació avançarem en aquesta problemàtica que encara està pendent de resoldre, no està totalment solucionada, però creiem que, també, amb la dotació actual serà suficient per avançar en esta direcció.

Per últim, el senyor Àlex Masllorens ha fet, també, una defensa de tot un conjunt d'esmenes relatives a l'atenció a la infància, a la justícia i a diferents àmbits. Li intentaré contestar sintèticament el perquè el nostre Grup considera que en aquests moments les seves propostes, tot i ser absolutament constructives i ser raonables, creiem que la política del Govern i la previsió d'aquesta política de cara a l'any que ve, en les dotacions pressupostàries corresponents, està assegurada.

Per exemple, el tema de l'atenció a la infància. Vostès ens plantegen novament canviar la Direcció General del

Departament de Benestar Social. Aquesta mesura creiem que afecta les competències d'autoorganització que té el Govern i, per tant, creiem que és una matèria que no hauria, en tot cas, de discutir-se, donat que, com he dit, és una competència del mateix Govern organitzar la seva pròpia Administració.

Altres mesures que proposen: l'Atenció a la Infància es manté integrada a la Xarxa Bàsica de Serveis Socials. Li he de dir que en aquests moments l'assistència social a aquest col·lectiu es troba ja programada dins dels plans d'actuació social que vostès proposen.

Ens ha parlat també de les oficines judicials. En aquest sentit, li he de dir que aquest tema és competència del Departament de Justícia, però també del Consell General del Poder Judicial i del Ministeri de Justícia i, de fet, en aquests moments, ja aquestes institucions estan treballant; estant treballant conjuntament per reorganitzar aquest servei judicial i aquestes oficines judicials a tot Catalunya. Per tant, estem d'acord amb la seua proposta, però és una feina que ja s'està fent en aquests moments i, per tant, la donem per bona en la direcció que està en aquests moments orientada.

«Destinar més recursos a diferents àmbits de la justícia». Bé, en l'àmbit de la justícia gratuïta, en aquests moments, vostè ha fet referència a la petició dels advocats per votar el que és el torn d'ofici. Sàpiga que es disposa ja d'una partida que ha augmentat el 15,2% el Consell del Coblegi d'Advocats, respecte a l'any anterior, i un 50% el Consell del Col·legi de Procuradors, i, en tot cas, és una partida diríem ampliable que, per tant, donarà cobertura a totes les necessitats.

I amb relació al tema dels dipòsits municipals de detinguts, creiem que la partida que en aquests moments és per al 2002 serà suficient, i en tot cas, la transformació que s'ha produït ja des de l'any 99, amb relació a l'Ordre de la Conselleria de Justícia, de 9 de desembre, i la de 20 de juliol de l'any 2000, ja ha produït, per una part, una regularització d'aquest tema en els ajuntaments, ha suposat un increment superior al 600% amb relació al sistema anterior i, en tot cas, crec que ja estem avançant en la direcció de millorar el finançament d'aquest Servei de Dipòsits Municipals amb els municipis.

Per tant, s'ha fet un esforç, s'està fent i creiem que en aquests moments no es pot avançar més del que s'ha avançat en un creixement, com he dit, tan espectacular com el que li acabo d'anomenar.

Vostès també parlen de posar en marxa un pla estratègic de la societat de la informació que com sap s'està desenvolupant ja pel Departament en aquests moments, hi han recursos importants assignats. Li voldria recordar, en aquest sentit, actuacions destacades com el portal educatiu Edu365 o la creació de l'Agència Catalana Digital o el projecte d'Administració Oberta de Catalunya, són aspectes que formen part d'aquest Pla estratègic de la societat de la informació, que el Govern està ja desenvolupant.

I per últim un aspecte concret, que vostè hi fa referència, també, en les seves esmenes, que és la creació, la construcció d'un institut politècnic, a Terrassa. Li he de dir que aquest tipus d'actuacions s'han de resoldre

mitjançant la programació universitària debatuda al Consell Interuniversitari de Catalunya i, per tant, és un tema que és allà..., en el moment en què aquest tema s'ha de plantejar i, si escau, aprovar-se en el seu dia.

Una referència a la intervenció d'Esquerra Republicana, sobretot per una esmena que sempre em crida l'atenció –l'any passat també la vam posar i aquest any també li he de repetir. Vostès ens critiquen quan als pressupostos i concretament a l'articulat preveiem determinades partides que siguin ampliables, i vostès critiquen que aquesta tècnica és una tècnica que va en contra per al control de la despesa i que facilita, precisament, el que la despesa corrent pugui desbordar, i quan els interessa algun aspecte concret vostès proposen, precisament, determinades partides ampliables. Jo crec que això és una contradicció que us ho he de recordar; l'any passat també els ho vaig recordar i enguany, també.

En definitiva, aquesta era l'observació que volia fer amb relació als diferents grups.

I per acabar estem ja en l'últim punt que podré intervenir com a coordinador del Grup de Convergència i Unió amb el tema dels pressupostos i voldria dir dos coses últimes. En primer lloc, ja que el senyor Martí Carnicer s'hi ha referit i ha puntualitzat o ha intentat puntualitzar algunes afirmacions que havia fet jo en la meua intervenció en el dia d'ahir.... Senyor Martí Carnicer, efectivament, el seu Grup ha proposat i va proposar esmenes concretes, valorades en actuacions per a les Terres de l'Ebre, per valor de 8.397 milions de pessetes, i això, jo li ho accepto. És així, és cert, però sàpi-ga que a les Terres de l'Ebre –i només cal que miri l'hemeroteca– s'ha arribat a dir que el Grup Socialista ha presentat esmenes per valor de 15.000 milions.

Ho dic jo perquè, realment, el que són és el que nosaltres també vam dir, és que puja 8.000 milions de pessetes i això, li ho acceptem. I, tal com li vaig dir ahir, efectivament, hi han una sèrie d'esmenes que vostès han plantejat en aquest pressupost que ja estan incorporades al pressupost i que és quan jo li feia referència que, realment, les úniques que vostès aporten, diríem, addicionals, estan valuades en 4.200 milions de pessetes.

Evidentment, les aportacions, en tot cas, en aquest tema, per part del Grup de Convergència i Unió i per part, també, del Grup Popular, jo crec que han representat aquest any en aquest pressupost –i voldria que quedés constància d'una forma clara i rotunda en aquest Ple– el pressupost mai vist a les Terres de l'Ebre. És a dir, a les Terres de l'Ebre tindran en actuacions concretes, deixant a part que vostè sap que dins del pressupost hi hauran actuacions que en aquests moments estan contemplades o bé en plans, ja, d'actuació del mateix Govern o bé, en transferències de capital de diferents conselleries, que també actuaran sobre la inversió pública i privada a les Terres de l'Ebre, en aquests moments, hi han 17.000 milions de pessetes dels quals, efectivament, 12.000 venien amb el pressupost originari i 5.270, exactament, van ser les incorporacions dels diputats de Convergència i Unió del territori.

Per tant, això és exactament els números tal com els tenim; d'això, ens n'alegrem. Podem dir que aquest any,

tot i que l'any passat..., li he de recordar que l'any passat la inversió a les Terres de l'Ebre va incrementar-se un 24%, però, evidentment estàvem parlant de 10.000 milions de pessetes que, comparat amb aquells 17.000, representa, crec, l'esforç més important que mai s'havia fet per a un any concret a les Terres de l'Ebre.

I acabo, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem estat debatent uns pressupostos que han comportat l'aportació de 3.820 esmenes des del primer dia, des de la primera actuació parlamentària –en Comissió, després, i finalment avui al Ple–, d'estes 3.820 esmenes, a part de les esmenes de Convergència i Unió, que, bàsicament, es van centrar en el bloc d'actuacions de les Terres de l'Ebre, s'han aprovat, com vostès saben, trenta esmenes del Grup Popular, en Comissió, i una esmena al Grup Socialista, també, en Comissió. I avui hem arribat en aquest Ple, exactament amb 1.319 esmenes, de les quals aprovarem, si tot va bé, tres esmenes, algunes d'elles en transacció d'Iniciativa per Catalunya - Verds, tres esmenes del Partit Socialista i, exactament, set esmenes d'Esquerra Republicana, així com les setanta esmenes del Grup Popular.

Per tant, en conjunt, després del tràmit parlamentari seran, exactament, cent catorze esmenes que s'han aprovat en el tràmit parlamentari, que crec sincerament que, en tot cas, representen una millora del text inicial presentat pel Govern i que, en definitiva, permetrà que el Govern pugui amb aquest pressupost gestionar l'Administració de la Generalitat i pugui aplicar amb els seus recursos millorar els serveis als ciutadans i, també, impulsar l'economia del nostre país.

Com sempre he d'acabar, en primer lloc, agraït al Partit Popular, al Grup Popular, la col·laboració, el treball que han fet amb tot aquest tràmit parlamentari, que permetrà, com he dit, aprovar aquests pressupostos que són ambiciosos i que són, crec, útils i seran útils per al nostre país; i a la resta de grups, també, molt especialment, molt sincerament, el seu esforç, les seves aportacions. Sé que, com sempre, no es pot atendre totes les peticions, que són legítimes per part de tots ells, però que mostren una visió, també, del país i de les seves prioritats, que són absolutament respectables. El treball ha estat, jo crec, molt seriós i, finalment, hem pogut donar satisfacció a allò que hem pogut. Ja sap que els pressupostos sempre tenen un límit, les necessitats són absolutament il·limitades, però els recursos sí que són limitats i, amb aquestes limitacions, hem pogut, simplement, assumir allò que hem pogut, aquelles prioritats que veiem que podien ser assumides.

Però en conjunt crec, senyores i senyors diputats, que tots els membres que han participat en els diferents debats de pressupostos, tant en Comissió com en Ple..., han estat profitosos i, un any més, jo els vull donar les gràcies, al senyor lletrat, al senyor Pere Sol, als serveis de la cambra i, també, al Departament d'Economia i Finances, a totes les persones que en aquestes tres o quatre setmanes ens han permès arribar a aquest punt final que permetrà aprovar els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2002, crec que amb algunes millores que entre tots haurem aconseguit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Senyor Martí Carnicer, té un minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor Curto, jo li he d'agrair que hagi acceptat que la seva primera intervenció no era del tot exacta i que, per tant, les nostres esmenes són 8.000 i escaig milions de pessetes a les Terres de l'Ebre; li ho he d'agrair. Vostè havia fet un joc de mans en la primera intervenció i ara ha aclarit que així és així, per tant, en aquest sentit, res a dir.

I, segon element, miri, si alguna cosa mostren les esmenes que vostè..., bé, que el seu Grup ha presentat al mateix pressupost del Govern, és la mala consciència i el mal tracte que en el pressupost inicial tenien les Terres de l'Ebre.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Curto i Forés demana per parlar.*) Senyor Curto, un altre minut.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyor Martí Carnicer, sense cap ànim de polèmica, ahir jo no vaig parlar del que havia quantificat jo de les seves propostes. Vaig dir que, si eliminaven aquelles partides que ja estaven al pressupost, realment el que quedava eren els 4.000 milions de pessetes que ara li he fet referència. Per tant, no vaig dir, ahir, cap cosa que no fos veritat.

Però en tot cas, hem coincidit en la xifra final i en aquestes valoracions. Li he de dir una cosa, sàpiga-ho, no ha estat casualitat que haguéssim reservat aquests 5.000 i escaig de milions per aportar-ho com a iniciativa dels diputats de Convergència i Unió a les Terres de l'Ebre, no va ser un oblit del Govern, sinó que va ser...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

Sinó que va ser, ja, una voluntat clara perquè el Ple de la cambra conegués –i les Terres de l'Ebre– la sensibilitat del Govern i del Grup de Convergència i Unió.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Projecte de llei de mesures fiscals i administratives (tram. 200-00054/06)

Passem ara al trenta-novè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. D'acord amb l'article 101, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances per presentar-lo.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vagin les meves primeres paraules també per agrair tota la tasca que estan fent en aquests moments entorn del debat del Projecte de llei de pressupostos, que ha estat llarga i intensa, seguida també pel Govern, i vull sumar-me a aquestes darreres paraules que s'han estat expressant i d'agraïment a totes les participacions que han tingut tots els grups parlamentaris i, especialment, per què no dir-ho, a aquells que donen suport a aquests pressupostos, eh?, a qui el conseller d'Economia ha de ser més agraït, òbviament, perquè són els que definitivament es comprometen amb l'opció i proposta que fa el Govern en aquest Parlament.

El Projecte de llei de mesures fiscals i administratives és un projecte de llei que va molt vinculat al Projecte de llei de pressupostos, i el contingut que contempla està estretament relacionat amb les novetats que incorporen els pressupostos generals per a l'any 2002. Concretament, aquest Projecte de llei, doncs, integra per a l'any 2002 un conjunt de modificacions de llei que tenen per finalitat complementar les disposicions que, amb caràcter estrictament pressupostari, inclouen les partides de les diverses seccions del Projecte de llei de pressupostos.

L'existència i la utilització d'aquestes lleis, que es defineixen o s'identifiquen pel seu contingut, donat que formalment no presenten cap especialitat –són lleis ordinàries–, té, com és sabut, el seu origen en diferents pronunciaments del Tribunal Constitucional sobre el contingut de les lleis de pressupostos. Per tant, estem fent ús legítimament d'un instrument d'adaptació normativa, legal, que acompanya i va vinculat als pressupostos. Així doncs, una vegada més, s'ha fet palès que per al compliment dels objectius de la política econòmica, que es contenen en la Llei de pressupostos de la Generalitat, es fa necessària l'adopció de determinades mesures legislatives de diferent naturalesa, que, sense connexió directa amb les previsions de despeses i ingressos contingudes en les lleis de pressupostos, coadjuven en el compliment d'aquells objectius, i, per tant, d'aquí la raó essencial de fer aquesta Llei d'acompanyament a la Llei de pressupostos.

En concret, el Govern té dos grans àmbits de revisió, que coincideixen amb els títols que té aquest Projecte de llei, que fan referència, concretament, a mesures de tipus fiscal i a mesures de tipus administratiu, que són els dos títols que integren aquesta Llei d'acompanyament. En el seu conjunt, la regulació abasta un total de seixanta-tres articles, als quals cal afegir les corresponents disposicions addicionals, transitòries, derogatòries i finals.

El títol primer, el primer títol dels dos que contempla, fa referència a les mesures fiscals. Aquest títol es divideix en cinc capítols. El primer capítol fa referència als impostos directes, i estableix, per primer cop, entre les deduccions en la quota de l'impost sobre la renda de les persones físiques, la relativa a una novetat que el Govern porta a aquest Parlament, que és la possibilitat que els donatius a favor de fundacions o associacions que tinguin per finalitat el foment de la llengua catalana puguin ser objecte d'una deducció en el moment de fer la declaració de la renda de les persones físiques. Aquesta és una mesura que s'introdueix en allò que és l'estricta compliment de la Moció 98/6, aprovada pel Ple d'aquest Parlament de Catalunya, respecte del foment de l'ús de la llengua catalana, i més concretament, en el compliment estricte del punt c de l'apartat 2, només del punt c de l'apartat 2. Hi han altres punts, òbviament, en aquesta Moció, que el Govern té intenció, en ús de la nova capacitat normativa que ens aporta el nou model de finançament, poder-ne fer, tant aviat com disposem d'aquesta competència, un cop transferida, ús d'aquell mandat i desenvolupar algunes altres decisions més, complementàries a aquesta, per fomentar l'ús i la, diguem-ne, utilització del català en les activitats administratives i ordinàries del país.

Voldria dir que completa el capítol primer una altra novetat. És la que fa referència a l'impost sobre successions i donacions, dins del qual cal destacar, com a novetat, l'establiment, per primer cop també en la normativa autonòmica, de la tarifa i del quadre de trams de patrimoni preexistent i coeficients aplicables per a la determinació de la quota tributària de l'impost.

Els efectes sobre la recaptació del nou quadre de tarifa suposaran una disminució, una reducció de recaptació, d'uns 473.250 euros, és a dir, el 0,15% de la previsió de recaptació que es fa als pressupostos per a aquest impost, que són de 315,5 milions d'euros.

D'altra banda, l'establiment d'un quadre de trams de patrimoni preexistent i dels coeficients aplicables per a la determinació de la quota es preveu que ha de comportar també un cost, una minoració, d'uns 150.000 euros, és a dir, un 0,05 sobre la recaptació prevista per a aquest impost. És a dir, es fan unes modificacions tècniques que tindran una previsible incidència a la baixa de la recaptació, però ens permet introduir conceptualment unes tarifes i unes noves formes d'aplicació de l'impost que ens semblen que són més adequades i que són, per altra banda, ja reclamades i plantejades en altres qüestions i en altres debats per aquesta mateixa cambra.

Pel que fa a les reduccions de la base imposable en l'impost sobre successions, es mantenen els mateixos supòsits que donen dret a la seva aplicació, però cal destacar una novetat més, important, que és l'increment de la reducció en un 10% dels imports de les reduccions del parentiu. És a dir, en l'impost de successions, en el moment de valorar la càrrega, diguem-ne, doncs, del valor de la transmissió, quan es tracta de transmissions dintre de la unitat familiar, hi haurà la possibilitat d'aplicar-hi una reducció més d'un 10%, per fer més, diguem-ne, assumible, per reduir, la pressió fiscal en les transmissions dintre de la unitat familiar, entre marit i muller o dintre els membres de la unitat familiar.

Especialment, aquesta mesura també es complementa per una altra, també de reducció de les quanties quan es tracta de transmissions entre persones..., que els drets afecten persones amb disminucions físiques, psíquiques o sensorials, en funció del grau de minusvalidesa. Hem primat, hem alleugerit, hem afavorit, hem fet ús de la capacitat normativa per reduir la pressió fiscal en les transmissions quan les persones són persones que tenen disminucions físiques, psíquiques o sensorials.

Els imports d'aquestes reduccions en la base imposable representaran, òbviament, una caiguda de la recaptació, estimada en aquests moments entorn dels 10 milions d'euros, i, per tant, doncs, el Govern, ja, en les previsions que fa en la Llei de pressupostos, ja les ha fetes interioritzant la previsible incidència que tindran aquestes mesures de rebaixa, de reducció, de la pressió fiscal pel que fa als impostos directes.

Pel que fa als impostos indirectes, i concretament a l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, la regulació s'estén a la fixació del tipus de gravamen en la modalitat de transmissions patrimonials oneroses aplicables en l'adquisició de l'habitatge habitual per a famílies nombroses i per a minusvàlids. És a dir, abaixem la pressió fiscal quan es tracta de l'adquisició d'habitatges per a famílies nombroses o per a persones amb minusvalideses. En ambdós casos, s'abaixa un 40%, és a dir, abaixem el tipus del 7 al 5, amb la qual cosa reduïm 2 punts, que és abaixar un 40%. Evidentment, també hi ha un cost d'imputació de recaptació en les previsions que es fan en els pressupostos.

En la modalitat d'actes jurídics documentats, i, en concret, quant a la quota gradual, s'aproven dos tipus de gravàmens específics. Per primera vegada introduïm el criteri de la gradualitat, bon criteri, per altra banda, que altres comunitats autònomes ja havien introduït i encara a Catalunya no s'havia introduït. Què es fa en aquesta línia? S'abaixa la pressió fiscal del 0,5 al 0,1, és a dir un 80%, quan es tracta de la fiscalitat que grava tot l'habitatge vinculat a les diferents modalitats i criteris d'habitatge de protecció oficial, que és l'habitatge que es destina a les rendes més baixes. Aquí es redueix el tipus impositiu en un 80% i s'introdueix el concepte, diguem-ne, de quota gradual, que es manté per a les rendes mitjanes, baixes, i es pondera per a les més altes.

Pel que fa, doncs, al capítol tercer, amb relació a la tributació sobre el joc, s'estableixen quotes fixes de les màquines recreatives i d'atzar, que són objecte d'un increment general del 2%, llevat de les màquines del tipus B, que el que es fa és l'adaptació a l'euro, i la introducció de la nova moneda euro obliga a adaptar la fiscalitat en aquestes màquines, tal com contempla el Projecte de Llei de l'Estat i com, obligatòriament, hem de fer les diferents comunitats autònomes.

Pel que fa als tributs propis, els que són, doncs, la regulació referent als tributs propis de la Generalitat, en primer terme, el que vull fer, amb relació a la Llei 6/99, de 12 de juliol, que fa referència a l'ordenació de la gestió i tributació de les tributacions que s'apliquen a l'aigua, vull fer esment que la voluntat del Govern, en aquest punt, no és incrementar ni en una pesseta –ni en

una pesseta— la fiscalitat aplicable a l'aigua, eh? Vull remarcar, en aquest sentit, que l'única modificació que es contempla és la proposta que l'Agència Catalana de l'Aigua, l'ACA, per unanimitat del seu Consell d'Administració, en què hi ha la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, ha proposat perquè s'homogeneïtzin a tot Catalunya els criteris i que tots els criteris siguin els mateixos per a tots els ajuntaments. I en aquesta línia, les propostes fetes per l'Associació Catalana de Municipis i la Federació Catalana de Municipis són que no es facin distincions per raó d'ubicació territorial municipal i que s'homogeneïtzin aquesta, diguem-ne, fiscalitat i el marc normatiu a tot el territori de Catalunya.

Com a conseqüència d'aquest criteri, que s'obliga a incorporar-se en una norma de rang legal, ens obliga, en altres línies d'actuació, a compensar els possibles efectes que això podria tenir per a l'aplicació de la supressió d'una determinada deducció avui vigent a les terres de Tarragona. La voluntat del Govern no és incrementar ni en una pesseta la fiscalitat de l'aigua a les terres de Tarragona i, per tant, està previst en els pressupostos que una de les possibles fórmules, n'hi poden haver d'altres, però una de les possibles formes seria que l'Agència Catalana de l'Aigua destinés uns recursos al CAT, a la corporació de l'aigua a Tarragona, per compensar aquesta decisió normativa d'homogeneïtzació, que, per altra banda, veig, també, que coincideix amb una esmena que un grup d'aquesta cambra també ens proposa d'homogeneïtzar els marcs legals, que ens sembla una bona línia de criteri, però si aquesta homogeneïtzació ens obliga i ens comporta algun increment efectiu per aplicar aquest criteri, hem de compensar i hem d'evitar que no hi hagi un increment de pressió fiscal. Però, òbviament, aquesta decisió de compensació no passa per una norma de llei tributària, passa per una disposició de rang diferent o per una actuació administrativa. És voluntat del Govern de la Generalitat que, via l'Agència Catalana de l'Aigua, es compensi el CAT, la corporació d'aigües de Tarragona, perquè no hi pugui haver, en cap moment, cap increment de pressió tributària a les terres de Tarragona com a conseqüència d'aquesta línia d'homogeneïtzació que tot el món municipal ens planteja.

No obstant, si hi hagués algun dubte, i jo hagués d'aclarir, en tant que conseller d'Economia, aquest extrem, estic disposat a fer tots els aclariments necessaris, però —reitero— la voluntat del Govern és no incrementar ni una pesseta l'aigua en cap espai i punt del territori de Tarragona.

Fetes aquestes observacions, senyor president, m'endinsó en les explicacions que fan referència a altres aspectes, que són les taxes, les altres taxes que s'incorporen en aquesta Llei d'acompanyament, que hi ha un paquet de disposicions que incorporen noves taxes pels serveis prestats per l'Administració catalana. Vull fer esment, en aquest sentit, que totes les taxes que en aquests moments es proposen són totes elles com a conseqüència de serveis que es desprenen de competències transferides per la Generalitat per reformes i desplegaments dels Mossos en el territori, per actuacions en l'àmbit del Departament de Sanitat, fruit de les

actuacions sanitarioambientals que s'han d'adoptar en l'àmbit sanitari i en l'àmbit ambiental per les problemàtiques que han anat generant darrerament, i en alguns àmbits específics de Comerç i Turisme.

Totes elles, totes aquestes disposicions i taxes, només preveuen una previsible recaptació entorn de 100 milions i escaig, 140 milions de pessetes, en totes les seves aplicacions, en tots els seus conceptes. Per tant, estem parlant d'una aplicació molt petita. Sàpiguen vostès, com han pogut comprovar, que la previsió de recaptació de les taxes de la Generalitat, l'any 2002, només és un 3%, un 3%, amb relació a l'any 2001 —un 3%—, que és l'actualització monetària d'un 2, més un 1%, que són aquests 140 com a conseqüència de la incorporació d'aquests nous conceptes, que s'han d'anar introduint...

El president

Senyor conseller, hauria d'acabar.

El conseller d'Economia i Finances

Vaig acabant, senyor president, fent referència al títol segon, que són les normes administratives. Pel que fa a les normes administratives, el que he de dir és que s'incorporen mesures amb relació a la matèria de finances i de patrimoni de la Generalitat. En aquest sentit, s'incorpora una sèrie de novetats, les que fan referència a les tramitacions de despeses plurianuals; les que fan referència, també, al règim d'infraccions i sancions; s'endureix tot el règim d'infraccions i de sancions, en aquests moments, com a conseqüència de la regulació de les subvencions de la Generalitat, que és un mandat d'aquesta cambra, expressat en moltes ocasions: endurir i ser molt més exigents en aquesta direcció, i s'incorporen, com també es reformen, les disposicions relatives a la contractació administrativa i al finançament d'obres públiques mitjançant la concessió de domini públic.

I acabo, senyor president, també dient que s'incorpora una sèrie de mesures que fan referència al sector públic de la Generalitat —que fan referència, concretament, a l'estatut de l'empresa pública catalana—, amb relació a la participació en societats mercantils públiques. Aquí, només vull fer esment de l'Institut Català de Finances, que es fan unes reformes puntuals. Aquestes reformes puntuals no vénen, senyores i senyors diputats, a alterar el contingut de la Llei que tots vostès van debatre i discutir en el seu moment en aquesta cambra. El que es fa és: es complementa. Es complementa l'actual Llei que regula l'Institut Català de Finances en una determinada direcció, en la direcció que sovint es planteja el Govern: que el Govern amplii l'àmbit d'actuació de l'Institut Català de Finances en les línies de les actuacions de participacions en capital públic en operacions de risc, i, en aquest sentit, als instruments de fons de capital risc —tant públic com privat— s'obre la línia de poder iniciar aquesta actuació per part de l'Institut de Crèdit, es capacita els òrgans de govern, dotant-los de més reforçament, incorporant una nova figura per reforçar els seus òrgans de govern, i, a la vegada, se l'habilita, l'Institut Català de Finances, per poder, diguem-ne, assumir majors actuacions en l'àmbit ja autoritzat, que és la línia dels avals i la línia dels crèdits.

El president

Senyor diputat, ara, sí. Perdó, senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

I acabo, senyor president, dient que aquesta Disposició dóna compliment, també, al que diu la Llei, de fer l'òrgan assessor que ha de permetre una més estreta relació de l'Institut amb aquesta cambra, amb participació dels representants dels Grups Parlamentaris de cada Grup.

Senyor president, amb aquesta Llei, el Govern, el que pretén és instrumentar legalment, evidentment, les habilitacions necessàries per poder portar terme els Pressupostos de la Generalitat, l'any 2002, en la línia de garantir una molt correcta i més eficaç gestió dels recursos públics. I vull dir-li, senyor president, ja no tant només a la cambra sinó, molt especialment, a vostè, com a president d'aquesta Institució, que fa només molt pocs dies, una segona agència internacional de *rating*, l'agència Moody's –una segona, ja, perquè la primera ja té qualificada la Generalitat amb la màxima qualificació de gestió dels recursos públics, amb la màxima qualificació–, l'agència Moody's ha revisat el *rating* a la Generalitat de Catalunya i ha elevat, en aquests moments, la seva qualificació, valorant, com a molt positiva, en un nivell encara més superior: Aa2, la qualificació de la gestió de les finances públiques.

El president

Senyor conseller, no sap com el president del Parlament...

El conseller d'Economia i Finances

I amb aquestes expressions tanco la meva intervenció dient que és obligació del Govern de Catalunya fer la més òptima i millor gestió de les finances públiques, com ens reconeix aquesta agència internacional.

Moltes gràcies.

El president

El president del Parlament li agraeix aquesta informació privilegiada que li ha donat sobre el *rating* del deute de la Generalitat. De debò que ho tindrà molt en compte en el futur. (*Remor de fons*).

El senyor diputat, per Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula en la defensa de la primera esmena a la totalitat d'aquesta Llei.

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Seré molt breu per les raons que donaré a continuació, però, en primer lloc, vull felicitar el conseller Homs perquè ha aparegut públicament –ho vaig fer ahir, també, però no hi era en aquell moment–, després de tota una setmana de silenci, malgrat tota una sèrie d'advertències i de discursos de diverses institucions. Afortunadament, el conseller té bona salut –jo ja em temia que no era així; me'n felicito– i una prova n'és que avui està en els seus cabals, és el seu discurs més auster, no tant «mitinguer» com el de

l'altre dia. Una reflexió al voltant d'aquesta Llei és que les característiques d'aquesta Llei d'acompanyament –i de qualsevol Llei d'acompanyament que hem conegut fins ara– és el seu caràcter pervers, de poti-poti, que pot indicar una certa desnaturalització de la pràctica parlamentària i de l'activitat de construir lleis, en tant que el procés de legislar té una arrencada que pot ser o bé del Govern, la iniciativa, o bé en ponència, sobre la base d'estudiar molt, de consensuar, de transaccionar, o del que sigui, però no aquest exabrupte «aquí te pillo, aquí te mato», que és la tècnica –torno a dir-ho– perversa de les lleis d'acompanyament.

Si continuem així, senyories, està clar que determinades actituds continuaran endurint-se cada vegada més i hi haurà una certa pèrdua de la substantivitat parlamentària. Sé que l'origen d'aquestes lleis, d'aquest estil de legislar, no és d'aquí, és d'un altre lloc, que nosaltres vam criticar en aquell moment, però això no pot ser una excusa eterna pels segles dels segles. El conseller, amb la seva paraula devaluada, ens ha dit que no apujaran el preu de l'aigua, que no sé què i que no sé quant, però, és clar, vull dir que, si, últimament, està coneixent tantes destrosses en la seva actualitat verbalitzada, ens sembla que no té autoritat, ara, per dir i prometre coses com les que ha plantejat en el seu discurs.

Senyor president, amb el seu permís, dono la intervenció per feta, perquè m'agradaria més justificar el caràcter de la nostra negativa en funció del plantejament més concret i més rigorós d'esmena per esmena, tal com nosaltres l'hem plantejat. Però acabo amb una reflexió, que és que em sembla que el conseller s'ha traït en un moment quan ha dit que l'Institut Català de Finances tindria la representació de cada Grup Parlamentari. No és aquest el text, no és aquest el text. El text és que es proposa que gent de conegut prestigi i de solvència, de saviesa, etcètera, etcètera, seran proposats. Què vol dir això? Això, el que vol dir, en la verbalitat del conseller, és que alguna cosa l'ha traït, i és aquesta qüestió de controlar, recontrolar i «requetecontrolar». En qualsevol cas, qui vulgui contradir el que estic dient, que es miri el que ha dit el conseller perquè això és el que hem sentit tots.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, i a vostè, també, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

A veure: hi ha moments en què la brevetat et porta més d'un problema, i els ho explicaré: jo no puc convocar a votació fins d'aquí a cinc minuts. Per altra part, d'ara fins al final d'aquesta sessió del matí, ho tenim molt cronometrat, perquè hi ha les votacions i, després, hi ha la sessió necrològica del nostre company Antoni Santiburcio. I tot això demana, si no és que el següent em digués que també faria una intervenció molt breu, com la que hem acabat de sentir, que no és aquest el cas... Doncs, de moment suspenen per cinc minuts aquesta sessió, fins a tocar votació. Els prego que no marxin massa lluny, perquè d'aquí a cinc minuts seran convocats.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a dos quarts i un minut.

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de fer les votacions que ara anunciarem.

Començarem pel bloc número 4, que és el de política de personal i de funció pública, i començarem per les esmenes, totes conjuntament... Em demana la paraula el senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, sí, únicament per anunciar la retirada d'una esmena d'aquest grup temàtic, que és la 285.

El president

Molt bé. D'acord.

Gràcies.

Comencem ara votant les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, també d'aquest mateix bloc, les d'Esquerra Republicana de Catalunya, tenint present que s'ha retirat l'esmena 285.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les de Iniciativa per Catalunya - Verds, amb el benentès que han sigut retirades la 286, 287, 294, 295 i 321.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació les del bloc cinquè, que fa referència a política de cooperació local. Primer, votarem les esmenes presentades conjuntament pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 62 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

I, ara, les d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del bloc setè, que és el de política social. Primer, votarem conjuntament les presentades per tres Grups: Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, una transacció que es fonamenta en la 475, dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i la 668, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, l'esmena 493, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

I ara la resta d'esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, una transacció sobre la 594 i 613, d'Esquerra Republicana, i una transacció sobre la 640, també d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació... (El Sr. Curto i Forés demana per parlar.) Perdó. Sí, senyor Curto?

El Sr. Curto i Forés

Senyor president, si em permet... A última hora hem pogut trobar un text transaccional a una esmena del Grup d'Iniciativa - Verds. Tot i que en aquests moments, diríem, havíem passat el període de debat, però encara no s'ha produït la votació, em permetria lliurar-li l'esmena, que es llegís, i, si Iniciativa per Catalunya - Verds la podien acceptar, l'aprovaríem.

Gràcies.

El president

Prego que me l'apropi. (Pausa llarga.) Prego la màxima diligència en aquest sentit. (Pausa.)

Prego a la secretària primera, que llegeixi el text aprovat..., o presentat.

La secretària primera

«L'any 2000, el Govern va fer públic el Pla director d'instal·lacions esportives, per tal d'ampliar la construc-

ció i condicionament d'equipaments esportius. El Govern, dins de les previsions pressupostàries per al 2002, a través del Consell Català de l'Esport, dotarà les partides necessàries amb la finalitat de poder abordar el projecte i la construcció d'una piscina a les localitats de Sant Feliu de Codines, Tossa de Mar, Sort i Pallegà. L'import d'aquestes dotacions s'adequarà als criteris i preus establerts a la normativa d'aplicació.»

El president

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar aquest text transaccional a l'esmena número 1193, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 45 abstencions.

A continuació, la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya - Verds d'aquest bloc.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, anem a sotmetre a votació les de política cultural, que formen part del bloc número 9. Primer, totes les presentades conjuntament per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, totes les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, la transaccional sobre la 1105, del Partit Popular, i la 1314, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 77 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

A continuació, l'única esmena que li queda viva al PP, que és la 1106.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

A continuació, la resta d'Esquerra Republicana, amb el benentès que s'han retirat la 1131 i la 1161... *(El Sr. Curto i Forés demana per parlar.)* Senyor Curto?

El Sr. Curto i Forés

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de l'orador.) ...un text transaccional que teòricament ha de tindre la Mesa. És la 1173, d'Esquerra Republicana.

El president

Sí senyor, té tota la raó.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies.

El president

La transaccional sobre la 1173, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Ara sí, la resta d'Esquerra Republicana, menys les dues que ja he dit abans que s'havien retirat.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, el bloc número 10, que fa referència a organització, administració i aspectes concrets. Primer, totes les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Grup Popular.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 63 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

A continuació, les d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació, les d'Iniciativa per Catalunya - Verds, excepte la 1134, que ha estat transaccionada i votada anteriorment.

Comença la votació.

Han quedat rebutjades per 60 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció. *(Remor de veus.)*

A continuació, farem la votació del Dictamen, inclosos els estats d'ingressos i de despeses, en allò que no hagi estat modificat per les esmenes aprovades.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 62 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Queda, per tant, aprovat el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2002.

Prego silenci, senyories.

Necrologia de l'exdiputat Sr. Antonio Santiburcio Moreno (tram. 401-00032/06)

Comencem ara la necrològica de l'exdiputat senyor Antonio Santiburcio i Moreno. Ell fou diputat d'aquest Parlament en la primera i segona legislatures. Aquesta Presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui acceptar els més sincers sentiments d'amistat i de condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira per fer el parlament en memòria del senyor Antoni Santiburcio i Moreno. Té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, com a president del PSC, del Partit dels Socialistes de Catalunya, i com a president del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, tinc una obligació agredolça i un honor difícil, com són els de fer avui el recordatori d'Antoni Santiburcio. Poques vegades he pogut parlar de Santiburcio amb aquesta solemnitat, amb la solemnitat d'avui al Ple del Parlament, un any després de la seva mort, no tan sobtada com la de l'Ernest Lluch, però envoltada també de dramatisme, per la seva edat i per les seves ganes de viure. Una mort viscuda com a injusta per tots els seus, per tots nosaltres.

Crec que hi ha dues paraules que defineixen bé l'Antoni: resistència i saviesa. El vaig tractar bastant, al llarg de molts anys, però mai vaig estar segur de conèixer-lo del tot, perquè era extravertit i alhora era, en canvi, reservat. Però no vaig tenir mai cap dubte d'una cosa: era un home de veritat, en el sentit estricte de la paraula, tenia una idea clara del que volia i de com ho podia aconseguir, i ho aconseguia. Per a ell cap objectiu era impossible o se li resistia. Lluitava pel que creia i hi posava la pell. Davant les dificultats creixia i, no obstant, no se'n vanava, no se'n vanagloriava. Era directe, era lineal i era categòric.

L'Antoni Santiburcio va néixer a Jaén l'any 1954, l'any 1971 es va afiliar al Partit Socialista Obrer Espanyol i a la UGT de Jaén, en els quals va desenvolupar diverses responsabilitats en la lluita contra la dictadura. Va ser detingut a la Universitat Laboral de Còrdova per les seves activitats clandestines. A la seva arribada a Catalunya es va afiliar al PSC i va desenvolupar tasques sindicals a la Federació del Metall d'UGT, sindicat en el qual va arribar a ser secretari d'acció reivindicativa. Com a resultat de la seva lluita sindical, va ser acomiadat de dues empreses: la Merck i la Rivièr. Va ser elegit diputat d'aquesta cambra el 1980, i ho va tornar a ser l'any 1984; en la primera de les ocasions era el diputat més jove. Durant la seva etapa de diputat va acabar la carrera d'econòmiques i va ser portaveu a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos.

L'any 1982 va ser escollit secretari d'organització de la Federació de Barcelona del PSC, que havien fundat l'any 75 amb Juanjo Ferreiro, Jordi Garcia-Petit, Maria Torrent, Josep Maria Sala, Lluís Gironella, Pere Jover, Albert Batlle, i altres. Perdonin l'extensa referència, però em torna a un ambient i a unes cares i amb

unes persones, amb les quals jo crec que s'inicia tot un període de la història del nostre partit. L'any 1984 ell es va convertir ja en primer secretari del PSC de Barcelona. Santiburcio va ser, sens dubte, un dels dirigents més influents del PSC.

Vivia al carrer Onze de Setembre, al capdavant de la rambla de Fabra i Puig. En un pis alt dominant la part nord de l'àrea metropolitana, presidida per la ferida immensa de la pedrera de la Vallencana, àrea metropolitana que, probablement, molts diputats i diputades coneixen d'una forma indirecta i que per als qui la coneixen és sempre un interrogant renovat, una font incommensurable d'energia i un repte polític permanent.

Santiburcio ha estat sobretot un regidor i diputat i polític metropolità. Va ser elegit regidor de l'Ajuntament de Barcelona l'any 1987 i reelegit els anys 91, 95 i 99. A l'Ajuntament va ser regidor als districtes de Sant Andreu i Nou Barris, portaveu del govern municipal, responsable de Relacions Institucionals, de Promoció Econòmica de Sòl i Habitatge, i president de l'Institut Municipal d'Urbanisme.

Una molt bona part de la renovació del front marítim de Barcelona i de la part nord de la ciutat, del barri de La Maquinista, de Renfe - Meridiana, del passeig de Verdum, de Roquetes i dels barris extrems de Torre Baró, Ciutat Meridiana i Vallbona porten la seva empremta; una empremta que quasi podríem anomenar d'heroica, donada la situació d'aquests barris en els anys de referència.

De la seva etapa a l'Ajuntament i al Partit dels Socialistes de Catalunya podria parlar de moltes coses, de moltes vivències, moltes trobades i alguns desencontres, però el més important de tot és que la nostra visió, la visió del que volíem per a Barcelona, del que volíem per a Catalunya era bàsicament la mateixa.

Vàrem canviar Barcelona, diuen. Bé, Barcelona va canviar i nosaltres la vam ajudar. Santiburcio va entendre com ningú la força dels barris de la ciutat. La Barcelona que va sorgir de la gran aventura que porta el nom dels Jocs Olímpics, que va canviar i és admirada arreu del món, es va forjar als barris i als districtes amb conflictes i amb solucions, però sobretot amb la cura suficient perquè els grans equipaments, les grans illes d'excel·lència no ho fossin tot. Santiburcio va ser un element decisiu en aquest sentit.

Barcelona va canviar. Santiburcio i els seus companys ho van intuir. Jo havia conegut, jo havia treballat durant molts anys, en les dècades dels seixanta i setanta amb persones de la seva mateixa extracció, del seu mateix perfil, de barris com el seu; eren altres temps. Ara, en els vuitanta, en els noranta, ja no tocava somiar i conspirar. Tocava actuar i vam actuar. Però també tocava convèncer, explicar-se, seduir. Recordo, a Chipiona, en un míting de la campanya electoral per al Congrés, com va seduir tothom. Ell era el jove andalusí que havia triomfat a Barcelona. Això a Andalusia és un triomf important.

Però on havia convençut encara més era aquí, en els barris i la premsa de base, i no potser tant en els grans titulars. Aquí es va produir una interessant afinitat -si

m'ho permeteu— entre un sector de la base política i un sector de la base periodística, i també conflictivament, però de fet, en una bona part de la base del moviment ciutadà dels barris. En aquest territori, Antonio Santiburcio va jugar un paper decisiu. Inicialment va ser mal entès; va ser mal entès per un sector de la política i un sector dels mitjans que es van entossudir a veure'l, a ell i el que ell representava, com una intromissió d'un estrany que agitava les aigües, aparentment tranquil·les, d'un país, d'una ciutat on els codis de conducta i les aliances possibles estaven fèrriment determinades segons uns patrons i uns models, fills de la transició dels anys setanta. Un cert catalanisme i una certa premsa marcaven la pauta que no es permetia transgredir —i estic parlant de conceptes transversals.

Santiburcio, no ens enganyem, era en certa manera un estrany en aquest context. El seu estil xocava. El seu Fòrum Nord, de Nou Barris semblava quixotes, la seva actitud sonava populista i individualista i excessivament pragmàtica alhora. El seu èxit gairebé pòstum no fa més que revaloritzar el seu esforç per superar totes aquelles circumstàncies adverses. S'haurà d'historiar molt bé tot això, perquè d'una altra manera no s'entendrà mai del tot el que va passar aquests anys a Barcelona.

Catalunya, senyor president, senyores i senyors diputats, li deu molt, gairebé tant o més que a altres projectes més majoritaris, dotats de raons evidents i políticament ben executats, però gestats també per lògiques limitacions; limitacions que el model Barcelona, que ell va ajudar a construir, va ajudar a amorosir. Un model fill de la col·laboració entre tècnics locals i ciutadans de base, molts d'ells immigrants. El projecte del 2004 —deixeu-m'ho dir— és en aquest sentit, crec, un seriós intent de prosseguir per aquest camí que uns i altres vam anar construint, com es deia abans, dialècticament.

Hi ha una certa contradicció, com és ben sabut, entre governs i partits, també o sobretot, en les grans ciutats. Com més tendeix el govern municipal a ampliar el seu espectre, més tendeix el Partit a afirmar els seus valors essencials. La filosofia d'eficiència i de flexibilitat del govern municipal, que tendeix a reduir els nuclis de decisió central i a donar una àmplia autonomia al sistema perifèric de govern, es compensa amb un partit d'àmplies executives i consells de federació i fort control de les agrupacions. El conflicte, doncs, moltes vegades està servit. Però el nostre cas no va anar més enllà d'algunes esgarrinxades —després magnificades, amb certa lògica, per uns mitjans que comencen, en realitat, en el mateix interior del Partit i de la institució.

Els autèntics mitjans productors de notícies són les bases dels dos sistemes: el sistema partidari i el sistema institucional. Els tan anomenats mitjans són, en realitat, els mitjans formals dels mitjans reals. Les opinions i els creadors d'opinió són actors del grup que després se sent objecte i no subjecte de la notícia.

En Santiburcio té tant o tan poc a veure en tot això com jo mateix, com nosaltres, tots. Vam ser peces d'un conjunt. Em considero de debò el seu amic, en cert sentit un dels seus millors amics, i moltes vegades vam haver de defensar posicions contràries. Quin luxe d'amistats

i quin gust tenir aquestes contrarietats encara que ens facin patir!

Crec, senyor president, que aquest Parlament no podia deixar passar l'ocasió de recordar la trajectòria d'un dels seus cinc-cents o sis-cents diputats dels darrers vint anys, per reconstruir amb respecte, amb rigor i amb una certa emoció un dels fils mestres del teixit que aquest país ha anat brodat.

El Parlament és també la memòria del país, i avui pren nota d'una de les trajectòries més autèntiques i més expressives del que Catalunya ha estat. Hem deixat de banda per uns minuts el debat a què estem obligats, per reconèixer en la persona d'Antonio Santiburcio una de les singularitats irrepetibles que conformen allò que som col·lectivament: un país que va endavant, un país que fa de la seva bona memòria la base del seu projecte. Ara ja tenim herois, que no són herois antics, sinó que són herois del postfranquisme, i això ens obliga encara més. El nostre projecte, el de Santiburcio no té res a veure amb la nostàlgia. Té a veure amb la confiança en nosaltres mateixos, amb tots nosaltres.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. *(Aplaudiments.)*

Els prego un minut de silenci a la memòria del que va ser diputat nostre, el senyor Antoni Santiburcio.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Interior, d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès, en nom d'Esquerra Republicana, per presentar una esmena a la totalitat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, estem tractant d'això que s'anomena «Llei d'acompanyament», però que oficialment es parla de la «Llei de mesures fiscals i administratives».

Bé, d'entrada, al senyor conseller, que tenim la sort de tenir-lo avui present entre nosaltres, li diria que aquesta Llei és molt discutible. És discutible per la seva tècnica legislativa i perquè, fins i tot, molts de politicòlegs i experts juristes diuen que és inconstitucional. Per què? Doncs per la manca de seguretat jurídica. La Constitució espanyola que es va fer l'any 1978, en l'article 9.3 garanteix a tots els ciutadans seguretat jurídica. Podem dir que la té aquesta Llei, seguretat jurídica? No és una norma clara i els ciutadans no saben a què atènyer-se. I quan parlem de ciutadans parlem de tota la gent, no dels que viuen del dret. És una legislació fosca, confusa, incompleta i, en molts de casos, fins i tot, mal intencionada. Això vol dir que, d'entrada, aquesta Llei socava el dret i la confiança dels ciutadans. Els ciutadans tenen dret a unes normes positives, que no són confuses ni que plantegen dubtes. I, per tant, d'entrada, semblaria raonablement que aquesta Llei no compleix amb aquestes normes.

Té dificultats la Llei, d'entrada. Primer, pel títol. El títol, com hem dit, són «mesures fiscals i administratives», però tracta dels ports, tracta de les taxes, tracta dels Mossos d'Esquadra, tracta de la funció pública, tracta de les inversions. Bé, per tant, el títol no identifica l'objecte de la Llei ni de la seva regulació. Per tant, la gent no sap quines lleis modifica. Com anirà a cercar un ciutadà aquesta Llei per saber que modifica aquella altra llei?

Però és que, a més a més, un cop identificada la Llei, ningú no sap què modifica o què legisla. I, per tant, això fa que sigui una llei inconstitucional. Jo diria, a més a més, que aquesta manera de legislar és molt perjudicial, perquè incideix en la confiança dels ciutadans, en l'estabilitat de l'ordenament jurídic, i en la continuada modificació cada any, hi han lleis que són modificades cada any, amb la qual cosa això és en demèrit d'aquest Parlament, perquè, aquest Parlament no fa bé les lleis que s'hagin de modificar anualment? Per tant, si es vol modificar quelcom, s'hauria de plantejar un projecte de llei, una memòria justificant el perquè es fa aquesta modificació i tramitar-la en un debat normal i que tothom aporti els seus coneixements.

I és que, tal com està, jo he analitzat el tipus de modificació legal que fa, no? I n'hi han uns que modifiquen lleis anteriors, com, per exemple, l'Incasol, que l'Incasol cada any el modifica; la Llei de gestió d'aigües, per exemple. En canvi, hi han lleis noves: hi ha el Consell Català de la Producció Integrada, que es cosa nova, malgrat aquest any haver fet una llei..., bé, abans-d'ahir, o l'ordenació farmacèutica.

I també té una cosa molt curiosa, aquesta Llei: té intencions polítiques, expressa un desig polític de modificar la Llei, cosa que no hauria de ser. Per exemple, amb les mutualitats. Diu que el Govern modificarà les mutualitats d'àmbit local. Bé, gràcies, senyor Govern, per dirnos-ho. Hi ha una proposició no de llei que hem presentat nosaltres. Precisament en demanàvem el reglament. No, ara no faran el reglament, diu que faran una llei.

També diu que té interès que es plantegi el Tribunal de Defensa de la Competència. Perfecte, doncs, fes-ho. No cal que ho posis aquí. O també hi ha duplicitats. Són coses que entren per la porta falsa. Per exemple, la Llei

d'infraestructures hidràuliques, que es va fer per una proposició del PP, es va aprovar ahir o abans-d'ahir, i ara resulta que en aquesta Llei d'acompanyament es modifica. En què quedem? Siguem seriosos. O també el dels Ferrocarrils de la Generalitat. O la Llei de l'orientació agrària. La varem aprovar l'altre dia, i ara ja hi fan una modificació.

Tot ella és un poti-poti, i, per tant, jo diria: senyor conseller, dins de la nostra amistat com a conciutadans de la mateixa nació, vostè creu que això és una manera d'administrar el nostre autogovern? El nostre autogovern exigeix més rigor, més seriositat jurídica. El nostre autogovern no necessita mimetisme sucursalista, no necessita copiar el que fan a fora. Nosaltres hem d'aprofundir l'autogovern amb una sobirania perquè fem les coses diferent i millor. Nosaltres aprofundim la democràcia. Alerta, perquè aprofundir l'autogovern vol dir aprofundir la democràcia. Els nostres ciutadans són uns ciutadans que estimen la llibertat, volen la llibertat. I abans la llibertat era anar contra el príncep o contra el sobirà, i avui és anar..., o, dit d'una altra manera, és que el poder polític no domini els ciutadans. La llei ha de seduir. Si la llei no té seducció, no és una bona llei. La llei, què li interessa, al ciutadà, si no el sedueix?

Per tant, i això ja ho diuen de temps ha, que ho vaig llegir, que les lleis han de ser pedagògiques. Podem dir que és pedagògica aquesta Llei, que altera, modifica, canvia les coses cada any? Jo diria, per tant, que les mesures fiscals i les mesures administratives s'haurien de segregar unes de les altres, s'haurien de fer millor, perquè la llei és elemental en un estat democràtic. Tothom sap que en les relacions entre els forts i els febles —entre els forts i els febles—, normalment, les seves relacions fan que la llibertat oprimeixi els febles i que la llei els afavoreixi i els ajudi. Per tant, tothom, tots els febles, que n'hi han molts, miren cap a la llei perquè els ajudi, però no passa això.

I la Generalitat, senyor conseller, vol dir que és la Diputació del General, i el general no és ni un càrrec militar ni una companyia d'assegurances. La General és tothom, són tots els ciutadans, els advocats, els professionals de dret, els agents, però són tots els ciutadans. I nosaltres hem de fer unes lleis millors i més ben fetes, perquè, possiblement, el senyor conseller no sap —ben segur que no ho sap— que tradicionalment, jurídicament, a Catalunya les lleis no s'havien d'aprovar simplement, s'havien de lloar. I si a Catalunya les lleis no s'alaben, és que són lleis mal fetes. I això ho hauria de saber, això és una tradició del catalanisme polític. I quan tenim poder per fer-ho, hem de fer les coses ben fetes perquè no siguin aprovades, sinó lloades i alabades per tota la població.

Per tant, vegi, amb tot això que he dit, no les paraules d'un opositor adversari del Govern. Jo parlo, tal com diu Pitàgores, que no és simplement..., en Pitàgores no simplement va fer allò de la hipotenusa. També va dir que els seus amics seran els que li faran menció de les seves faltes. Són els vostres amics que us adulen. Jo no us adulo perquè sóc amic del Govern, i vull ser i estar orgullós del meu Govern. I per això vull que faci les lleis més ben fetes, millors, perquè siguin aprovades i lloades.

I, passat això, senyor president...

El president

A les seves ordres.

El Sr. Ferrer i Gironès

...ara parlarem del que és pròpiament aquesta Llei i per què nosaltres sol·licitem que es voti en contra de la seva totalitat...

El president

Sí.

El Sr. Ferrer i Gironès

...i que es retorni o que es devolucioni aquest Projecte altra vegada al Govern perquè el faci millor.

El president

Si no se'n surt, no es desanimi, per això, eh?

(*Rialles.*)

El Sr. Ferrer i Gironès

No sé on era el senyor Rigol quan jo encara no estava desanimat. (*Rialles.*) Però jo li he de dir, senyor Rigol, que quan, a vegades, penso en la meua adolescència jo ja anava contra el Govern. (*Rialles.*) I les coses me deuen haver anat bé, perquè varen canviar molt, i ara estic aquí per millorar, perfeccionar, i perquè el nostre Govern, perquè és el Govern de tots i del General, no sigui un Govern d'una determinada classe o d'un determinat sector, sinó que és el Govern de tothom, i quan dic tothom, és d'aquells que tenen Internet i d'aquells que no en tenen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

...d'aquells que llegeixen les lleis perquè els les expliquen i d'aquells que han de comprar el DOGC a l'estanc.

El president

En la meua opinió diu coses plenes de sentit. Gràcies.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies. Doncs bé, nosaltres diem que en l'impost sobre la renda de les persones físiques aquesta vegada s'han fet avenços, avenços en el terreny de les famílies que tenen discapacitats i de les famílies nombroses, però nosaltres anem una mica més enllà.

És cert que aquest matí el nostre conseller ens ha dit: «Per primera vegada a la història nosaltres fem en l'impost de la renda de les persones físiques una deducció per a totes aquelles persones que facin un donatiu a entitats que vagin a favor del foment de la llengua.» No diu de l'ús, diu només del «foment». I aleshores, és veritat, jo vaig anar a la recerca de la Memòria, que tota llei té una memòria, i explica quantitativament què re-

presenta aquella deducció, i el mateix Govern diu que representa una xifra insignificant, amb la qual cosa vaig pensar que, tanmateix, això ja ho podien haver fet abans, si és que la xifra era insignificant. Bé, però això és una altra qüestió.

Nosaltres demanem una cosa nova: la legislació en el Parlament de Catalunya ha de ser moderna, progressiva, ha d'estar al dia, i demanem que les relacions paternofiliales..., avui dia les famílies són persones que són d'un matrimoni i d'un altre, tenen fills que a vegades són biològics de la dona però són adoptats del pare, hi ha un embolic en l'impost de transmissions patrimonials terrible, i això s'hi hauria d'acollir. Hi ha una sentència darrera en algun jutjat de Madrid que diu que aquell noi que està sota la tutela del pare, tot i no ser el pare biològic, tampoc se li ha de dir que no té relacions paternofiliales. Per tant, nosaltres, des d'Esquerra Republicana, demanem que en aquest impost es tingui en compte els descendents biològics, però aquelles persones que, sense ser descendents biològics, conviu amb la família. I això un dia o altre ho haurem de fer. Nosaltres ja sabem que anem una mica més endavant que el Govern, però ho demanem perquè es tingui en compte.

I també sol·licitem el dels habitatges desocupats. El senyor conseller suposo que deu viure a Catalunya, i al Principat, i deu saber que hi ha problemes de totes aquestes persones que ocupen habitatges perquè estan desocupats. Això s'ha de resoldre. Això és un problema que s'ha de resoldre. Nosaltres proposem que es faci un impost nou de tots aquells habitatges que no han estat ocupats durant cinc anys i que no hi ha possibilitats de ser ocupats, i que es vagi a la recerca de trobar-hi una solució, una solució que s'hauria de fer amb els ajuntaments, i que els diners que es cobressin fossin per a la promoció de nous habitatges.

Tenim també en els habitatges de protecció oficial una temàtica que no es resol. Sabem que la primera transmissió dels habitatges de protecció oficial..., estan exempts. Tanmateix, aquells habitatges de protecció oficial que es venen temps a venir, passats els primers cinc anys, no tenen exempció. Nosaltres demanem, i això seria una manera perquè el Govern controlés si, efectivament, els preus es venen –dels habitatges de protecció oficial– als preus que marca la cèdula de qualificació definitiva. I també demanem que tots aquells habitatges que han estat qualificats per a lloguer, si passats fins a quinze anys, si es venen als llogaters que l'estan ocupant, puguin gaudir de la bonificació que té la primera transmissió.

També demanem altres temes, però n'hi ha un –i per anar ràpid, perquè no es gastí el temps– que és el de la publicitat. Senyor conseller, nosaltres demanem que aquestes taxes i aquests preus polítics que fa el Govern, la Generalitat cada any faci un petit fascicle on hi hagi totes les taxes i tot, però en un sol llibret, de tal manera que el ciutadà sàpiga..., però no només aquest any perquè hi haurà el canvi de la pesseta a l'euro, que això és molt fàcil, fer-ho aquest any, nosaltres demanem que es faci anualment. I si no ho volen fer en paper, que, almenys, estigui en una pàgina d'Internet, que qualsevol ciutadà pugui comprovar en qualsevol moment quina taxa aplica a qualsevol servei, d'una manera

transparent, d'una manera clara, d'una manera... Això és una esmena que hem fet. Doncs si vostè hi està d'acord –que veig que assenteix amb el cap, la qual cosa agraeixo per endavant–, agrairem que ens ho votin a favor.

I per què no hi estem en contra, d'aquesta Llei? Doncs per altres coses. Per exemple, el finançament d'obres públiques. Tal com està el món avui, ha canviat radicalment el finançament de les obres públiques. Hom parla del sistema alemany, hom parla que es dona l'explo-tació de l'obra pública al que l'ha construït, i durant un temps pot amortitzar la inversió. Nosaltres hem obser-vat, en aquesta Llei, que el conseller intenta trobar so-lucions a les inversions públiques, i a nosaltres ens fa por. Ens fa por perquè aquest tema és tan complex i l'escenari ha canviat tant, que possiblement seria molt correcte que es fes una llei *ex novo* i que es parlés estricte-ment d'aquesta qüestió, i sabéssim quan s'ha de fer una cessió dels espais públics a empreses privades, cosa que aquí es preveu.

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, hi ha moltes altres coses. Doncs només li demano, senyor president, tal com ha fet aquest matí amb altres, que jo li enumeri tots aquells temes que, pel damunt, hi estem en contra.

Estem en contra del que es regula sobre els Ferrocarrils de Catalunya; estem en contra del personal de la funció pública, en especial tots aquests que han tingut un càr-rec executiu i que ara els tindran una garantia del sou fent-los un retir daurat o un premi partidista; la integra-ció del cos d'advocats dels advocats que estan a l'As-sessoria; estem en contra que s'ha tret dels ajuntaments les llicències urbanístiques de les obres ferroviàries; estem en contra de l'ordenació i gestió i tributació de l'aigua; dels habitatges de protecció oficial, i, sobretot, dels Mossos d'Esquadra, senyor president, que potser a vostè li ha passat per ull, perquè aquesta Llei és molt enrevessada. Ara resulta que per entrar als Mossos d'Esquadra podries ser Guàrdia Civil i simplement podries entrar-hi sense fer oposicions ni anar al concurs de mèrits i capacitació.

Per tot això, senyor president, nosaltres sollicitem a tots els presents que votin en contra d'aquesta Llei, perquè s'ha de millorar, s'ha de perfeccionar, i els ciutadans, a més d'aprovar-la, l'hem d'alabar i lloar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ara té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Espasa.

El Sr. Espasa i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com deia el conseller Homs, aquest dematí, aquesta és

una llei especial. És una llei ordinària –és cert, regla-mentàriament–, però és una llei especial que gaudeix dels privilegis polítics que la Constitució i l'Estatut atorga a la Llei de pressupostos, això és, una reducció de la iniciativa legislativa per part de l'oposició, perquè s'entén l'especial qualitat de la Llei de pressupostos.

En això, des de l'any 1993 a Espanya, i des de l'any 1997 a Catalunya, s'hi ha afegit les lleis d'acompanya-ment que, com deia el conseller, formen part, són un tot indestriable, dels pressupostos. Per tant, les hem de considerar com una cosa inseparable dels pressupostos, i, en aquest sentit, produiré la meua intervenció deixant els continguts concrets de les esmenes del meu Grup Parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per a la defensa, en dos blocs, que faran altres diputats del meu Grup, i jo només en defensaré una com a exemple i perla més que cultivada del tarannà legislatiu de Con-vergència i Unió. És l'esmena que fa referència –ja els ho anuncio– al cos d'advocats. És una autèntica perla que després desgranarem i podrem examinar. I, per tant, em referiré només a l'aspecte més general de la Llei, vinculada als pressupostos, una llei –ja ho ha dit el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula– que moltes vegades ha sigut criticada de vicis que voregen la inconstitucionalitat, perquè produeix inseguretat ju-rídica important i perquè fa que els executius, tant el del Govern central com el del Govern de la Generalitat de Catalunya, aprofitin per modificar una munió de lleis que entren en el mateix sac i en el mateix privilegi que tenen els pressupostos generals de l'Estat amb els seus estats d'ingressos i de despeses. I és diu: «Home, és que són modificacions que afecten directament o indirecta-ment l'estat d'ingressos i despeses.» Ja veuran vostès, després, en detall, en cada un d'ells, com això no és gaire així.

Però jo, al que em volia referir és a fer una última con-sideració general sobre aquests pressupostos de la Ge-neralitat que, tan vehementment i tan apassionadament –cosa que l'honora–, va presentar l'illustre conseller d'Economia, el senyor Homs, uns pressupostos que van més enllà del dèficit zero, senyories, van al superàvit. És a dir, tenim un conseller més papista que el papa, per dir-ho ràpidament, un conseller que aguanta tempestes i vents en contra, i aquí no passa res. L'OCDE, el Banc Mundial, el Fons Monetari Internacional, la Comissió Europea –l'última dada avui l'hem pogut llegir en un diari d'una prestigiosa institució financera del nostre país–, anuncien creixements per sota del previst en els pressupostos. És igual. Nosaltres, no –nosaltres, no. Convergència i Unió i el Partit Popular aprovaran uns pressupostos falsos, uns pressupostos que no responen a la realitat, ni en el seu quadre macroeconòmic ni en la seva previsió d'ingressos.

Quant al quadre macroeconòmic, el senyor Homs ha fet petits el senyor Montoro i el senyor Rato, que han fet gala de provincianisme econòmic. Quan el xèrif mun-dial ja fa keynesianisme econòmic, els d'aquí encara estan amb la llibreta de la classe anterior, encara estan en el neoliberalisme més tancat, i fan o dèficit zero o superàvit, com el senyor Homs. D'on surt aquest dèfi-cit zero, senyories? D'on surt aquest dèficit zero del superàvit que presumeix el senyor Homs? D'on surt?

De la cisa monumental que en els últims quatre anys ha fet el Govern del PP a la Seguretat Social.

Senyores i senyors diputats, en quatre anys la Seguretat Social ha produït un superàvit d'1,7 bilions de pessetes. D'aquest superàvit, només el 33%, és a dir, 500 milions de pessetes, estan al fons de reserva. Els altres 700 milions de pessetes estan tapant el forat fiscal que el PP, amb els vots de Convergència i Unió, ha fet en els pressupostos generals de l'Estat, i que fa que després les pensions siguin curtes, no es pugui augmentar la pensió de subsistència, no puguem parlar de rendes d'inserció mínima, no puguem parlar d'estat del benestar, perquè no tenim diners. No tenim diners, perquè no només aconseguim pocs recursos, perquè fem una transformació fiscal que beneficia només rendes mitjanes i altes. Per què el senyor Montoro no treu els resultats de l'última reforma fiscal, senyor Homs? Vostè ho sap perfectament. Perquè aquests resultats diuen claríssimament que ha beneficiat només a les rendes mitjanes - altes i altes. I com que diuen això, no es treuen els resultats de la reforma fiscal. Vostè ho sap perfectament. Per això no surten, per això s'ha de preguntar què està passant amb aquella reforma fiscal? Doncs aquella reforma fiscal és tapada amb el superàvit de la Seguretat Social. I sobre aquest cavall blanc, com la Lady Godiva que anava despullada, tenim el senyor Homs, que no va despullat, però va guarnit amb uns falsos pressupostos quant a quadre macroeconòmic i quant a ingressos previstos.

Perquè si parlem d'ingressos previstos, senyor Homs –senyor Homs–, si parlem d'ingressos previstos, avui vostè sap que en el Congrés dels diputats s'ha produït una cosa bastant important: no s'ha votat, per diversos grups parlamentaris, entre els quals, i començo pels més afins a vostès, el Bloc Nacionalista Gallec, el Partit Nacionalista Basc, Esquerra Unida, el Partit Socialista Obrer Espanyol, no han votat els pressupostos, perquè consideren abusiu, consideren inconstitucional, la creació d'un nou impost, l'impost d'hidrocarburs en fase minorista, invent del senyor Homs captat i tergiversat pel senyor Montoro i el senyor Rato, que figura en la Llei d'acompanyament del Congrés dels diputats paral·lela a la que estem discutint aquí.

Major explicació, major demostració, que la previsió d'ingressos era falsa, senyor Homs, és aquesta: la creació, a corre-cuita, d'un impost que vostè ens va vendre aquí, senyor Homs –vostè ens va vendre aquí–, que l'havia votat perquè era un impost que traslladava sobirania fiscal a la comunitat, a Catalunya. I amb aquest paraigua vostè s'embolicava. Com puc jo renunciar a un impost que em porta competències autonòmiques fiscals, per tant, sobirania fiscal? Però el senyor Homs ens deia només la meitat de la veritat, perquè l'altra meitat de la veritat –veig que ara no hi ha cap senador dels de Convergència i Unió– la van negar el senyor Sesmió, el senyor Horaci Simó i el senyor Roig quan, amb el seu Grup Parlamentari, van votar a favor, en el Senat, de l'impost d'hidrocarburs en fase minorista. I es tractava de votar les quatre pessetes de l'Estat, no la pesseta amb cinquanta possible de les autonomies. Les quatre pessetes de l'Estat les van votar vostès a favor, junt amb el PP. Per tant, no diguin mitges veritats des

d'aquesta tribuna. Diguin tot el que passa. Allí passen algunes de les coses importants, altres passen en aquesta cambra. Els senadors de Convergència i Unió van votar-hi a favor. Els senadors de l'Entesa Catalana de Progrés, que representa Iniciativa, Esquerra Republicana i el PSC - Ciutadans pel Canvi, va votar en contra d'aquella esmena –van votar en contra. I haguessin pogut vostès abstenir-se en aquella esmena i després votar a favor la transferència autonòmica, que això sí que és cert, i tenia raó, només una part de raó, el senyor Homs, quan deia que per això s'havia votat aquell impost. No és cert. Es va votar l'impost i es van votar les quatre pessetes, senyor Homs. I això és la major demostració, i això és la prova del nou –i això és la prova del nou– que la previsió d'ingressos del nou model de finançament, que nosaltres no qüestionem quant al *fuero*, que en línies generals és positiu i millor que el que teníem, molt millor, però sí que el qüestionem quant al *huevo*, és a dir, quant als resultats en termes de rendiments econòmics que donarà aquest nou model... I per això vam fer unes esmenes, Entesa Catalana de Progrés –Iniciativa, Esquerra i el PSC– al Senat, que vostès van votar en contra, unes esmenes que deien que calia garantir el creixement dels ingressos previstos de l'any inicial de finançament, que era el 99, fins al 2002, que comença el còmput del nou impost. I vostès van votar que no, perquè estan lligats de peus i mans amb el Partit Popular i no els deixa fer res sobirà.

Vostès han de votar el que diu el Partit Popular, i una cosa que era clarament millor per a Catalunya i per a totes les altres autonomies de la resta de l'Estat, vostès hi van votar en contra simplement perquè el PP els obliga a una disciplina de coalició.

I aquesta és l'explicació, senyores i senyors diputats, del perquè de la nostra esmena a la totalitat en aquesta Llei d'acompanyament que, com ha dit el senyor Homs, és una part indestruïble del conjunt dels pressupostos, uns pressupostos falsos quant al quadre macroeconòmic. Ho veurem d'aquí a mig any, no cal que esperem, no haurem d'esperar tot l'any, segurament d'aquí a mig any ja veurem els primers resultats quant a l'evolució de l'economia i, sobretot, els primers resultats quant a l'evolució dels ingressos previstos.

I això és més greu, encara, senyores i senyors diputats, perquè aquests pressupostos no seran anuals. Aquests pressupostos, amb tota seguretat, o amb molta seguretat, seran prorrogats per a l'any que ve, i, per tant, són uns pressupostos en què ens juguem no només l'any 2002, sinó una mica més de temps.

He dit que no entraria en cap de les esmenes concretes que defensaran altres diputats del meu Grup, però sí que vull centrar-me com a model, que resumeix, per una banda, el que he dit jo mateix i el que ha dit, també, el senyor Ferrer, en nom d'Esquerra Republicana, aquest vorejar la inconstitucionalitat perquè, si volen, s'hi inclouen decisions i mesures que poc o res tenen a veure amb els pressupostos i, en canvi, gaudeixen d'aquesta immunitat legislativa, o d'aquesta urgència legislativa de què gaudeix, com a privilegi, la Llei de pressupostos.

Vull referir-me només a una esmena, que és l'esmena del cos d'advocats, l'esmena a la transitòria cinquena.

Senyores i senyors diputats, aquí tenim una mostra perfecta de la forma de legislar del Govern que tenim i de l'esperit amb què ho fa. Què diu aquesta esmena? Aquesta esmena es refereix a un cos important, dins del cos de funcionaris; important dins del Govern de la Generalitat. És el que en podríem dir l'equivalent als advocats de l'Estat, del nostre Estat, doncs, els advocats de la Generalitat de Catalunya: el cos de funcionaris juristes de la Generalitat de Catalunya. Fa cinc anys, en la Llei 7/96, es va crear aquest cos, es va dir que s'obria aquest cos, que era important constituir-lo, es va dir que la gent hi entraria seguint els criteris, òbviament, de mèrit i capacitat, és a dir, per concurs oposició, demostrant qui té més mèrits, qui té més capacitat. Però, de tota manera, es deia en una transitòria que, durant cinc anys, també s'hi podrien integrar persones que, sense demostrar aquests mèrits i aquesta capacitat, l'Executiu considerés que havien de formar part d'aquest cos.

Resultat després de cinc anys, senyores i senyors diputats: de vuitanta membres –vuitanta– que té aquest cos, només vuit han fet concurs oposició. Només vuit podem dir, i podem estar segurs que tenen mèrits i capacitats suficients per estar en aquest cos. Els altres potser tenen altres mèrits, altres amistats, altres carnets, però no han passat per la «criba» del mèrit i la capacitat. I ara, en aquesta transitòria cinquena a la qual també hem fet una esmena de supressió i de què en faig ara la defensa separada de la resta d'esmenes parcials, es torna a dir que s'amplia un any de gràcia. Hi havia cinc anys per anar introduint amics i coneguts en aquest cos, cinc anys que s'han aprofitat per introduir-ne molts, molts: setanta-dos, senyor Homs; vuitanta menys vuit són setanta-dos –només setanta-dos. I ara es dona un altre any; sembla que n'han d'entrar uns setze més, sembla.

Per tant, podríem estar al voltant dels cent, amb la qual cosa tindríem, no diria un *golden standard*, una proporció àurea, però tindríem 98% per designació i 2% per concurs oposició. Aquest és el model de cos funcional que fa Convergència i Unió? Aquest cos d'advocats, l'hem d'entendre com que és un cos de la Generalitat o és un cos de Convergència i Unió? Com l'hem d'entendre, aquest cos de funcionaris, senyors del Govern? Els números estan aquí, els números estan aquí.

I, encara, en aquesta transitòria, no contents d'ampliar, encara, un any més el període de gràcia per introduir-hi designats, s'afegeix un extrem que no hi era, en la llei original i en la transitòria que acompanyava la llei original, i ja sembla que sigui el vestit a mida per *ad personam* o *ad personas*, si ho diem en llatí. O sigui: o a una persona o a diverses persones. Perquè fins i tot s'indica que, si s'és cap d'assessoria jurídica general o de departament, es podrà entrar en aquest cos. És clar, major arbitrarietat en la creació d'un cos de funcionaris tan important com és el que ha de vetllar per la seguretat jurídica i pel rigor jurídic de les normes que produeix la Generalitat seria difícil de trobar.

Per tant, senyores i senyors diputats, per les raons més generals i més polítiques d'un quadre macroeconòmic «disparatat», d'una previsió d'ingressos que en cap cas es complirà, que està inflada i que els últims esdeveniments al Congrés de Diputats i al Senat demostren cla-

rament, amb els vots diferents del segment dret, del segment progressista d'aquesta cambra, que no es produirà res del que es preveu en aquestes previsions d'ingressos, i, en el cas meu –i amb això acabaré la meva primera intervenció–, posant com a mostra un botó d'aquest desgavell interessat que practica el Govern de Convergència i Unió, els he fet la gràcia d'explicar-los en què consisteix una esmena aparentment innocent de la disposició transitòria cinquena. Consisteix a ajudar els amics i coneguts a entrar a formar part d'un cos que voldríem que fos de la Generalitat –i, per tant, de tots els catalans– però que el Govern que tenim sembla que vulgui que sigui només de Convergència i Unió.

Senyors de Convergència i Unió, vostès estan lligats de peus i mans amb el Partit Popular i, per això, fan el que fan i diuen el que diuen. Hi ha un refrany castellà que diu que «Quien con niños se acuesta...», i té dues versions. L'escatològica diu: «meado se levanta» i la menys escatològica diu: «mojado se levanta». Vostès estan xops, estan xops, i, aquesta mullena, em sembla que els acabarà constipant definitivament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup en contra, té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, primer, unes prèvies genèriques per justificar el nostre vot en contra de les esmenes a la totalitat, referides a alguns comentaris que s'han fet per part del portaveu d'Esquerra Republicana, o pel portaveu d'Iniciativa per Catalunya. D'entrada, estem discutint un text legal que, efectivament, és específic, és diferenciat, i que té un tràmit diferenciat, que agradarà més o agradarà menys –en això, ja no hi entro. És un text legal que, en tot cas, ni se l'ha inventat Convergència i Unió ni se l'ha inventat el Parlament de Catalunya –vostè ho ha dit, té tota la raó.

Per tant, és un text legal que –hi insisteixo– agradarà més o menys; és conseqüència d'una sentència del Constitucional, que va preveure que determinats aspectes de les matèries econòmiques i financeres d'un presupost d'un govern, d'un tràmit pressupostari, havien d'anar per aquesta via. Per tant, jo, d'entrada, si m'ho permeten –i amb tota la simpatia..., em comença a avorir –perquè és el tercer any que porto la Llei d'acompanyament– que cada any hàgim de dedicar mitja hora del debat de les esmenes a la totalitat a criticar el procediment. Ho hem fet durant tres anys seguits, ho hem fet cada any; cada any hem dit el mateix i jo ho torno a repetir en part: espero que el proper any trobem elements una mica més innovadors i una mica més creatius a l'hora de poder fer la crítica de la Llei.

Després, podem analitzar qüestions del mateix text legal; jo no ho faré només que en alguns casos molt concrets, per saber-li trobar, també, les bondats o els defectes del tràmit –que és com és, que és d'aquesta manera–, doncs, si és, realment, tan dolent –no tant;

en alguns casos se li han trobat algunes virtuts, i és d'agrair que sigui així—, si, realment, té tants defectes o no. És un tràmit que té els seus defectes i té les seves virtuts. És a dir, és una obligació legal, és un tràmit que permet una major agilitat en alguns casos, que permet diferenciar matèries que abans es discutien al text articulat dels pressupostos, potser d'una manera més barrejada o més inconnexa, segons com es miri.

Jo no estic d'acord que hi ha una major indefensió jurídica, legal o política, per un motiu —formalment és així. La veritat és que, quan arribem al debat de la Llei d'acompanyament, jo crec que tots vostès convindran amb mi que la immensa majoria d'aspectes que regulen la Llei d'acompanyament ja s'han discutit en el tràmit previ dels pressupostos. Hi ha molts dels aspectes que regula aquesta Llei: l'ICF, qualsevol dels aspectes del cànon d'aigua, la Llei d'infraestructures hidràuliques..., que ja han estat discutits als pressupostos, bé en les esmenes a l'estat de despeses, bé a l'articulat. Per tant, són qüestions que, d'una manera o d'una altra, han estat ja discutides.

Anem al text legal d'aquest any i analitzem-lo amb una mica més de profunditat. La veritat és que, a banda de les esmenes que vostès han anunciat i han defensat —i que discutirem amb més tranquil·litat i amb més detall després—, hi ha alguns aspectes importants d'aquesta Llei, però en els que jo no he sabut trobar un enfrontament total, una actitud totalment confrontada entre el que proposa el Govern, o el Grup de la majoria, al text o el que proposen moltes de les seves esmenes. I puc posar molts exemples.

Quant al tema de la Llei d'infraestructures hidràuliques, precisament —i els diputats portaveus d'agricultura i de regs ho saben perquè n'hem parlat i ho vam tractar en aquest Ple—, ja vam arribar a l'acord que una part de la modificació es fes en el tràmit de la Proposició de Llei, una Proposició de Llei que es va retardar moltíssim en la seva tramitació, i, per tant, doncs, d'alguna manera, vam ser sobirans de decidir fins a quin punt discutíem, o no, aquesta temàtica. Amb la Llei d'acompanyament, de fet, eliminarem una part d'aquesta matèria de la Llei d'acompanyament, perquè hem decidit ja els portaveus —en el seu moment ho vam decidir— que determinades matèries anessin destinades a la Proposició de Llei que discutíem sobre la mateixa matèria.

El tema de l'Institut Català de Finances. Hi ha esmenes, hi ha postures diferenciades, hi ha una crítica al procediment d'acord, respectable... Però, en profunditat, en la qüestió de l'ICF no hi ha tampoc unes diferències frontals. De fet, en moltes de les qüestions estrella de la Llei no hi ha ni esmenes, hi ha un munt d'articles que no estan esmenats —molts. Hi ha articles o matèries que han estat tradicionalment motiu de molt debat polític i de gran quantitat d'esmenes que no tenen pràcticament ni una esmena —ni una. Els temes de joc, per exemple, no tenen, pràcticament, ni una sola esmena.

Bé, avancem una mica més en l'anàlisi d'aquesta mateixa Llei —aquesta, la que tenim avui per discutir. En aquesta Llei no només hi ha la lògica diferència de postures, sinó que també hi ha un camp d'acord a córrer. El nostre Grup Parlamentari avui puja a fer el torn

en contra de les esmenes a la totalitat, i els pot anunciar ja, amb la disposició de votar-hi a favor, transaccionar, o bé esmenes concretes o transaccionades, 25 o 26 de les esmenes que queden vives d'un total d'unes 115 o 120 esmenes.

Per tant, hi ha camí, també, per córrer en l'acord, en aquesta Llei. Fins i tot, ja que es critica la formalitat de la Llei... Ho he explicat en el cas de la Llei d'infraestructures hidràuliques, però també saben que, en el cas de l'article 49 de la Llei, també per mutu acord de tots els grups parlamentaris, unànime, sostraurem aquesta matèria d'aquesta Llei d'acompanyament, perquè hi ha un acord que es faci a través d'una proposició no de llei en primera instància i, després, amb la Llei de seguretat. Per tant, d'alguna manera, també detraurem dos aspectes que estan previstos encara ara, en aquests moments, en la Llei.

Per tant, l'objectivitat del text que estem discutint —fins i tot la formalitat— no respon, jo crec, a les descripcions que s'han estat fent. En el cas de l'ICF mateix —ja ho he explicat—, no solament no hi ha postures confrontades, sinó que no es fa una modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances; no es fa una modificació del text que existeix, es fa una complementarietat, un afegir nous elements, no tant una modificació del que hi ha.

Per tant, serien molt discutibles moltes de les crítiques que hem sentit, però hi insisteixo: m'estimaria més en el terreny dels continguts i de les posicions polítiques i no pas de la formalitat del text legal.

No hi ha cap porta falsa; aquí no entra res per la porta falsa. Això és un text legal —hi insisteixo— per iniciativa del mateix Tribunal Constitucional, que ja que és el portaveu del Grup Socialista qui ho ha esmentat, la primera llei d'acompanyament, la va fer el Govern Socialista. Per tant, perdoni'm: va crear escola i, tal com molt bé s'ha dit, no va ser fins al cap de tres o quatre anys que se'n va veure la conveniència i es va implantar aquí, al Parlament de Catalunya, com s'ha implantat a, pràcticament, tots els parlaments autònoms de l'Estat espanyol i a la majoria de països europeus. Hi ha molta legislació comparada en aquest terreny. Per tant, aquí no hi ha cap porta falsa, hi ha una porta en el terreny de la més absoluta i estricta legalitat —hi insisteixo— que, en tot cas, no ens hem inventat nosaltres, sinó un govern del seu mateix color.

I, ja que faig referència a aquesta qüestió comentada pel Grup Socialistes, permetin-me que també comentï un altre aspecte del discurs d'aquest portaveu. A mi, el que, realment, crec que devalua el debat parlamentari —i molt— no és que el procediment legal ens agradi més o no ens agradi més. El que realment devalua, per a mi, el debat polític, no d'aquesta llei, del mateix Parlament de Catalunya, del conjunt de la tasca d'aquests diputats és que aquí es pugi a fer discursos que no responen al que correspon fer aquí. A mi no m'ha desanimat —ni molt menys— i, fins i tot, els diré que no m'ha sorprès sentir del discurs del portaveu socialista moltes més vegades esmentar el senyor Montoro i el senyor Rato que els consellers de la Generalitat, parlar moltes més vegades del Congrés dels Diputats o del Senat que del Parlament de Catalunya, parlar més d'impostos estatals

o dels pressupostos generals de l'Estat, fins i tot, que dels mateixos pressupostos del Parlament de Catalunya... Jo no sé, senyor Ferrer, si el Grup Socialista és més o menys amic que el que nosaltres som de vostès per a vostè, però, sincerament, el discurs del Grup Socialista avui aquí és un discurs que s'hauria de traslladar a una cambra espanyola, que no ha parlat gairebé dels pressupostos del Parlament de Catalunya, a part de fer tota una sèrie d'aventures absolutament catastròfiques, i ha parlat molt del senyor Montoro, del senyor Rato, del Congrés de Diputats, del Senat o d'impostos estatals.

I això és sorprenent, perquè s'acaba fent un discurs de dir: «No, aquests pressupostos no són creïbles, ja es veurà, ja es veurà...» Molt bé, doncs, ja es veurà. «No són creïbles, perquè al final acabem no tenint diners i acabem no parlant de l'Estat del benestar.» Escolti'm, no s'han mirat el pressupost? –no s'han mirat el pressupost? Però si, com a conseqüència de l'acord de finançament, el pressupost d'aquest any de la Generalitat de Catalunya, el projecte de pressupost, que ja hem aprovat, té un increment superior al 10%! Quan la inversió té un increment superior al 40%, quan les ajudes socials s'incrementen un 200%, es pot dir que no hi ha diners i que no podem fer polítiques socials? Quan les propostes que la Llei d'acompanyament, aquesta tan dolenta que estem discutint, inclouen –i s'ha reconegut pel portaveu d'algun grup parlamentari– avenços importants en el terreny de l'ajuda a les famílies amb fills, famílies nombroses, amb persones amb disminució, a banda de les exempcions fiscals, a banda de les ajudes directes que el Govern ha anunciat –i se n'ha parlat, i se'n parlarà– a aquestes mateixes famílies, i algunes esmenes que aprovarem també d'algun altre grup parlamentari que encara incrementen més el marcadíssim accent social... Es pot venir aquí amb uns pressupostos més socials que mai i que tenen un increment més gran que mai..., que no hi ha diners i que no podem parlar de l'Estat del benestar? Això devalua el debat polític, això sí que devalua el debat polític; no les formes o l'estructura de la Llei que tenim entre les mans.

Per tant, propostes en el terreny fiscal més socials que mai, agosaradament socials, que encara s'incrementaran amb l'acceptació d'altres esmenes d'altres grups, fonamentalment del Grup Popular; un pressupost amb més recursos que mai, amb més accent social que mai; un pressupost de la Generalitat de Catalunya i una llei d'acompanyament, que és aquesta, la que l'acompanya, evidentment amb llums i ombres, com no podia ser d'una altra manera, però en què hi ha un major terreny d'acord o de consens, fins i tot, jo crec, en molts aspectes, que no pas de confrontació total o directa.

I, ja que s'ha fet esment d'una esmena concreta, també per part d'aquest Grup Parlamentari, doncs, a mi no em fa res parlar-ne, d'aquesta qüestió, ara ja, aprofitant el torn que estic substanciant en aquests moments. Perquè també el que devalua el cos d'advocats de la Generalitat no sé si és un marc legal més o menys encertat, o més o menys al gust o no d'un grup parlamentari, o el fet que es facin les gravíssimes afirmacions que s'han fet aquí respecte del cos d'advocats de la Generalitat. Jo intento posar-me a la pell d'algunes persones d'aquest cos d'advocats, i jo em sentiria sincerament molt ma-

lament de sentir les afirmacions que s'han fet aquí des del Grup Socialista, i crec que realment devaluen el cos les afirmacions que es fan.

Perquè, el text legal, què proposa senyores i senyors diputats? El text legal proposa desenvolupar una part de la Llei de creació d'aquest cos, ja previst en el seu moment desenvolupar-la. Preveu diferents aspectes: preveu la possible incorporació de lletrats al Parlament de Catalunya, amb una experiència, etcètera, que hagin passat lògicament les oposicions, etcètera. I, anant al punt amb què s'ha volgut polemitzar, jo em pregunto: una persona que sigui advocat, que hagi passat les seves oposicions per poder ser funcionari del nivell A de la Generalitat de Catalunya –per tant, hagi passat les oposicions del nivell A i les hagi aprovat–, que tingui uns anys d'experiència coordinant un gabinet jurídic o fent assessoria, si no se li ha de reconèixer l'experiència d'haver coordinat un gabinet jurídic quan sí que se li reconeix a un funcionari nivell A que sigui advocat i que tingui la mateixa experiència treballant dins d'un gabinet jurídic de qualsevol departament. Per què no s'han de reconèixer aquesta experiència i aquesta vàlua, no?

Doncs bé, a mi em sembla que, malgrat els missatges catastrofistes, aquesta Llei, amb totes les seves virtuts i amb tots els seus defectes, és una llei que no mereix el seu retorn, és una llei d'acompanyament –ja ho sabem– i que, en el contingut dels seus articles –ja ho he anunciat–, estic convençut que avançarem també en el terreny de trobar acords i d'aprovar iniciatives que són positives, no només per al bon desenvolupament dels pressupostos i de l'acció de Govern, sinó també per al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.*) Té la paraula..., per al·lusions?, contradiccions? (*Pausa.*) Un minut, senyor diputat.

El Sr. Espasa i Oliver

Bé, com que només dispenso d'un minut, contraposaré amb fets dos fallàcies que ha introduït el senyor Gavín en el seu discurs.

Sobre el cos d'advocats, senyor Gavín. Jo no m'he pronunciat –ni ho faré mai– sobre la capacitat i honorabilitat dels membres del cos d'advocats; jo m'he pronunciat sobre el mètode de selecció. I els números estan aquí, digui vostè el que digui: de vuitanta-vuit membres, vuit per concurs oposició i vuitanta per designació. La gent ja farà el seu judici; no cal que el faci vostè, senyor Gavín.

Segona precisió, senyor president, sobre si es parlava massa del Senat o d'aquesta cambra. He parlat del Senat perquè tres diputats d'aquesta cambra designats per aquesta cambra, els de Convergència i Unió, van votar d'una manera diferent dels de l'Entesa Catalana de Progrés sobre un tema que el conseller Homs en va fer bandera en la presentació dels pressupostos: el tema de l'impost minorista sobre hidrocarburs...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espasa i Oliver

...que se'ns va voler vendre que s'havia acceptat perquè només hi havia l'impost. (*Remor de veus.*) I els tres senadors han votat les quatre pessetes que el Govern del PP ha imposat en aquest impost.

El president

Senyor diputat, hauria de plegar. Molt bé. (*El Sr. Sesmilo i Rius demana per parlar.*) El senyor Sesmilo, per al·lusions directes.

El Sr. Sesmilo i Rius

No, breument, simplement per dir que votem diferent de l'Entesa perquè el nostre vot és lliure. Vostès voten quasi sempre el que els mana el PSOE... (*Forta remor de veus.*)

El president

Perdó...

Passem ara a la votació... Prego silenci, si us plau. (*El Sr. Bonet i Revés demana per parlar.*) No tenint-ne prou amb un debat al Parlament de Catalunya, estem fent un debat d'una altra cambra d'abast estatal. Té la paraula, senyor Bonet; un minut.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, senyor president, per dir que això que nosaltres tenim..., que ens vénen les ordres amb un motorista del PSOE, això realment no és veritat. L'únic motorista que veiem mai al Senat és el del PP, eh? (*Rialles i aplaudiments.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Simó i Burgués demana per parlar.*) No, senyor diputat, ara, de debò... Té trenta segons, senyor diputat; té trenta segons.

El Sr. Simó i Burgués

Gràcies, president. Jo no sé si són motoristes del PSOE o si són del PSC, però jo sí que li he de dir al senyor Espasa que fa vint anys que sóc senador, i vostès..., i vostè ha votat moltes vegades en contra de Catalunya... (*Diverses veus increpen l'orador.*) I això, vostè i PSOE... I si no...

El president

Senyor diputat, segueix, que se li ha acabat el temps. Senyors diputats, portem exactament quatre dies de debat i, per tant, és natural que de vegades costi, diguem-ne, mantenir una certa disciplina entre tots plegats. (*El Sr. Espasa i Oliver demana per parlar.*) Els prego per favor que fem un esforç de concentració en el tema –ja li donaré la paraula, ja, senyor Espasa, esperi's– i fem un esforç de concentració en el que estem debatent. Exactament –exactament–, en aquests moments estem deba-

tent la Llei d'acompanyament, els ho dic per centrar la qüestió que en belluga a tots plegats aquí.

Senyor Espasa, vostè té trenta segons, i prego que els aprofiti al més bé possible.

El Sr. Espasa i Oliver

Senyor president, només volia suggerir a la Presidència que li suggerís al diputat que retirés aquestes paraules, perquè són tan inoportunes, tan greus i de tan poc nivell, que em sembla que el millor que pot passar és que vostè li encarregui que les retiri. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

Ho faré de la manera que cregui corresponent que ho hagi de fer. Moltes gràcies.

Passem a la votació de les esmenes a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals i administratives. Començarem primer votant l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la defensa de les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer. (*Pausa.*)

Prego als senyors i a les senyores diputats que deixin l'hemicicle que ho facin ràpidament i amb el silenci major possible. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Com li he anunciat, dividirem aquesta intervenció en dues parts. La diputada Marta Camps farà les esmenes que afecten infraestructures i que es relacionen amb els tributs de les aigües, i el senyor Espasa ja ha fet l'esmena 136 directament; per tant, jo faria la resta. En la resta hi ha com a dos grups d'esmenes, senyor president: unes que afecten temes fiscals, i unes altres que afecten modificacions legislatives.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Clar, aquí, el senyor Gavín ens ha dit fins a quin..., ha dubtat que la forma fos important; per nosaltres, la forma i la seguretat jurídica són elements clau. Estem

d'acord i és lògic que en aquest tipus de llei hi vagin els elements fiscals, sembla coherent que es revisin anualment les referències fiscals, però, en canvi, totes les modificacions legislatives, senyor Gavín, segurament ens les podríem estudiar, hi hauria manera més interessant, tant des del punt de vista parlamentari, però sobretot des del punt de vista dels ciutadans, que els donés més seguretat.

Què pretenem amb el grup de les nostres esmenes fiscals, que vostès poden trobar en els butlletins? Pretenem, essencialment, dues coses. Un primer apartat és utilitzar la capacitat normativa que ens concedeixen els acords de finançament, l'anterior i també l'actual, però sobretot l'anterior, el que teníem amb relació al tema de l'IRPF, per aplicar aquesta capacitat normativa en un conjunt de camins que ens semblen els més interessants: afavorir una deducció pel naixement dels fills, afavorir la implantació d'energies renovables, afavorir l'accés dels joves a l'habitatge, incloure deduccions per a les persones grans, per a l'adquisició de llibres, per a aquelles famílies que tenen persones grans acollides sense remuneració, per donatius a fundacions que tinguin per objecte la protecció del patrimoni cultural, per donatius a fundacions sense ànim de lucre.

Com veuen, hi ha un ventall important. Totes són possibles? Poder totes no eren possibles, poder sí –a nosaltres ens sembla que sí–, però, en tot cas, hauria estat interessant que el Govern hagués volgut negociar quines esmenes podia acceptar i quines no. El que passa és que, com sempre, el Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, està llastrat pels seus acords, amb motorista o sense motorista, però en tot cas està llastrat pels seus acords amb el Partit Popular, que li impedeixen aprovar allò que ell vol, però li impedeixen segurament una cosa encara més greu, que és que li impedeixen negociar amb els altres grups per veure si alguna d'aquestes opcions era interessant. En tot cas, sentirem el ponent de la majoria dient per què no es pot afavorir l'accés dels joves a l'habitatge des del punt de vista fiscal, què hi ha en contra d'això. Per tant, aquí hi ha un grup d'esmenes.

Un segon grup d'esmenes, des del punt de vista fiscal, vostè el trobarà amb relació als impostos indirectes, que són les esmenes que van de la 24 endavant. Quin és l'objecte essencial d'aquestes esmenes? Miri, és una reflexió que el nostre Grup defèn des de ja fa temps i que ens sembla important. Estem vivint des del punt de vista fiscal un desequilibri, en què els impostos indirectes cada cop són més importants, des del punt de vista de la seva ponderació, i els directes estan baixant de pes en el conjunt de la fiscalitat. Això introdueix uns elements de regressió en el sistema fiscal; això introdueix uns elements que fan que aquest sistema fiscal cada cop sigui més injust, ja que els directes graven la renda, en canvi els indirectes graven el consum o objectes similars.

Per tant, ens sembla i seria interessant..., i ja hi ha doctrina que està entrant en aquest tema, dient: «Escolti, seria bo que anéssim pensant que també els impostos indirectes poguessin tindre algun element de progressivitat»; no lligat a la renda, perquè això, per la mateixa naturalesa, segurament és impossible, però sí lligat a fenòmens que siguin més objectivables. Llavors, aquí

els en posem uns quants exemples: per què l'impost de transmissions no pot estar lligat al valor de l'habitatge que volem transmetre?, per què ha de pagar igual, en termes relatius, un habitatge que valgui més de setze milions de pessetes, com dèiem aquí, que un que en valgui menys? Escolti, seria bo que comencéssim a pensar a introduir aquests elements de retoc al sistema fiscal per fer-lo més just; si no, ens trobarem en un moment en què, en ares a aquesta injecció en l'economia, injecció en el consum, en el descens dels impostos directes, anem construint, ho repeteixo, un sistema fiscal cada cop més regressiu i un sistema fiscal, per tant, cada cop més injust.

Els proposem, doncs, que entrin en això. Els proposem que entrin també en sistemes semblants en l'impost d'actes jurídics documentats. I els proposem algun tema puntual: tornem a pensar en els habitatges, altra vegada, de la gent jove. La transmissió o l'adquisició d'un habitatge per a la gent jove és molt més onerosa, segurament, des del punt de vista relatiu de la seva renda, que per a una altra persona que pugui estar situada en un nivell de renda, diríem, d'una edat més madura en termes generals. Seria lògic que també els poguéssim ajudar.

Per tant, estem fent ús d'una capacitat normativa que és nostra, i que nosaltres la voldríem encaminar, ho repeteixo, en aquest sentit d'aconseguir que el conjunt del sistema impositiu sigui més equilibrat.

I després trobaran unes esmenes, les que estan en els setanta, que són esmenes que el que volen és, escolti, limitar l'increment de les taxes al 2%, perquè, si no se'ns justifica el contrari, la inflació que vostès han previst és la del 2%.

Temes fiscals, doncs, per una banda. Ens sembla..., vostè ha parlat de les estrelles del Projecte de llei; no sé si és la paraula adient, però, en tot cas, temes importants. Ens preocupa això de l'Institut Català de Finances. Vostès ho saben, han vist les esmenes nostres, que les hem fet, a més a més, conjuntament amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Verds, que no són una oposició a la modificació de l'Institut Català de Finances.

L'Institut Català de Finances ha tingut una història relativament complexa –siguem suaus: relativament complexa, per no dir, segurament, alguna paraula més dura–, i, per tant, hauria de ser voluntat de tots redreçar aquesta història; hi estem d'acord. Hauria de ser voluntat de tots aconseguir que l'Institut Català de Finances fos una institució, diguem-ne, puntal, des del punt de vista de l'economia catalana; hi estem d'acord. Ara, aquesta reflexió, aquesta voluntat de construir un nou Institut Català de Finances, la podem entrar per la via de la Llei d'acompanyament? No. No, perquè vostès ja ho saben, que la Llei d'acompanyament té, entre altres característiques, la d'acompanyar els pressupostos i, per tant, la de fer impossible la seva discussió, relativament reposada, relativament tranquil·la. I sembla que l'Institut Català de Finances s'ho pot valdre, eh?, ens sembla que s'ho pot valdre.

O és que vostès volen continuar situant l'Institut Català de Finances en l'ull de l'huracà, que continuï sent de-

bat polític sobre l'Institut...?, i que, per tant, estem d'acord que, en la mesura que discutim políticament de l'Institut, l'estem limitant en les seves capacitats; hi estem d'acord. Si amb les premisses sobre el que pot ser el discurs, jo li puc dir que hi estem d'acord, però, en tot cas, després vénen aquí..., i això sí que és entrar-ho per la porta del darrere. Perquè, si vol, analitzem les modificacions. Vostès diuen: «Escolti, no fan modificacions importants.» Doncs, miri, em canvien tot l'organigrama, em canvien tota l'estructura de comandament de l'Institut Català de Finances; em fan aparèixer dos càrrecs nous: el president de la Junta de Govern i el conseller delegat. No hi eren; fins ara funcionàvem amb un director, i punt.

Senyor president, paro, perquè el senyor Gavín em pugui escoltar. Si no, després... Gràcies.

Per tant, senyor Gavín, no em digui que no canvien l'Institut. Fan canvis, i canvis importants. Jo, fins i tot, miri, em nego a parlar de si estic d'acord o no estic d'acord amb els canvis, perquè no és aquest el problema. El problema és que ens hem d'asseure i que n'hem de parlar. Els ho hem proposat pel dret, pel revés, per diferents formes, que vostès, el que seria lògic..., miri, com faran després amb aquest article 49 de la Llei de Mossos d'Esquadra: retirem-ho del Projecte. I que demà el Govern presenti, si vol, un projecte de llei de modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances idèntic al que ha presentat, i discutim-ho, i parlem-ne. Jo diria que estariem en condicions d'assegurar un 90% de consens, probablement.

En canvi, vostès ens ho posen a la Llei d'acompanyament, impedeixen el debat, impedeixen el debat perquè, és clar, mireu la tramitació de la Llei d'acompanyament?: ponència única, relator únic, discussió en la comissió, esmenes per defensades, els primers nosaltres, evidentment, però vostè també esmenes per..., i no hi ha cap proposta de negociació. Aquest és el problema: no hi ha propostes de negociació sobre un institut al qual se li treuen facultats, no se li donen, eh?, senyor Gavín, se li treuen facultats. I, si no, parli de la supressió de l'article... –ara li ho diré–, de l'article 13. Se suprimeix l'article 13.

Què deia l'article 13? Que l'Institut tenia capacitat de supervisor sobre les entitats financeres de Catalunya. (*L'orador fa un xiulet.*) Volat! Li traiem les facultats. En què pensen convertir l'Institut? En una agència del Govern. És aquesta, la seva visió de l'Institut? Si és aquesta, no hi estarem d'acord. Però, en tot cas, li dic, senyor Gavín, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, que seria bo, que hauria estat bo fer-ho d'una altra manera.

Nosaltres hem explicat ja en altres moments del debat parlamentari que pensem en un Institut Català de Finances diferent, en un Institut Català de Finances que sigui un observatori de l'economia catalana, en un Institut Català de Finances que planegi com una institució de solera i de força en l'economia catalana; que els seus informes, que els seus dictàmens siguin escoltats i siguin referència per a aquells que seguim l'economia catalana. Amb aquesta Llei no ho fan –amb aquesta Llei no ho fan. Un Institut Català de Finances que po-

gués supervisar el conjunt d'entitats financeres de la Generalitat; no ho fan, sinó que solament li eliminen... Un Institut Català de Finances que pogués ser l'impulsor de les grans operacions financeres que ha de fer el Govern de la Generalitat, que això també fa falta, que és una mancança, que no ho tenim, perquè l'Institut està mancat en si mateix, per la seva història, i vostès, amb aquesta modificació que fan, continuen deixant l'Institut coix. L'Institut, en aquest sentit, no podrà avançar, no podrà tirar endavant.

És segurament l'última vegada que els podem fer aquesta recomanació en aquest tràmit; en altres tràmits ho podem tornar a veure, perquè, en tot cas, jo sí que li anuncio, senyor Gavín, que dintre dels propers mesos, si vostès continuen per aquest camí, nosaltres farem allò que no fa el Govern, que és entrar un projecte de llei de concepció del que és l'Institut Català de Finances. Si vostès, en pocs mesos, molt pocs, en un parell o tres de mesos, no ho fan, jo li anuncio que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi entrarà en aquesta cambra un projecte de llei, i llavors n'hauré de parlar. Seria bo que en parléssim a partir del consens, seria bo que en parléssim a partir de propostes que hi poguéssim arribar tots plegats. En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, espero que el senyor Gavín ja li traslladarà al senyor conseller les propostes i en podrem parlar en algun altre moment.

Ja hem parlat del que passarà amb l'article 49; per tant, no m'hi estendré. Crec que és un bon camí –és un bon camí. Traguem aquest article de modificació de la Llei de Policia de la Generalitat, traguem-lo fora i reflexionem-hi conjuntament, sobre aquest article. Seria, ho repeteixo, segurament, el millor que podria passar, amb la mateixa via que féssim l'Institut Català de Finances.

Hi ha, a més a més, senyor president, algunes altres esmenes, segurament més d'un to tècnic, però que, en tot cas, ens semblen importants. Amb l'esmena número 46 pretenem modificar l'article 25, en què es modifica, a la seva vegada, un article de la Llei de finances públiques en què es parla de les subvencions i de la publicitat. Es diu que s'ha de donar publicitat a les subvencions, cosa que ens sembla bé, però en canvi no se'n fixa la periodicitat. És lògic que hi hagi un fixament de periodicitat. Nosaltres proposem trimestralment, però, en tot cas, aquest seria un tema que evidentment..., quina periodicitat podem acordar?, però sí que ha d'haver-hi una obligació. Si no, si es diu que es publicaran, però no diem quan... Ja sabem que passa de vegades: respostes del Govern a preguntes i a requeriments dels diputats, dient-los «sí, sí, la Llei diu que hem de publicar-ho, però no diu quan, i, per tant, doncs, ja ho publicarem quan ens vingui bé». Seria bo que hi hagués una fixació temporal.

L'esmena número 27 és una addició amb relació a contractes menors, on s'ha suprimit una referència que ja hi havia, dient que els contractes menors també han d'incloure els seus pressupostos. Això s'ho han carregat. Què vol dir? Que en els contractes menors hi entrarem per la via o es possibilitarà la via de l'adjudicació directa, sense control de diferents pressupostos? És això el que estan dient? Doncs, això és el que han fet, honorable conseller: han suprimit un article de la Llei

que deia això, han suprimit un apartat de la Llei que deia això.

En l'esmena 128, a partir d'una disposició addicional nova, intentaríem introduir que determinades empreses lligades al món de l'economia social, lligades al món de la inserció laboral..., fos reconeguda, aquesta característica, en el moment de concursar en activitats del mateix Govern, en activitats de la mateixa Administració. Per tant, ens sembla que seria interessant que fos així.

I finalment, vostès anuncien, en la disposició final quarta, una llei sobre mutualisme per als propers mesos. Ens sembla bé, ja en parlarem quan arribi, ja ho veurem. Però no veiem la necessitat de limitar el contingut de la llei a partir de la mateixa disposició: si el mateix Govern és el que farà la llei, per què en aquesta disposició ha de dir «però la farem en unes condicions determinades»? Escolti, quan vingui la llei, ja l'entraran, ja la discutirem, ja veurem amb quines característiques; no entenem aquesta limitació que diu que en les adaptacions s'han de preveure determinades especificitats. I, a més a més, quan allò..., es parla de preveure especificitats i condicions especials a cada u, ja ens podem començar, tots plegats, a posar una mica nerviosos. Millor eliminem aquesta referència i quan vingui la llei ja en parlarem. És el millor, honorable conseller. Si vostès mateixos seran els que entraran el projecte de llei!, podran entrar el projecte de llei que vulguin!, ningú els condicionarà; per què s'han d'autocondicionar amb aquesta disposició addicional?

Per tant, senyor president, aquesta és la defensa que correspon a les esmenes, a una part de les esmenes que ha presentat el Grup Socialista; la senyora Marta Camps continuarà la defensa de la resta.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat. Té, doncs, la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyora presidenta. Com ha avançat el senyor Martí Carnicer faré referència breument a les esmenes, a algunes de les esmenes que hem presentat al tema mediambiental, sobretot al cànon de l'aigua i a les qüestions d'infraestructures.

En relació amb el cànon de l'aigua, nosaltres aquest any hem presentat sis esmenes una mica en la línia de les que ja vam presentar els dos últims anys per tal de regularitzar els ingressos de l'Agència Catalana de l'Aigua. Nosaltres creiem que l'Agència Catalana de l'Aigua pot ingressar més diners aplicant millor el cànon de l'aigua i sobretot recaptant millor els diferents cànon que té. I m'explicaré. Creiem que altres usos que en aquests moments estan gravats molt poc o simplement no contribueixen, en el cànon de l'aigua, s'haurien de gravar, que haurien de participar, que haurien de contribuir en una major mesura.

Anem avançant —és veritat, senyor Gavín— en referència a l'any passat. Aquest any s'ha introduït en el tema del cànon de l'aigua la possibilitat que les aigües mine-

ral i termals tributin, paguin cànon de l'aigua. Vostè l'any passat em deia que era impossible, que les aigües minerals i termals s'havien de regir sempre —i mai més...— per la Llei de mines. Doncs, miri, anem avançant: aquest any vostès han reconegut que poden començar a tributar, i, per tant, fan que quedi..., almenys en el règim fiscal, les aigües minerals i termals a partir de l'any 2002 pagaran. Nosaltres demanem més: demanem que totes les aigües, les aigües minerals i termals, s'integrin també en el cicle integral de l'aigua i, per tant, depenguin de l'ACA i no del Departament d'Indústria o no per la legislació de mines.

Però pensem que hi ha punts que cal anar més enllà. Per exemple, el tema del reg dels camps de golf. En aquests moments hi ha camps de golf que tributen, que paguen menys que un consumidor domèstic per l'aigua, pel consum de l'aigua. Per tant, creiem, nosaltres, que això s'ha de millorar, s'ha de regularitzar, i demanem que paguin més coeficient del gravamen industrial, igual que demanem que es faci en altres usos lúdics o lucratius. Per exemple, també demanem la possibilitat que passin a tributar els canons de neu, els canons d'utilització de neu artificial, en aquests casos que s'utilitzi aigua d'un aquífer; o, per exemple, la possibilitat que s'anulli l'exempció que ara té l'ús de l'aigua depurada, l'aigua residual de les depuradores, en cas que aquesta aigua es dediqui als regs de camp de golf, com és la intenció del Govern de la Generalitat; o sigui, incentivar que el reg dels camps de golf es faci amb aigua depurada. Nosaltres creiem que en aquest cas, exclusivament en aquest cas, pel seu ús lúdic, això, s'hauria de treure l'excepció que en aquests moments té i passi a tributar.

Em referiré breument, perquè hi ha fet referència aquest matí el conseller d'Economia..., em referiré al tema del Consorci d'Aigües de Tarragona. Aquest any se suprimeix la deducció que venien tenint des de l'any 89 els municipis que beuen aigua de l'àmbit del Consorci d'Aigües de Tarragona. I jo crec que sí que es fa per la porta de darrere, aquest cas en concret, perquè probablement ni el CAT en tenia constància. Nosaltres estarem amatents a veure com se fa, perquè finalment vostès han tirat enrere: ara no hi haurà..., s'aplicarà el cànon, però la deducció s'aplicarà d'una altra manera, mitjançant una compensació que l'Agència Catalana de l'Aigua farà al CAT, segons ens ha explicat aquest matí el senyor Homs. Veurem com se fa, perquè nosaltres creiem que això té força dubtes i no sabem exactament com s'arribarà a aplicar, malgrat que estem d'acord que a la llarga cal tendir a l'equitat fiscal, a l'homogeneïtzació del tribut del cànon de l'aigua.

Breument em referiré a algunes de les esmenes que hem presentat sobre la gestió de les infraestructures. En aquesta Llei d'acompanyament hi ha diverses propostes importants pel que fa referència a la gestió i el finançament de les infraestructures que nosaltres proposem que se suprimeixin o que, en tot cas, es modifiquin o reformin parcialment.

Un dels exemples és la modificació que es fa de l'objecte social de Ferrocarrils de la Generalitat. Creiem que és contradictori amb un dels punts que vam aprovar el dimarts amb la Llei de creació de l'ens Infraes-

tructures Ferroviàries de Catalunya, segons la qual hi ha un ens gestor de les infraestructures ferroviàries i Ferrocarrils de la Generalitat quedaria com un d'altres, un operador com d'altres, que s'encarrega d'utilitzar el servei. Amb aquesta modificació a través de la Llei d'acompanyament, Ferrocarrils de la Generalitat passaria a ser un gestor, un gestor ferroviari, amb la qual cosa entra en flagrant contradicció amb el que ja s'està desenvolupant amb la llei –repeteix– aprovada per aquest Parlament, la Llei de creació de l'ens de infraestructures ferroviàries, i contradiu el que marquen les directives comunitàries sobre com s'han de gestionar aquests serveis.

Una altra esmena fa referència al finançament de les obres públiques mitjançant la concessió del domini públic. Veiem que aquesta possibilitat pot entrar, pot col·lidir amb el planejament municipal i pot crear diversos conflictes. Per tant, també demanem la seva supressió.

Sobre la política de peatges d'autopistes i el finançament d'obres públiques, aquí lamentem aquest punt que introdueix la Llei d'acompanyament, ja que creiem que posa en perill els esforços que s'han realitzat fins ara –de consens– en el marc d'estudi sobre els peatges a Catalunya i posa bastant en quarantena les afirmacions que fa reiteradament el Govern de la Generalitat que no es construiran noves autopistes a Catalunya, noves autopistes de peatge a Catalunya, ja que aquest punt, aquest article, parla de la possibilitat que el Govern faci aportacions pressupostàries per a reduir el cost de la construcció d'autopistes de peatge i així poder disminuir el peatge.

I finalment, una esmena que voldria ressaltar és la que fa referència a la possibilitat que algunes obres ferroviàries no estiguin sotmeses a les llicències urbanístiques dels ajuntaments. Per tant, nosaltres creiem que en aquest punt el Govern de la Generalitat vol escapar dels controls a què estan sotmeses les administracions i alhora es vol apropiat de recursos d'altres administracions i, per tant, entrar en col·lisió amb l'Administració local.

Jo en destacaria aquestes esmenes, senyora presidenta.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyora diputada. Per a la defensa de les esmenes del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, li voldria... Honorable conseller! Conseller! (*Pausa.*) Honorable conseller, li volia fer una pregunta, el que passa és que està ocupat. Vostè té una gran experiència, ha estat molts anys en el Congrés dels Diputats. Jo no hi he estat mai, però li volia preguntar: vostè recorda qui va ser el Govern que per primera vegada es va inventar això de la llei d'acompanyament i va començar a fer modificacions? No cal que m'ho expliqui, eh?, ja..., després ja m'ho explica. Però vostè en té molta, d'experiència; vostè sap

qui es va inventar això d'anar modificant lleis a través de la llei d'acompanyament. En tot cas, després m'ho explicarà, perquè jo no hi he estat en el Congrés dels Diputats.

Feta aquesta prèvia, entraria en la defensa de les esmenes del Grup Popular. El títol primer de la Llei tracta les mesures..., tracta de mesures fiscals i administratives, tracta els impostos directes, i, concretament, la secció primera tracta l'IRPF. En l'article primer, el Grup Popular ha presentat la nostra esmena número 9, amb què es proposa que hi hagi una deducció, en la quota íntegra de l'IRPF corresponent a la nostra capacitat normativa, no només pel segon fill i següents, sinó també pel primer fill, una deducció de 50.000 pessetes quan es tracti de declaració conjunta dels progenitors i una deducció de 25.000 pessetes per a cadascun quan la declaració és individual. En definitiva, ha suposat una millora del que ja havia estat una aportació del Partit Popular que aquestes deduccions en la quota de l'IRPF es feien per segon fill i següents, i és una novetat en aquest pressupost incorporada pel Partit Popular, doncs, la deducció també pel primer fill.

Les esmenes del Grup Popular 14, 15, 16, 17 i 18 són esmenes a l'article segon, estan també dins del títol primer, de mesures fiscals, dintre també d'impostos directes. El Grup Popular, el que proposa és l'increment de les quanties de les reduccions de la base imposable de l'impost de successions i donacions, en funció de l'edat de les persones adquirents, amb una quantia de 9.000 euros –és a dir, 1.500.000 pessetes– en adquisicions per col·laterals de segon i tercer grau, i de 18.000 euros –3 milions de pessetes– en adquisicions per descendents i ascendents de menys de vint-i-un anys i més de vint-i-un anys. Això suposa un increment respecte a les quanties establertes pel Govern en el Projecte de llei, que eren inicialment de 225 euros i de 450 euros.

En aquesta mateixa línia, les reduccions que poguessin correspondre en funció del grau de parentiu del causant en les adquisicions per persones amb disminució física, psíquica i sensorial amb grau d'invalidesa superior al 33% tenen també..., hauran de tenir també una reducció de 245.000 euros, la qual cosa suposa un increment de 5.000 euros respecte a la proposada pel Govern en el Projecte. Si el grau d'invalidesa és igual o superior al 65%, la reducció és de 285.000 euros, és a dir, 5.000 euros més que la reducció que ens proposava el Govern.

L'esmena 23, del Grup Popular, afecta, ja, l'article 5 –això suposa entrar ja en el capítol segon, relatiu a impostos indirectes–, en què es tracta l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Del que es tracta és de baixar el tipus del 7 al 5% per l'adquisició d'habitatge habitual per part de les famílies nombroses. En el projecte enviat pel Govern, el plantejament era que es fes aquesta reducció de tipus, del 7 al 5%, tenint en compte només la variable de renda de les famílies. Amb les esmenes del Grup Popular, s'haurà de tenir en compte, no només la variable de renda, s'haurà de tenir en compte també la quantitat, el nombre d'integrants de la família, de tal manera que en resultin més beneficiades aquelles famílies que tinguin la consideració, que són considerades com a famílies nombroses.

Passaré per damunt de l'esmena número 43, esmena a l'article 19, perquè es tracta purament d'una esmena tècnica, i entraria ja en les esmenes de caràcter administratiu.

(Pausa.)

L'esmena 44, del Grup Popular, a l'article 20, el que té present és que tenim en l'horitzó immediat la reforma legal del règim administratiu de la Vall d'Aran. Per tant, el que proposem és que es faci una addició a l'article 20 de la Llei d'acompanyament que faci, que tingui en consideració les taxes, perquè, en definitiva, la reforma de la Llei de la Vall d'Aran, el que farà és que s'assumiran noves competències; aquestes noves competències suposaran l'existència de noves taxes a causa dels traspassos, i considerem que, per tant, totes aquestes modificacions i tots els canvis que puguin operar-se en el futur han de quedar reflectits, també, en la Llei d'acompanyament.

L'esmena número 45, del Grup Popular, fa una modificació a l'article 24. El Partit Popular ha considerat necessari afegir, estrictament per coherència jurídica, la possibilitat que les transferències corrents puguin derivar, no només de la llei, o no només amb rang de llei o de convenis que emparin actuacions d'abast plurianual, sinó que puguin derivar, també, de contractes programa, atès que aquest instrument serveix i pot ser útil a l'efecte d'efectuar transferències corrents entre entitats públiques, especialment aquelles transferències que es produeixen, que van d'un departament a l'altre. En definitiva, també poden afectar els ens instrumentals de l'Administració de la Generalitat i, naturalment, també les empreses públiques. En definitiva, aquesta esmena del Partit Popular el que persegueix, l'objectiu que té és que es dotin nous instruments jurídics per tal d'agilitar les transferències, i l'objectiu que persegüim amb la major part de les nostres esmenes, que és dotar d'eficàcia els organismes públics i, en aquest cas concret, que aquesta eficàcia es concreti en el que són les relacions financeres dintre del Govern de la Generalitat.

Les esmenes números 47 i 48 afecten també l'article 25 i fan relació al procediment de control de les subvencions. El Partit Popular introdueix dues millores tècniques. Per una banda, habilita la Intervenció General a inspeccionar locals, a accedir al domicili de les persones beneficiàries, siguin aquestes persones físiques o jurídiques, per tal que puguin exercir un control eficaç i fidedigne de les entitats col·laboradores, els beneficiaris i les terceres persones relacionades amb l'objecte de la subvenció. Per una altra banda, el Grup Popular vol que amb aquesta esmena quedi constància del respecte al marc jurídic de les notificacions i publicacions de les resolucions administratives que deriven d'una llei, deriven concretament de la Llei 30/92, de 26 de novembre, de procediment administratiu. Del que es tracta, l'objectiu final, en definitiva, és evitar vulneracions de la legalitat vigent, que, a més a més, són vulneracions fàcilment corregibles, com s'incorpora en aquesta esmena del Grup Popular.

L'esmena número 55, a l'article 28, l'hem introduït perquè consideràvem imprescindible en aquest article fer una referència a l'adjudicació del contracte, pel que

fa al contracte administratiu, d'execució i manteniment d'obra pública en la construcció i conservació d'obres públiques que, per la seva naturalesa, és a dir, per la finalitat que tenen, pel que fan, no són susceptibles d'explotació econòmica. Ho fem perquè l'adjudicació forma part del procediment de contractació, i en aquest punt s'ha de respectar també el que disposa el Decret legislatiu 2/2000.

Hem introduït esmenes també, la 59 i 60, que fan referència a l'Institut Català de Finances. M'hi vaig referir a bastament en el posicionament del Grup Popular en el torn de les esmenes a la totalitat.

L'esmena 74, a l'article 40, també adequa la nova Llei al GIF català, adequa la Llei d'acompanyament a una realitat, que és que hem aprovat el GIF català.

I voldria fer esment especialment de l'esmena número 80, del Grup Popular. En l'esmena número 80 el que es fa és el reconeixement que, quan s'hagi produït naixement de fills prematurs, els funcionaris tinguin dret a tenir permís per poder atendre aquestes criatures. En uns càlculs que ha fet el Grup Popular, un 7% de les criatures que neixen a Catalunya són prematurs, és a dir, són criatures que neixen abans de les trenta-set setmanes de gestació; un 15% neixen amb un pes molt petit, això fa que tornin a casa sense haver-se recuperat, arriben a casa amb un pes d'uns dos quilos i mig, i això fa necessari que tinguin una especial cura, una especial atenció per part de la mare. L'esmena del Grup Popular, per tant, garanteix aquesta atenció a aquestes criatures bé que són prematures o que necessiten especial atenció, per tal de que puguin ésser ateses en aquestes hores de permís però que els siguin retribuïdes.

L'esmena 86, a l'article...

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, acabo ja, senyor president. A l'article 46, és una correcció tècnica; l'esmena número 99, a l'article 57, el que pretén és que el Govern faci un exercici de transparència, presenti el catàleg de carreteres davant de la comissió competent del Parlament, i finalment, l'esmena 141, a la disposició addicional sisena, el que pretén és que es faci una refosa de textos legals, absolutament imprescindible després de les modificacions que s'han fet a les lleis d'infraestructures hidràuliques.

Per tant, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, aquestes són les esmenes per a les quals el Grup Popular demana el vot favorable de la cambra.

La vicepresidenta segona

Per a la defensa de les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer i Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, venim aquí a parlar per a la defensa de les nostres esmenes, i potser

hauríem de venir exultants i que toquessin els picarols i les campanes, perquè us he de dir amb tota sinceritat: poques vegades en aquest Parlament ens havien aprovat tantes esmenes com aquesta. I això s'ha de dir, hem de ser sincers.

Ens han aprovat una esmena que fa referència als funcionaris, que quan tenen fills i tenen un part, doncs, podran tenir dues hores de lleure gratuït, i també perquè puguin atendre els fills disminuïts o discapacitats, també puguin anar al control psicopedagògic. Bé, això per un costat.

Per l'altra banda ens han, també, fet una mena de transaccional amb altres raons, per la qual cosa estem contents, perquè també ens han tret això dels Mossos d'Esquadra i ens han arreglat això de la producció agrària integrada. Per tant... I, a més a més, sembla que les gestions van per bon camí perquè ens aprovin també la publicació anual..., i dic «publicació», i possiblement hauríem d'haver utilitzat el verb «editar», que, editar, es podria editar a Internet o editar damunt d'un paper, amb la qual cosa públicament tothom sabrà quines són les taxes de la Generalitat de Catalunya i, per tant, serà transparent.

I, per tant, jo què voleu que us digui? Amb tanta satisfacció, gairebé diríem: home, aquest Govern escolta els ciutadans. Perquè, què som nosaltres, res més que els representants del poble? I què més vol un govern que estar d'acord amb el poble?

Bé, hi han cosetes, de totes maneres, que nosaltres mantindrem, perquè així s'ha de fer. Jo gairebé, ja que tenim el conseller avui aquí, li diria: i per què no em deixa parlar de la llengua catalana? (*Remor de veus.*) Perquè en aquesta llei, que és un calaix de sastre, i gairebé que és una llei, diguem-ne, relapsa... Aquesta paraula, els diputats no sé si la coneixeran; jo fa molt poc temps que la vaig conèixer, gràcies a un poeta que es diu Celdoni Fonoll, i que diu: «Relapse sóc.» I un relapse és un home que cau dos vegades en el mateix error, i aquesta Llei és una mica relapsa.

I aleshores jo dic: aquestes esmenes que nosaltres hem presentat són esmenes que no valen ni un duro, ni una pesseta, ni un euro. Què són aquestes esmenes? Doncs, són esmenes que simplement diuen, per exemple: totes aquelles empreses a les quals la Generalitat els atorgui una subvenció, aquí diu que han de complir tota una sèrie de requisits; doncs, diem: «i que compleixin la Llei de política lingüística». Perquè, com poden donar cents de milions a una empresa de subvenció a fons perdut, si no compleix amb la Llei de política lingüística?

Aquí, en aquesta cambra, es va dir que el verb «prohibir» i el verb «obligar» no es podrien aplicar en aquesta Llei, i no s'hi van posar. I quins verbs es varen fer servir? El verb «afavorir», el verb «estimular» i els verbs «empènyer i fomentar». Doncs, aquests tres verbs són els que ara nosaltres hem d'utilitzar. I quan és el millor moment per exigir a una empresa que utilitzi la llengua catalana a favor dels consumidors? Quan rep la subvenció –quan rep la subvenció. I això no val ni un euro, que són 168 pessetes –166, senyor president; ja tenim la maquineta del senyor Homs, i ens els resoldrà, aquests problemes.

Però és que hi ha una altra qüestió: les companyies d'assegurances fan unes pòlisses per a la Generalitat de Catalunya, i té uns patrimonis assegurables terribles. Què fa la Generalitat de Catalunya?, a quina empresa ho dona? No es preocupa pas de si l'empresa té la pòlissa en llengua catalana o no. Doncs, nosaltres exigim que, les pòlisses que faci la Generalitat de Catalunya, les facin amb companyies que utilitzin la llengua catalana amb els seus clients. Només demanem això, i demanem altres cosetes, però que no valen...

Jo estic content en aquest aspecte, perquè el conseller m'ha promès –i per això ho dic, perquè consti en el *Diari de Sessions*– que el mes de maig presentarà un projecte de llei en el qual regularà tot el sistema impositiu català, i en aquest sistema impositiu català hi posarà que tots aquells que facin les escriptures en llengua catalana podran tenir una desgravació de l'impost de transmissions patrimonials, la qual cosa, com que m'ho ha promès, jo tinc la llibertat de dir-la aquí, perquè quedi en el *Diari de Sessions*, i, per tant, quan vingui el moment, no em diguin que allò que demanem ja fa molts anys no es pot fer.

I, bé, nosaltres estem molt preocupats per les inversions públiques i el seu sistema de finançament, hi estem molt preocupats. I això ho lliguem amb tot el tema de ferrocarrils. O sigui, ens preocupa molt que els espais que són de domini públic es puguin cedir a una empresa privada, no simplement el terreny on s'ha de col·locar la infraestructura, sinó també les àrees de lleure o d'oci i de promoció urbanística, amb la qual cosa ens preocupa que aquí s'autoritzi això als ferrocarrils. I ens preocupa lligat amb el fet que també s'ha tret als ajuntaments la potestat d'atorgar la llicència municipal.

Per tant, què vol dir? Que el projecte que faci Ferrocarrils de Catalunya, Societat Anònima, simplement..., sense el permís municipal, podrà construir el que vulgui i podrà urbanitzar. Com l'Institut Català del Sòl, també ens preocupa que li han tornat a modificar els seus objectius socials, i diu que fomentarà l'habitatge; però quin habitatge? Perquè, fomentar l'habitatge, que no se'n preocupi l'Institut Català del Sòl, que ja ho fa tothom. Ell del que s'ha de preocupar és de l'habitatge protegit; aquest, de l'habitatge públic, aquest és el que ha de fer. I no ho diu la Llei, i això ens preocupa. I la Unió de Pagesos ens ha dit a cau d'orella que també està preocupada per l'Incasol. Per què? Perquè li diu que ha de promoure zones industrials, però no li diu que ha de respectar les zones agràries que ja estan consolidades. I també ens preocupa, ens preocupa que no ho digui la Llei.

I així podríem mirar que hi ha moltes qüestions que nosaltres no podem votar-hi a favor, i voldríem que les nostres esmenes..., també estem contents que ens acceptin la de l'Institut Català de Finances, que el senyor Josep Huguet, portaveu de la secció econòmica del nostre Grup Parlamentari, és un tema que se n'ha preocupat durant molts anys, i, per tant, en aquest moment, ja que ens accepten part de la nostra esmena, n'estem contents.

Després hi ha una altra qüestió, que és la Llei que es diu d'ordenació, gestió i tributació de l'aigua. Fixeu-vos el

que ha passat amb aquesta Llei. És de l'any 1999, arriba el 2000, i diuen: «Aquesta Llei està bé, però no està bé per a les aigües minerals ni termals.» «Ep!» –varem dir nosaltres–, «si precisament, per exemple, la conca de la Tordera, que és una conca deficitària, resulta que és d'allà on surt més aigua mineral envasada de tota la península Ibèrica», perquè agafa des de Sant Hilari, Arbúcies i tot allò, i, és clar, quants tràilers, quants camions surten d'allà? I diu: «I, a més a més, el problema és...» –l'any passat–, «no pagarà cànon d'aigua.» Què és el cànon d'aigua? Doncs, les infraestructures hidràuliques i el sanejament. I jo pregunto: i l'aigua que es beu embotellada no necessita sanejament? Igual que l'altra. Doncs, no en paga.

Aquest any ve..., i a resultes de, nosaltres, insistir a l'ACA que això era injust... –era injust perquè tampoc sabíem quants hectòmetres cúbics representava això en una conca deficitària–, doncs bé, aquest any, fixeu-vos: el 99 es fa la Llei, el 2000 la modifiquen i ara, el 2001, la tornen a modificar i diuen que pagaran cànon l'aigua termal i l'aigua mineral. Bé, bravo!, bravo!, sabrem quants hectòmetres cúbics surten de la conca de la Tordera.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També tenim una satisfacció: que el senyor Pomés ens ha dit que retirava tot allò que fa referència als Mossos d'Esquadra, amb la qual cosa ja estem tranquils. Mireu, ahir es va parlar dels que havien conegut la Guàrdia Civil i els que no l'havien conegut i no sé què. Bé, jo us seré franc: jo els coneixia tant, que em feien por. I aleshores, ara, vaig llegir en el diari *El País* que era intranquil·litzant que la Guàrdia Civil podia entrar de cop i volta, tots, als Mossos d'Esquadra. Bé, doncs jo, si el senyor Pomés diu que això ho retira, nosaltres, el Grup d'Esquerra Republicana, estem tranquils i satisfets. No hem guanyat, perquè aquí, com Sant Jordi, no guanya mai ningú políticament, però al dragó li hem tret alguna prebenda. I tot això que ens ve ens ve de trobes, ens vindrà de trobes, perquè a Girona, senyor president, quan una cosa et ve de cop i volta i de més a més, es diu: «Això m'ha vingut de trobes.» I això ve lligat a aquell tema de la troballa i al tema de la descoberta, perquè era un premi que et donaven de les trobes.

Gràcies, senyor president, per haver-me deixat enraonar. Tant de bo, sempre, ens acceptessin les esmenes com aquesta vegada.

(Crits de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.)

La llei és imperfecta, però les nostres esmenes eren correctes.

(Rialles.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, dues qüestions prèvies: una, que dono

per defensades aquelles esmenes que no pugui citar per motius de temps, i la segona qüestió prèvia és que ens satisfà que el senyor Gavín ens hagi acceptat la nostra esmena número 39, que és una esmena important que, sortosament, ha estat ben valorada pel Grup de Convergència i Unió, ja que si hagués prosperat el text original de la Llei d'acompanyament, de ben segur que hauria provocat greus inconvenients a les entitats sense ànim de lucre.

També valorar la transaccional que hem fet amb diversos grups, i aquí el lideratge del Grup Popular ha estat important, amb relació a l'Institut Català de Finances, ho reconec i ho valoro, i també la transaccional que han fet amb nosaltres, Iniciativa per Catalunya - Verds, de la nostra esmena número 84, que fa referència a la flexibilitat horària dels funcionaris que tenen fills amb diversos graus de discapacitació. Suposo que el senyor Gavín li farà entrega a vostè de la documentació que acredita amb les firmes això que acabo de dir.

I, després, també vull dir en aquesta entrada que estic de mal humor perquè no podré votar afirmativament, ens abstindrem, la número 23 dels meus amics i companys d'Esquerra Republicana de Catalunya, que fa referència a les reformes que proposen del sistema financer, de les caixes. Hem dit moltes vegades, i vostès ho saben, en el decurs de les converses que hem tingut i dels debats a les proposicions no de llei, que en una qüestió de tanta envergadura com era el sistema financer i de les caixes era necessari un debat previ, un consens, no pas de l'oposició, sinó del conjunt dels grups de la cambra, perquè estàvem citant paraules majors.

Sobre les esmenes 41, 63, 65, 67 i 139, són articles que tracten de la creació del Consell Català de la Producció Integrada, de la regulació de les taxes i el règim sancionador, respectivament. Nosaltres hem fet aquestes esmenes de supressió perquè entenem que no és d'aquesta manera, com diu la literatura del text, com s'han de fer les coses. D'una banda, s'estava encara treballant en la Llei d'orientació agrària, que recollia que es crearia un institut de qualitat agroalimentària, i, d'altra banda, sense haver-ho consensuat amb el sector, encara que el Govern, és veritat, havia presumit i havia ostentat que s'havia arribat a un acord, segons les nostres fidedignes notícies, precisament del sector, anaven en una direcció que no era aquesta que deia el Govern.

Es crea aquest Consell Català de la Producció Integrada, que inclou elements bastant similars als que hauria de tenir l'institut, però sense massa concreció en el seu funcionament. Degut a aquesta descoordinació, i sobre tot a l'encavalcament dels seus dos processos, al final, dins de la Llei d'orientació ha desaparegut la paraula «institut de la qualitat», i s'ha concretat que el Govern haurà de presentar en sis mesos un projecte de llei de qualitat agroalimentària.

Moltes vegades tenim la sensació –la veritat és que ja començo a desesperar-me en aquest sentit, però, en fi, paciència– que s'està jugant al joc dels disbarats, perquè no lliga en res el que es diu un dia amb el que es diu l'endemà o el que saben els ponents del Grup que dóna suport al Govern mentre estem o estan treballant una llei amb el que es troben després amb aquesta sintaxi de la Llei d'acompanyament.

Nosaltres, per tot això, continuem demanant que se supprimeixi aquest apartat. I no obstant això, doncs, vull dir, estem esperant encara que hi hagi un treball, que hi hagi, doncs, un acord –aquí fora hi ha un grup del que es deia antigament els «hàbils componedors»– de cara a redactar una transacció que faci referència al que diem tant Iniciativa per Catalunya - Verds com Esquerra Republicana de Catalunya amb relació a l'article 17 de l'apartat 8, i no a un altre, i si ho fan en un altre, doncs, encantat de la vida, nosaltres no posarem la proa a ningú, però estem parlant de l'article 17, que és el text que té l'única literatura sobre això que estem dient.

I amb relació al Consell Català de la Producció Integrada, tenim encara una altra esmena que mantenim, que és la 139, que demana la supressió de la lletra *a* de la disposició final primera, perquè es refereix a l'article 38 de la Llei d'acompanyament, que és el que regula les sancions del Consell Català, que nosaltres volem, ja s'ha dit i ho hem dit algunes vegades, que no es creïn.

Bé, esmena 45, que fa referència a la modificació de l'article 19, i, en concret, de l'apartat cinquè. Amb aquesta esmena, senyories, nosaltres, a proposta també del sector, hem plantejat canviar les quotes que han de pagar els ramaders per adequar-se a la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental. En realitat, no hi ha dificultat per assumir aquesta esmena, segons s'ha dit per altes instàncies de la Conselleria. El que passa és que hi ha una dificultat tècnica per incloure aquest maremàgnum de reformes que nosaltres plantejem, d'acord amb el sector, perquè no és cap secret afirmar que nosaltres hem sigut molt sensibles a la literatura que ens ha enviat el sector, en concret la Unió de Pagesos.

El conseller, què ens deia? Doncs: «Home, deixeu-me temps, perquè resulta que jo vull...», com ho diria, «fer una cosa més o menys aproximada al Reglament.» Bé, doncs, no està malament que tingui la iniciativa el nou conseller, però nosaltres no participarem amb aquest conseller. I em faig venir ara un exabrupte d'una alta personalitat a un alt dirigent del Grup Popular, aquí present, quan li deia: «L'aprenentatge per fer política no passa...», vostè que és jove –això ja ho dic jo, però ho intuïm–, «per fer demagògia.» Jo li diria al conseller d'una manera més educada: home, l'aprenentatge per fer de governant no passa per començar a fer algunes trampes i algunes picardies.

Per què dic això? Doncs perquè, bé, aquí estem discutint la Llei d'acompanyament, això toca. Aquí sí, efectivament, que no es pot dir que no toca, que és un, diríem, exabrupte que posem, però el conseller, òbviament, diu: «No, no, és millor que jo ho faci a partir del Reglament.»

L'esmena 88, que tracta de la supressió de l'article 52 modificant la Llei d'infraestructures hidràuliques. Ahir, els diputats que estàvem presents en l'hemicicle quan la senyora Bet Font parlava..., va fer el debat per a la provocació de la Proposició de la Llei d'infraestructures hidràuliques, i va qualificar de rocambolesc el procés viscut per a la modificació d'aquesta Llei, perquè, d'una banda, s'estava treballant en ponència, i, d'altra, estava modificant-se també per llei per la Llei d'acompanyament. I en tots dos casos es tractava d'articles

coincidents. Això ho ha repetit també el senyor Jordi Ausàs d'una manera molt pedagògica.

Sembla, per tant, que amb la negociació feta entre els diputats i diputades s'ha aconseguit arreglar una mica aquest nyap, i ahir vam modificar l'article 26.1 i avui modificarem la resta dels apartats de l'article 26, en concret del 26.2 en endavant.

Tot i que no estem gens d'acord en com s'han portat a terme aquestes coses, senyor president, retirem la nostra esmena de supressió, perquè entenem que el que ara queda és correcte en alguns casos i, fins i tot, podem qualificar-ho d'interessant i necessari, com la regulació de l'ús de l'aigua procedent d'estacions depuradores per regar, en concret, la supressió de l'article 52, l'esmena 88.

El president

La suprimeix.

El Sr. López Bulla

Sí, sí. Passarem la *chuleta*...

El president

Molt bé.

El Sr. López Bulla

...al senyor lletrat.

I amb referència a l'article 135, una nova disposició addicional, que és que, davant dels efectes que produeixen els ports a la dinàmica del litoral, sobretot pel que fa a les platges, proposem una esmena molt concreta que ens parla d'incorporar a la Llei de ports de Catalunya el següent.

Primer, la creació d'un servei de regeneració de platges afectades per ports existents al litoral català per mitjà de transvasament de sorra i altres mitjans de recuperació, que ha d'anar a compte i a càrrec dels concessionaris de ports, en cas que siguin de gestió privada. I, segon, la creació d'una taxa o preu públic per la prestació del servei de regeneració de platges a pagar pels ports d'exploatació privada.

Hi ha un grapat també d'esmenes conjuntes amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana de Catalunya que dono per defensades.

Solament recordar algunes qüestions ja més específiques nostres, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i és que presentem tota una sèrie de modificacions a diversos apartats i articles del capítol cinquè del títol catorzè de la Llei 15/97, i, per tant, plantejem nous redactats amb les seves xifres corresponents als seus diversos trams.

I, a continuació, tot un capítol de novacions en qüestions de l'estat del benestar, que fan referència, una vegada més, als empleats de la Generalitat de Catalunya i treballadors de les empreses públiques, perquè s'equiparin els drets de les parelles de fet, tant siguin homosexuals com heterossexuals, amb els de les parelles amb vincles matrimonials, diguem-ne, tradicionals, pel que fa al gaudiment de permisos, llicències, vacances, que

és la nostra esmena 90, que es tracta d'un plantejament –ja ho he dit abans– reformador, que donaria prestigi a les institucions catalanes, especialment al Parlament de Catalunya, que hauria sigut la mare o el pare d'aquesta reforma, i seríem, una vegada més, la punta de llança d'aquestes qüestions arreu d'Europa.

I, a continuació, ve un bloc d'esmenes que fan oportunes propostes a clàusules de concessió en la construcció de «vivendes», a l'atorgament de beneficis i ajuts econòmics per a la urbanització i l'adquisició d'ús dels habitatges. Més en concret, el que plantejem és la modificació de diversos decrets, que estan explicats, que fan referència a l'ordenació urbanística del territori, condicions previstes per a la promoció d'habitatges protegits de lloguer, edificis de titularitat pública, etcètera, etcètera.

I, finalment, després de congratular-me amb aquesta petita, però significativa, reforma de l'Institut Català de Finances, nosaltres pensem que s'ha de continuar amb un projecte estructural, de fons, del repetit Institut. Per què? Perquè és necessària aquesta reforma per dues raons: per a una major eficàcia i una total transparència d'aquesta institució financera, que no és qualsevol cosa, i perquè l'itinerari de l'Institut Català de Finances ha estat durant molt de temps –no voldria ser esquerp ara, quan estem treballant per millorar-ho–, ha estat, diguéssim, en comentaris, i no precisament benèvols.

I tot això s'ha de resoldre amb la seva lògica de l'autonomia, de decisió i de gestió, més el que han de comportar els controls suficients, perquè no ens tornem a trobar amb situacions com aquelles que hem repetit durant els últims mesos.

De manera que és d'aquesta forma com acabo, senyories, tot desitjant que... –a veure si ho trobo..., perdó, sí–, tot desitjant, ja dic, que s'hagi fet un bon treball dintre d'aquesta comissió d'hàbils componedors, intentant fer una síntesi entre les posicions del Grup de Convergència i Unió amb relació a l'article 17..., que coincidiria amb l'esmena número 41, d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i la 40, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Gavín. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat. (*Pausa.*)

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies, senyor president. No els vull fer massa por, amb tants papers que porto a les mans, per si de cas m'allargo molt. La veritat és que els diputats que estan aquí escoltant és perquè o els interessa el que es parla o ja s'hi troben bé. Per tant, tampoc no em limitaré extraordinàriament, perquè aquesta sensació que de vegades es vol donar de la tramitació d'aquesta Llei, de si realment no dona peu al debat o no dona peu a aprofundir, etcètera, doncs..., jo no hi vull contribuir. I com que no hi vull contribuir, doncs, jo voldré explicar el

posicionament del nostre Grup en tota una sèrie d'aspectes que s'han comentat aquí. Per tant, hi insisteixo, malgrat la por de poder-los avorrir, espero no ser pesat i que, al contrari, les meves explicacions siguin prou gràfiques de la nostra posició. Aniré una mica amb ordre, i en acabat, al final, probablement faré alguns comentaris d'algunes de les qüestions dites, no?

Mesures fiscals, impostos directes i impostos indirectes. Per una banda, en el text de la Llei –ja referint-me a la qüestió del català, que hi ha fet esment el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–, dir que hi ha la novetat que es puguin deduir una part de les quantitats donades a les fundacions –ja s'ha dit abans– que promouen l'ús del català. Això és una novetat; és la resposta a una moció d'aquest Parlament i, per tant, a un compliment d'una resolució que anava en la línia d'això, que es promoguessin exempcions o bonificacions fiscals en aquesta mateixa línia, a més a més de les que els són pròpies a les fundacions mateixes que ja en tenen. Per tant, és un aspecte de la Llei que a mi m'agradava de ressaltar, perquè, hi insisteixo, és una novetat i va en la línia de la qüestió del català.

Després, quan entrem en l'anàlisi de les esmenes, doncs, d'entrada dir que del primer paquet d'esmenes, de les esmenes que fan referència a l'IRPF, nosaltres votarem a favor de l'esmena del Grup Popular, la número 9, que el que fa és, d'alguna manera, reforçar, complementar les decisions que el Govern ja ha pres en el pressupost, i en la Llei d'acompanyament també, doncs, de prioritzar el suport a la família nombrosa, a la família amb persones amb disminució, incrementar-ho encara més, enfortir aquesta mateixa línia d'actuació.

Dic de passada que el que proposa l'esmena número 9, del Grup Popular, de fet, en quantitat, és el mateix que proposa l'esmena número 1, del Grup Socialista. Jo li he de dir, sincerament, que ens agrada més –i diré el perquè– el text de l'esmena del Partit Popular. D'entrada, perquè la xifra està posada en euros, i la seva està posada en pessetes –sí. I segona, perquè especifica..., en cas de fer la declaració conjunta o fer-la separada. Jo, que ja he manifestat el meu posicionament en l'esmena número 9, suggereixo que puguin retirar la seva esmena número 1 i afegir-se a la número 9, que té el mateix objecte i la mateixa quantitat prevista o que vostès proposen.

Aprofito per comentar una de les qüestions que s'han dit aquí, no? «Escolti, que ens expliquin, el Grup de la majoria, per què estan en contra de promoure a través de deduccions o bonificacions l'habitatge per a la gent jove.» Escoltin, de cap manera –de cap manera–, no estem en contra de no ajudar a l'habitatge per a la gent jove, de cap manera. Ara bé, un govern ha de fer prioritats, ha de prendre postura. La prioritat del Govern per a aquest any està molt marcada: ajuts a la família, ajuts a la família amb fills, ajuts a les famílies nombroses, ajuts a les famílies amb persones grans a casa, ajuts a les famílies amb persones amb disminució. El que està molt clar, sobretot per al Grup que dona suport al Govern, és que el que no es pot fer és matar tot el que és gras. Prioritzar això, i allò, i allò, prioritzar-ho tot, és no prioritzar res. I els recursos són limitats. Per tant, tenim

interès i voluntat i s'apliquen mesures de suport per a l'habitatge, per poder arribar a adquirir un habitatge per la gent jove, però no ho podem prioritzar tot.

Deixi'm dir de passada, de totes formes, que en l'esmena socialista, quan parlen de l'habitatge per a la gent jove, no especifiquen ni si és l'habitatge habitual, ni si és el primer habitatge... O sigui, potser un jove es podria comprar un habitatge..., no ho sé, un apartament a la platja. (*Veus de fons.*) Perdoni!, en l'esmena que vostès presenten, és així, això. No, no. Nosaltres, que som el Grup que dona suport al Govern, ens les hem de mirar amb lupa, les esmenes, vostès ho saben, perquè la responsabilitat d'assumir-les després és la gestió que ha de fer el Govern. Per tant, l'esmena que a més a més ens proposen vostès, realment, no es pot assumir.

Passem a altres casos, a algunes de les esmenes proposades per altres grups, en què es proposen unes esmenes que tindrien una repercussió tan tremendament important en la capacitat recaptadora del Govern, que fa impossible que siguin assumides. Per exemple, en el cas del Grup d'Esquerra Republicana, l'esmena 10, si s'acceptés, tindria una repercussió que podria anar al voltant dels 180 milions d'euros; en el cas de l'esmena número 11, del mateix Grup, aniria al voltant dels 33 milions d'euros; en el cas de l'esmena número 12, també d'aquest Grup, aniria al voltant dels 62 milions d'euros.

Hi ha altres esmenes d'aquest primer bloc, d'aquest primer paquet de diferents grups, que van en la línia de promoure deduccions de qüestions que ja estan recollides en les deduccions de la Llei de l'IRPF: compra de llibres –de vegades no s'especifica quin tipus de llibres ni cap mena de apreciació–, persones grans... Per tant, la posició del Govern és: no es pot matar tot el que és gras, s'ha de prioritzar; la prioritat és la que jo ja he dit i he repetit, i, en tot cas, l'esmena del Partit Popular..., i si el Grup Socialista vol retirar la seva primera i afegir-s'hi, va en la mateixa línia; serveixen per reforçar encara més, complementar aquesta prioritat de què he estat parlant.

Després, en el cas de l'impost sobre successions i donacions, també hi ha un grup d'esmenes que incideixen, també, en aquesta mateixa línia que he estat explicant abans i que també acceptarem, que són les esmenes 14, 15, 16, 17 i 18, també del Grup Popular, que el fan és que els imports per a la reducció per parentiu proposats s'incrementin a través d'aquestes esmenes.

S'han fet alguns comentaris sobre els impostos indirectes, anar en la línia d'un cert escalonat en els gravàmens... La Llei ho preveu, en l'impost d'actes jurídics i documentats preveu un cert escalonat. Però bàsicament, d'aquest primer paquet, el nostre Grup aprovaria les esmenes 9, 14, 15, 16, 17, 18 i la número 23, també del Grup Parlamentari Popular.

Ordenació, gestió i tributació de l'aigua; la diputada senyora Marta Camps n'ha parlat. Hi ha algunes esmenes... Nosaltres, en principi, d'aquest paquet no tenim previst votar a favor de cap d'aquestes esmenes, encara que sí que ens agradaria votar a favor d'una esmena del Grup Socialista a una disposició addicional, al final de tot, la 129, amb una transacció que ja he comentat al

Grup Socialista i que hi ha manifestat el seu acord, al voltant del tema de l'aigua o del cànon al Consorci d'Aigües de Tarragona. Mirin, nosaltres votarem a favor d'aquesta esmena seva transaccionant-la, però amb aquest afegitó, amb l'afegitó que hem dit abans, de dir: «de manera que l'efecte sobre l'usuari sigui neutre», perquè aquí s'ha donat una situació molt curiosa.

Des del primer moment, el fet d'intentar unificar el cànon arreu de Catalunya, cosa que és el que vostès demanen a l'esmena, és el que ha plantejat el Govern des del primer moment. (*Remor de veus.*) Al Consell d'Administració de l'ACA..., això va ser aprovat per unanimitat del Consell d'Administració.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat...

El Sr. Gavín i Valls

Ja se m'ha acabat el temps?

El president

Li falten trenta-nou segons. Però, vaja, té dos o tres minuts de marge. (*Pausa.*) Prego silenci, si us plau.

El Sr. Gavín i Valls

Gràcies. I resulta que, un cop s'aprova per unanimitat al Consell d'Administració de l'ACA que s'ha d'homogeneïtzar i que això no ha de tenir repercussió en l'usuari, ens trobem amb una polèmica als mitjans de comunicació, instigada per vostès mateixos, provocant una situació d'alarma social absolutament injustificada, però que el més important de tot no és només això, sinó que vostès estaven allà votant això, vostès estaven al Consell d'Administració de l'ACA votant el que després vostès denunciaven als mitjans de comunicació, creant malestar i desconcert, i que diuen que defensen amb aquesta esmena.

Doncs, miri, li ho dic sincerament: li ho votem amb aquest afegitó, «de manera que l'efecte sobre l'usuari sigui neutre», perquè es retratin una mica més, perquè vostès es retratin, perquè ja no puguin sortir a fer aquesta demagògia fàcil, com s'ha fet fins ara, quan vostès estaven votant això que l'ACA proposava, exactament el mateix que vostès proposaven en la seva esmena. Vostès ho van votar perquè la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis i les associacions de veïns estaven allà i ho van votar favorablement.

Veig que se m'encén el llum i, per tant, tindrè d'accelerar, no? (*Persisteix la remor de veus.*) La veritat és que faig el torn en contra de totes les esmenes de tots els grups, i, per tant, doncs, volia, en tot cas, donar les explicacions del meu Grup Parlamentari, no?

Bé, continuaré una mica més ràpidament del que ho he fet fins ara, explicant que, per exemple, també votarem –i improviso una mica sobre la marxa– l'esmena 37, d'Esquerra Republicana, en la línia que es faci una cosa que de fet ja es fa en aquests moments, que és que es publiquin les taxes. No solament es fa en aquest moment, sinó que, de fet, l'articulat dels pressupostos pre-

veu que aquest any es publiquin..., ho diu expressament, precisament perquè es donin totes les taxes expressades en euros...

El president

Senyor diputat, ara sí que hauria d'acabar.

El Sr. Gavín i Valls

...i, per tant, que no es produeixi cap situació de desinformació dels usuaris.

L'esmena número 39, d'Iniciativa per Catalunya, que és la que exonera les entitats sense ànim de lucre i els municipis que, quan se faci una activitat esportiva, no tinguin de pagar la taxa dels Mossos. Una esmena, la 43, transaccionada amb el Grup del Partit Popular, i crec que també transaccionada amb tots els altres grups parlamentaris, alguns dels quals havien presentat esmenes de supressió de la taxa de la producció integrada, en la línia de disminuir aquestes taxes. I tota una sèrie d'esmenes que, ara sí, descriu amb rapidesa (*persisteix la remor de veus*): la 45, la 47, 48...

El president

Senyor diputat... Senyor diputat, ara sí que ha de plegar, eh?

El Sr. Gavín i Valls

És que no puc acabar, senyor president, no em deixen...

El president

Prego silenci, si us plau. Si us plau.

El Sr. Gavín i Valls

La 45, 47, 48, 55, 59, la 60 i la 127, que és una transacció de tots els grups parlamentaris amb l'ICF. De l'ICF aprovem l'esmena número 59, del Partit Popular, que és important perquè dóna estructura al Consell Assessor de l'ICF, jo crec, amb un acord de base molt ampli. La 74, una transacció amb el Partit Popular, Esquerra i Iniciativa a l'esmena 80, 82 i 84. La 86, 89, 99, 141, 142...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Gavín i Valls

La transacció a la 129...

El president

Hauria d'haver calculat millor el seu temps, en tot cas, eh?

El Sr. Gavín i Valls

Doncs, perdoni, senyor president.

El president

Gràcies, de debò.

El Sr. Gavín i Valls

Només que votarem en contra del text del Dictamen en el seu article 49, per complir amb el compromís de tots els grups parlamentaris per unanimitat de retornar aquesta part del text i traslladar-la al debat d'un altre tràmit parlamentari.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Passem ara..., ai, sí. El senyor Martí Carnicer havia demanat la paraula, per un minut.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyor Gavín, el Grup Socialista no té cap representant en el Consell de l'ACA. Per tant, vostè no pot dir que cap representant del Grup Socialista hagi votat res en l'ACA. Per tant, això que li quedi clar. I no per falta de ganes, eh?, perquè en molts moments hem presentat en aquest Parlament iniciatives en aquest sentit. Per tant, senyor Gavín, no ens faci acusacions del que no és.

I segona qüestió, senyor Gavín. Si...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carnicer i Vidal

Molt curta, senyor president. Si vostès tenien previstes mesures complementàries i les haguessin explicat, tot això ens ho hauríem estalviat.

El president

Moltes gràcies. (*Forta remor de veus*). Senyor Gavín?

El Sr. Gavín i Valls

Senyor president, senyor diputat, escolti, no ens mamem el dit, eh? –no ens mamem el dit, eh? A la Federació de Municipis de Catalunya tothom sap que s'hi agrupen i s'hi acullen tots els alcaldes, la immensa majoria d'alcaldes, que representa el seu Grup polític.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies. Passem ara a la votació de les esmenes a aquesta Llei. Començarem primer per les del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Farem com tres blocs, en aquestes votacions: primer, les de grup; després, les conjuntes, i després, les transaccionals. Els ho dic perquè els que hagin de seguir el guió ho sàpiguin. Primer, les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, totes conjuntament. (*Veus de fons.*) No? Excepte, lògicament, les que suporten les transaccionals, eh?, que és exactament la 127. Molt bé. Sí?

El Sr. Gavín i Valls

A la 129 hem arribat a un acord transaccional aquesta mateixa tarda, i ho ha expressat el senyor Carnicer, crec, i jo mateix, fa un moment. A l'esmena 129.

El president

En prenc nota. Prego als serveis de la cambra que ho contrastin. No, els adverteixo que aquesta és una votació complicada, eh? Els dic això perquè més aviat ajudin-nos. Sí, senyor Martí Carnicer?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president. En ares d'ajudar a la votació, el senyor Gavín ha llegit des de la tribuna una esmena en què a la nostra esmena 129 s'hi afegia una frase, amb què nosaltres, encara que no hem signat la proposta formalment, sí que hem manifestat el nostre acord.

El president

D'acord, doncs aquesta...

El Sr. Carnicer i Vidal

Per tant, hi ha una transacció a la 127 conjunta dels tres grups...

El president

Exacte.

El Sr. Carnicer i Vidal

...i una altra a la 129, que és tan sols del Grup Socialista.

El president

Molt bé, doncs. Segreguem del grup de totes les esmenes socialistes la 127 i la 129, que sustenten transaccionals. D'acord?

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació totes les esmenes vives del Grup Popular que no sustenten transaccional, que són –les que sustenten transaccional– la 60, la 80, la 89 i la 99.

Senyor Huguet?

El Sr. Huguet i Biosca

L'esmena 59 per separat, si pot ser.

El president

L'esmena 59 del Grup Popular. D'acord. Alguna cosa més?

Molt bé, doncs, comencem votant primer aquesta, la 59 del Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta d'esmenes vives del Grup Popular que no sustenten cap transaccional.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 66 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes d'Esquerra Republicana, que són totes, excepte la 37, la 84 i la 123.

Senyor Huguet?

El Sr. Huguet i Biosca

Sí. Hi ha la 37, o sigui, n'hi ha de transaccionades i n'hi ha que es voten separatament.

El president

Encara no he dit les transaccionades...

El Sr. Huguet i Biosca

Ah, perdó...

El president

...he dit les que segregàvem del seu bloc.

El Sr. Huguet i Biosca

Hi ha 37, 40, 58...

El president

Un segon. 37, 40, sí senyor?

El Sr. Huguet i Biosca

...58...

El president

58...

El Sr. Huguet i Biosca

...81...

El president

...un segon. 58, 81...

El Sr. Huguet i Biosca

...82...

El president

...82...

El Sr. Huguet i Biosca

...i 87.

El president

...i 87. La 37 va a part, perquè no sustenta les transaccionals.

Senyor Camp?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, la 37 separatament...

El president

La 37 separatament

El Sr. Camp i Batalla

...i les altres a mi em consta, en tot cas, la 40, per exemple, ha d'estar dins d'una transacció, no va sola.

El president

Exactament, exactament, sí, sí. Així és.

El Sr. Camp i Batalla

La 82 també va en una transacció.

El president

A la 82 es sustenta una transaccional juntament amb la 80 del PP i la 84 d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. Camp i Batalla

Per tant, nosaltres ara votaríem només la 37.

El president

Ara votarem la 37 i després votarem la resta, excepte les transaccionals.

Senyor Boada?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. La 123, també d'Esquerra, hauria de ser a part.

El president

Sí. La 37, la 84 i la 123.

El Sr. Boada i Masoliver

Però no totes tres juntes.

El president

No. La 37 a part, la 84 i la 123.

Senyor Martí Carnicer?

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. L'esmena 22, des del nostre punt de vista, també hauria d'anar per separat. Malgrat que la podríem fer anar amb la 123, no li ho complico i fem-les separades, i així que cadascú faci el que li sembli.

El president

Molt bé, d'acord.

Primer, comencem votant la 37 d'Esquerra Republicana.

Vots a favor? O vots en...?

(*Rialles.*)

Per unanimitat dels presents.

La 22.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 67 en contra i 48 abstencions.

La 84 i la 123 conjuntament. (*Remor de veus.*) No? Per separat cada una de les dues.

La 84, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 64 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció.

Senyor Boada?

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor president, però la número 84 és del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Em sap greu, però...

El president

Sí, sí, no, no, té tota la raó.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Boada i Masoliver

És una transacció...

El president

Sí, senyor. La tindrem ja per donada per votada, si els sembla, en el moment que votem les d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

No, bé..., no, perquè, en tot cas, és una transacció amb Convergència i Unió, i hi ha votat en contra Convergència i Unió...

El president

Ai, és veritat.

El Sr. Boada i Masoliver

...semblaria un despropòsit.

El president

Té tota la raó –té tota la raó.

El Sr. Boada i Masoliver

Podríem anul·lar la votació...

El president

La 84 queda com a votació anul·lada, si vostès m'ho permeten. Molt bé.

La 123.

Comença la votació. La 123.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 67 en contra i 53 abstencions.

A continuació, la resta d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Les posarem a votació totes, excepte la 39, la 41 i la 84, i de la 39 en farem una votació especial, i deixarem la 41 i la 84, que sustenten les transaccionals. D'acord? Molt bé. Doncs totes les que he dit, excepte també les que he mencionat, menys aquestes, menys la 39, menys la 41 i la 84.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena número 39.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem les esmenes presentades conjuntament per tres grups parlamentaris: Esquerra Republicana, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya - Verds. Totes, excepte la 127, que sustenta una transaccional. D'acord?

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les transaccionals, que són les següents: sustentades sobre la 40, d'Esquerra Republicana, i la 41, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Han estat aprovades per la unanimitat dels presents.

A continuació, la transaccional que s'aguanta sobre la 60, del Grup Popular, i la 127, dels tres grups parlamentaris abans esmentats conjuntament.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, la que se sustenta sobre la 80, del Grup Popular, la 82, d'Esquerra Republicana, i la 84, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Després, hi ha dues transaccionals, una que s'aguanta sobre la 89, del Grup Popular, i una altra sobre la 99 del mateix Grup. Es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, conjuntament, aquestes dues transaccionals.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, cap en contra i 65 abstencions.

A continuació, la que se sustenta sobre la 129, del Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi.

Comença la votació.

Aprovada per unanimitat.

Ara passarem a votar el Dictamen, però començarem per la votació del... *(El Sr. Huguet i Biosca demana per parlar.)* Sí, senyor Huguet...

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, si no ens hem descomptat, hi havia dues transaccions més, si no es que s'han aprovat en un altre moment que ens ha passat per alt: la 81 i la 87, que estaven transaccionades. Si ja han estat aprovades, amb la... *(Veus de fons.)* Què vol dir que s'han perdut?, no estaven transaccionades?

(Veus de fons.)

El president

Si no han estat transaccionades, les posarem a votació, perquè segur que no han estat votades anteriorment, perquè vostè ha demanat la segregació d'aquestes.

Per tant, ara sotmetem a votació l'esmena número 81 i número 87, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara passarem a votar el Dictamen, però del Dictamen farem una primera votació..., farem una primera votació de l'article 49 del Dictamen.

Comença la votació.

Ha quedat rebutjat per unanimitat.

A continuació, el text del Dictamen... *(El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.)* Senyor Martí Carnicer...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, només a efectes d'aclariment: entenem que es posa a votació la part del Dictamen que no ha estat esmenada, perquè l'esmenada ja ha tingut les seves votacions. És així, senyor president?

El president

No; el text del Dictamen es vota tot ell, incorporant-hi les esmenes aprovades.

El Sr. Carnicer i Vidal

No, però les esmenes, des del nostre punt de vista, cada grup ja ha anat expressant en la votació el seu sentit; crec que el que correspon és posar a votació la part que no ha tingut esmenes.

(Veus de fons.)

El president

La pràctica habitual des que faig de president d'aquesta cambra ha sigut la de fer la votació del text del Dictamen amb les esmenes incorporades. *(Veus de fons.)* Prego a l'oficiala major si es pot acostar, si us plau. *(Veus de fons.)* La votació es farà amb la part del Dictamen que no ha quedat afectada per les esmenes.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 67 vots a favor, 65 en contra, i cap abstenció.

Passem ara a continuació a debatre l'última llei d'aquesta sessió, que és el Projecte de llei de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En vol fer la presentació...

(Veus de fons.)

Ja ha estat votada tal com correspon i segons el Reglament.

Projecte de llei de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya (tram. 200-00055/06)

El punt quarantè de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Per presentar-la, aquesta Llei, si ho demana –que ho fa–, tindrà la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Xavier Pomés.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que permetin poder introduir ja aquest punt de l'ordre del dia; és a dir, he fet un circumloqui per demanar silenci.

(Pausa.)

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Senyor president, senyores i senyors diputats, en nom del Govern presento per a la seva aprovació el Projecte de llei de regulació dels crèdits destinats a despeses reservades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Es tracta, com es ben conegut, de regular mitjançant una llei pròpia de Catalunya el règim de control, de justificació i de transparència que han de tenir les despeses destinades a sufragar les necessitats de determinades actuacions policials; actuacions policials que persegueixen el garantiment de la seguretat, la prevenció i la repressió de la criminalitat i la investigació de determinats delictes.

Precisament aquesta finalitat fa necessària la reserva de publicitat i un sistema de control i justificació de la despesa propi, que tingui el caràcter de secret però que alhora garanteixi, evidentment, la correcció en el seu ús.

En tot cas, presideixen, com a principis superiors, els criteris d'utilització d'aquests fons: la prohibició expressa de retribuir personal al servei de l'Administració de la Generalitat, l'adequació de la destinació dels fons als objectius fixats per llei, així com el control patrimonial d'aquells alts càrrecs que hi tinguin accés. Voldria remarcar, tanmateix, que aquests mateixos principis, prohibicions i controls, ja han estat aplicats durant aquests darrers anys, en què hem pogut disposar –for-

ça modestament, d'altra banda– de crèdits destinats a despeses reservades.

Vostès saben que, fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, les despeses de caràcter reservat s'han regulat i controlat d'acord amb unes normes internes fixades per la Intervenció General de l'Administració de la Generalitat i aprovades definitivament per acord de Govern, que ja aplicava aquests mateixos principis, aquestes mateixes obligacions i prohibicions.

La novetat que ofereix aquest Projecte de llei, doncs, és que s'hi afegeix una altra instància: s'hi suma, al control intern de l'Administració, i al final dels òrgans jurisdiccionals, si s'escau, el del control parlamentari. El Govern ha cregut oportú –ara que la Policia de la Generalitat ja és present a la meitat del territori català, a totes les seves carreteres i que és a les portes de completar el desplegament en la regió policial metropolitana– donar ranc legal a les normes de regulació i ús dels fons reservats i incorporar la instància parlamentària per tal de garantir que el caràcter reservat dels fons –repeteix: que el caràcter reservat dels fons– no suposi una opacitat en el seu control.

Voldria remarcar que el text original ha resultat enriquit amb un seguit d'esmenes presentades per tots –subratllat també la paraula: per tots– els grups de la cambra, en molt bona mesura coincidents entre ells. I entre les aportacions que el treball dels grups parlamentaris ha permès –al text que avui se sotmet a la consideració d'aquest Ple–, hi ha la de crear en el si d'aquest Parlament una comissió específica, presidida pel mateix president de la cambra i amb representació paritària de tots els grups que hi són representats, a la qual s'encarrega rebre la declaració patrimonial dels alts càrrecs amb accés a aquests fons reservats i conèixer l'informe que semestralment li retrà, el conseller que els parla, sobre el seu ús.

Els agraeixo, doncs, totes les seves aportacions al text inicial del Govern. El nostre Projecte de llei seguia bàsicament el model bàsic de regulació de fons reservats, que data de l'any 1997. A totes aquestes cauteles i garanties que, en aquella Llei basca, s'hi preveuen, s'hi han incorporat, també via esmena, les que contempla la Llei estatal de 1995, que s'hi afegeixen, i se n'hi han sumat encara d'altres no previstes ni en una ni en altra de les lleis. És a dir, de tal manera, que penso que avui podem dir que, si s'aprova el text del Dictamen, Catalunya s'haurà dotat de la llei reguladora dels crèdits destinats a fons reservats més transparent i cautelosa de l'Estat, bo i respectant, naturalment, els límits obligats pel caràcter dels fons i la naturalesa de la finalitat a què són dedicats.

Els agraeixo, doncs, a tots els grups parlamentaris, les seves aportacions i els agraeixo, sobretot, l'esperit amb què les han proposat i defensat: un esperit constructiu, responsable i cooperador. Amb el mateix esperit que vostès han demostrat de diàleg, d'entesa i de lleialtat institucional, vull fer, en nom del Govern, reconeixement exprés de la seva tasca, agrair-los la voluntat i capacitat de consens demostrada i demanar-los el seu vot favorable a aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per passar a defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor diputat Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seré breu perquè aquest Ple és llarg i farragós. Deixi'm dir, de tota manera, que aquest és un projecte de llei necessari i molt important; que crec que hi ha hagut, senyor conseller, massa urgència per aprovar aquesta Llei. Ho entenem perquè el pressupost preveïa una partida de despeses reservades. Però entenem, també, que el Govern hauria d'haver estat en aquest cas una mica més previsor del que ha estat i presentar-lo una mica abans del pressupost. Però vull dir, per altra banda, que tots els grups –com ja ha esmentat el senyor conseller– hem treballat amb molta intensitat per tal que aquesta Llei sigui aprovada per unanimitat.

He dit que aquest és un projecte necessari i important –em refereixo també a algunes de les paraules que ha dit el senyor conseller–, necessari perquè fins ara la nostra policia, en aquest tema, ha funcionat podríem dir alegalment, sense una llei que ho preveïés; els fons de maniobra eren la versió alegal del que a partir d'avui seran les despeses reservades. Ens felicitem, doncs, pel fet que a partir d'ara la nostra policia pugui gaudir d'unes partides de caràcter reservat per a les seves actuacions i que s'estableixi un control d'aquestes despeses per part de l'Executiu i per part d'aquest Parlament.

Vull deixar clar, però, quin és el posicionament del nostre Grup Parlamentari pel que fa al concepte de «despeses reservades». Si bé en el nostre sistema democràtic la publicitat i la llibertat d'accés a la informació són normes bàsiques pel que fa als actes dels governs, es presenta l'excepció de la lluita contra el crim organitzat –contra el crim, que cada dia s'organitza més–, el *modus operandi* del qual exigeix tasques d'obtenció d'informació. Trobar i protegir fonts d'informació té un cost que ha de ser atès amb diners públics. La necessitat de preservar la identitat de la font o de mantenir la reserva per aconseguir efectivitat en algunes accions policials ens porta a reconèixer que algunes d'aquestes accions hagin de tenir el caràcter de secret, justificant la necessitat que l'ús de recursos públics sigui també reservat.

Aquestes, i no d'altres, són les úniques raons que justifiquen l'existència d'aquestes despeses, que tenen unes característiques que fan que s'eludeixin els controls habituals de l'Administració. És un error pensar que darrere de tot secret existeixen irregularitats, faltes greus, delictes o conspiració, però cal tenir també molt clar que l'existència d'aquestes despeses reservades pressuposen dos principis fonamentals a no transgredir: primer, assegurar el destí d'aquestes despeses, és a dir, que els recursos aplicats a determinades accions policials siguin efectivament gastats per a aquests fins específics; segon, que s'optimitzi la utilització d'aquestes despeses.

Els governs –aquest i els successius– han de tenir molt clar que la mala utilització d'aquests fons perjudica la

nostra democràcia i la confiança de la ciutadania en les seves institucions. A més, la bona utilització d'aquests fons reservats necessita una bona preparació de la nostra policia. Haurem de fer un esforç addicional en la formació de la nostra policia per lluitar contra els efectes de la globalització del crim. Si no ho fem, aquestes despeses no tindran els efectes desitjats.

Ja per acabar, i pel que fa a les nostres esmenes, vull recalcar que totes tenen un mateix fil conductor: control d'aquestes despeses i informació sobre els criteris d'utilització d'aquestes despeses, controls interns al si del Govern, controls externs per part del Parlament i control judicial, si s'escau.

Per altra banda, anuncio que retirem l'esmena número 2 i que hem transaccionat les nostres esmenes números 1, 6, 13 i 10, si no vaig errat.

Aquesta Llei –deixi'm repetir– és un pas més, un nou pas endavant cap a una policia pròpia de Catalunya; un procés que va començar l'any 94, que al nostre parer va massa lent, però que ha de suposar que Catalunya disposi d'un cos de seguretat propi amb tots els mitjans necessaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, li agraeixo la brevetat amb què ha presentat el Projecte –parla molt per ell mateix. És important que reconeguem l'esforç que fa el Govern de la Generalitat per regular un tema que fins ara estava desregulat. És un tema novell. Hem passat molt de temps parlant de fons similars als que avui regulem però amb denominacions més o menys familiars i una mica de caricatura –els «mortadelos»–, i ara podem parlar seriosament d'un tema que s'ho mereix. S'ho mereix perquè, senyor conseller, val la pena subratllar que si avui legislem sobre aquest tema és perquè Catalunya va adquirint competències en seguretat. I, d'això, ens en felicitem tots; malgrat que avui sigui el dia que coneixem que el Tribunal Constitucional ha començat la singladura que molts..., i el que parla, amb tanta força com qui més, va advertir que ens vindrien, per molts anys, retallades de competències autonòmiques. La sentència que hem conegut avui és una prova del fet que aquells que varen pactar alegrement una mena de paquet d'intercanvi partidista en nom de les institucions ens estan fent pagar, a tots, de forma irresponsable, quelcom que ens en ressentirem durant molts anys.

Jo el felicito, torno a dir, perquè anem a regular una cosa, que vol dir que tenim competències, que com s'ha dit per part del senyor Marc López vol dir transparència, malgrat que sigui un fons reservat. Nosaltres volem que sigui un fons reservat tot el que afecta la vida privada de qualsevol de nosaltres, volem publicitat en tot el que sigui democràtic –el que no pot ser donat a pu-

blicitat no és democràtic—, però això té una excepció molt clara en el que és l'actuació reservada, conseqüència de la competència de seguretat.

És..., també és correcte i necessari que aquest tema l'hàgim abordat a partir d'una comissió específica al si del Parlament —és el model que s'ha seguit en totes les democràcies madures; també en aquest sentit anem pel bon camí—; i que, a més, ja li va pel davant, senyor conseller, un compromís molt ferm per part del nostre Grup de treballar amb la màxima serietat en aquest tema, perquè —no fem bromes— és una qüestió que ens afecta a tots.

Un parell de matisacions del contingut de la Llei. En primer lloc, nosaltres considerem que hauríem de deixar més clara la justificació interna de la necessitat de la despesa. No es tracta de demanar documents comptables, justificants de pagaments, intervencions, com són en qualsevol altre objectiu pressupostari; sí que s'ha de justificar la despesa en base a algun tipus d'informe o actuació interna. Creiem en aquest sentit que l'esmena transaccional a què hem arribat amb el Grup de Convergència i Unió, a partir de la legislació del País Basc, pot ser un pas endavant. I ja anuncio que si Convergència i Unió manté la proposta transaccional, nosaltres retirarem l'esmena número 3.

Hi ha un altre tema que ens amoïna —i no s'ho prengui, conseller, com una crítica al seu Govern, ni al seu Grup Parlamentari; ens amoïna per tots—: si és suficient que les autoritats estiguin obligades a fer una declaració patrimonial. Jo li puc explicar una anècdota personal —i a més l'explico amb voluntat que quedi en el *Diari de Sessions*. En una campanya electoral, els que érem candidats a la presidència de la Generalitat vam rebre el requeriment que féssim, davant de notari, una declaració dels nostres béns. Jo vaig dir que això era insuficient, perquè, al notari, un li pot dir el que li dona la gana, no? I vaig posar a disposició dels mitjans de comunicació la meva declaració de renda.

Una declaració patrimonial pot amagar moltes coses. L'experiència dels que han delinquit amb fons reservats ens explica que ho han fet a través de terceres persones —el que se'n diu «persones interposades», siguin físiques, siguin jurídiques—, i en aquest sentit hi ha un desviament clar de fons. Ho torno a dir: és una reflexió genèrica per a tots; no estic parlant del seu Govern ni de cap partit en concret. L'experiència de Gescartera, per exemple, ens ha demostrat que es pot fer allò que se'n diu «un maquillatge comptable». Hi han formes de maquillar-se: a vegades notem maquillatges excessius, que a més no afavoreixen ningú, però hi ha maquillatges molt hàbils, que costen molt de detectar en el sistema democràtic.

Sobre aquests dos punts, on no hi han esmenes, sí que nosaltres, i en el si de la comissió pertinent, intentarem, amb el Govern, trobar els camins més fermes per evitar —no dic absolutament al cent per cent—, per pal·liar que això es pugui produir en la nostra situació.

De totes formes —torno al principi—, la Llei és molt correcta, tal com s'ha pactat queda un bon text i a més estic convençut que en farem un bon ús.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Interior, nosaltres expliquem les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari, tenint en compte que l'honorable conseller ha explicat a bastament i molt concretament quin és l'objectiu i quina és la voluntat política del Govern —i també del Parlament, perquè avui es veurà aquest consens de tots els grups parlamentaris— pel que fa a regular les despeses reservades de l'Administració de la Generalitat.

Les esmenes que ha presentat el Grup Popular, igual que les de la resta de grups parlamentaris, pretenen, doncs, assegurar o garantir un major control del Parlament pel que fa als fons reservats.

Pel que fa a les atribucions del titular d'Interior respecte al règim d'utilització dels fons, el text que va enviar el Govern al Parlament preveia que aquest establirà les directrius i els procediments interns de control adients per tal de garantir que l'ús de les despeses reservades sigui destinat únicament, exclusivament, al finançament de les actuacions i operacions que la Llei preveu.

En aquest apartat el Grup Popular va considerar indispensable que aquest control fos exercit prèviament per part de la Intervenció General de la Generalitat, amb l'emissió de l'informe corresponent.

Al Parlament, a més a més, gràcies a les esmenes del Grup Popular, i també coincidents amb esmenes d'altres grups parlamentaris, seguint..., no sé si el model basc o el model estatal, però en tot cas seguint un raonament lògic de control parlamentari, haurem de crear, en el si d'aquest Parlament, una comissió específica —i no pas, com deia al principi el Projecte de Llei del Govern, una comissió dintre de la Comissió de Justícia, sinó que serà una comissió específica, exclusiva— que, donada la rellevància dels assumptes a tractar, estarà presidida pel mateix president del Parlament de Catalunya i en la qual estarem representats tots els grups parlamentaris.

També a instàncies del Grup Popular, el conseller d'Interior haurà d'informar el president de la Generalitat sobre l'ús dels fons amb càrrec als crèdits destinats a despeses reservades. No ens sembla lògic, al Grup Popular, que el màxim responsable del Govern de Catalunya desconegui l'ús i destí d'aquests crèdits, i més tenint en compte que és precisament el president de la Generalitat qui nomena i cessa el conseller d'Interior; raó per la qual és indispensable, des del nostre punt de vista, és realment impensable, seria impensable, que el president de la Generalitat desconegués quin és l'ús que un dels seus consellers —en aquest cas el d'Interior— està fent dels fons que se li encomanen. I podríem trobar-nos amb allò, doncs, una mica passat que el propi president de la Generalitat podria assabentar-se per la premsa dels usos que s'estan fent dels fons reservats. Per tant, volem evitar aquesta situació, volem que el

president de la Generalitat conegui de primera mà, doncs, quin és l'ús que fa el conseller d'Interior respecte als fons reservats.

La Llei presentada pel Govern preveia que les persones destinatàries dels fons reservats hauran d'efectuar la corresponent declaració de patrimoni, i en aquest apartat el Grup Parlamentari Popular ha afegit que també tindrà l'obligació –com ha dit molt bé l'honorable conseller– de realitzar-la el màxim responsable de la seguretat ciutadana de Catalunya, que és el titular del Departament d'Interior.

Per tant, senyores i senyors diputats, les nostres esmenes, que han estat coincidents, moltes d'elles, amb les de la resta de grups parlamentaris, el que pretenen és exercir un major control per part d'aquest Parlament dels fons reservats que pugui utilitzar el Govern de Catalunya.

Per tant, senyor president, anuncio que no ens queda cap esmena viva, perquè, totes les que restaven, les retirem en benefici d'unes transaccions que hem fet amb la resta de grups parlamentaris.

I, per tant, votarem a favor del text del Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari també es va mostrar, ja des del primer dia, pràcticament des que el conseller ens va lliurar en els passadissos de la cambra l'avantprojecte de Llei, totalment d'acord sobre la necessitat i l'oportunitat que una llei d'aquest Parlament regulés la utilització i el control dels crèdits destinats a fons reservats. I hem intentat, també, en el tràmit de la discussió, tràmit breu donat el tràmit d'urgència d'aquesta..., hem intentat, a través de les nostres esmenes, de reforçar el control en la utilització d'aquests fons i, fins i tot, de reforçar aquest control en seu judicial.

En definitiva, aquesta és una llei que garanteix, en la nostra opinió, que la gestió d'aquests fons, sempre dintre del marc de l'estat de dret, se subjectarà a procediments de completa transparència; procediments a través dels quals es respondrà sempre políticament dels actes que es realitzin pels poders públics, perquè d'aquesta manera no hi hagi el mínim dubte per part de la ciutadania que aquestes actuacions s'ajusten sempre a la legalitat vigent.

I això és important perquè la utilització perversa d'aquests fons reservats en altres àmbits i en el passat lògicament ens plantejaven aquesta exigència. I en segon lloc, perquè mentre existeixin aquest tipus de fons –i evidentment aquests fons són imprescindibles– la Llei ha de garantir –i, de fet, garanteix– els mecanismes parlamentaris de control que permetin un seguiment al més ampli possible no només de les partides pressupos-

taries que la Llei obliga que es consignin en la llei de pressupostos que aprovarà aquest Parlament cada any, sinó també de les persones que tenen al seu càrrec aquestes partides o aquests fons.

Així, per exemple –a banda que en la Llei s'obliga a consignar la partida corresponent en els pressupostos, al marge que queden exclosos aquests..., el control d'aquests fons dels controls interns i externs que són habituals en el tràmit de qualsevol llei pressupostària–, s'estableix de forma molt clara una interdicció específica, per exemple, perquè no es puguin desviar aquests crèdits cap a «Despeses de personal».

Tot això és important perquè vull recordar que, a l'Estat Espanyol, que fins l'any 95 no va adoptar una llei que regula els fons reservats –i això ho sabem a través dels diferents procediments judicials que han tingut lloc entre l'any 1983 i l'any 1994–, es van gastar pràcticament 20.000 milions en fons reservats, i, a més a més, amb una alteració sobre els crèdits inicialment previstos de més del 50% en molts dels casos.

Les esmenes que el nostre Grup Parlamentari va presentar a aquest Projecte de llei són sis, la primera de les quals, senyor president, que correspon amb l'esmena número 5 del Dictamen, és una esmena que retirem en aquest acte i és una esmena que plantejava que el conseller, el titular del Departament d'Interior, comunicés a la comissió parlamentària *ad hoc* la relació de totes les persones del Departament que fossin –fixin-se bé– destinatàries, que no beneficiàries, d'aquests fons. Perquè fins i tot en algun moment de la discussió de les esmenes va semblar que estàvem plantejant que els confidents i altres persones poguessin, fins i tot, constatar en aquesta relació que es comunicés al Parlament; no: només plantejàvem que els destinataris i qui maneja aquests fons fossin comunicades a la comissió parlamentària. Però finalment hem retirat aquesta esmena per la incorporació final en l'articulat de la Llei de l'apartat primer de l'article 6, que estableix –i això ho deia el senyor Ribó– que el conjunt de les autoritats que manegen aquests fons han d'efectuar anualment una declaració sobre la seva situació patrimonial, amb la qual cosa, lògicament, ja tindrem coneixement a bastament de quina és la relació i el nom de les persones que manegen aquests fons.

La resta d'esmenes han estat acceptades o bé transaccionades. Voldria destacar algunes esmenes que per nosaltres milloren –modestament– el redactat final de la Llei. Per exemple, el deure d'informar semestralment la comissió –la previsió inicial del Projecte allargava en excés aquest termini; ens sembla que era una cautela necessària, el fet que la informació fos periòdica però amb un termini breu.

També l'esmena 9 del Dictamen, sobre el deure que el conseller d'Interior mantingués informat –nosaltres dèiem «permanentment» i la transacció finalment diu «periòdicament»– el president de la Generalitat, precisament per evitar la denominada «síndrome de l'amnèsia» o la síndrome també dita en altres llocs «Felipe»; i, per tant, ens semblava lògic i normal que el president de la Generalitat en conegués quina és la utilització i el destí, d'aquests fons.

L'esmena número 12 del Dictamen, que és sobre l'obligació que les declaracions s'hagin de formalitzar no davant del conseller d'Interior, sinó davant del president de la cambra, del president del Parlament, perquè és evident que el conseller d'Interior no es pot controlar a si mateix i ningú no controla el conseller; per tant, era també una prevenció necessària, i aquesta és la fórmula que, per exemple, s'utilitza en altres llocs.

I, finalment, l'esmena que correspon amb el número 14 del Dictamen, per tal que la comissió parlamentària específica, *ad hoc*, que s'ha de crear a la fi de..., o a l'aprovació d'aquest Projecte de llei es constitueixi immediatament, per tant, al cap de trenta dies de la publicació en el *Diari Oficial*.

Finalment deixo..., faig avinent el fet que manteníem una esmena que es correspon amb la número 8 del Dictamen, una esmena –per nosaltres– important, una esmena que fins al darrer tràmit de la discussió del Projecte de llei no ha estat incorporada, finalment, amb una transacció que s'haurà entregat –si no, després s'entregarà– a la Mesa, sobre l'article 5, o sobre l'addició d'un nou article 5 bis, en relació amb el règim de coordinació amb les investigacions judicials.

Mirin, la nostra esmena primitiva era una esmena que plantejava la creació d'un instrument, d'un mecanisme de col·laboració entre el Govern i els representants del poder judicial, és a dir, amb els jutges, i sobretot en tots aquells supòsits, en tots aquells casos en què en un procés judicial –com n'hi ha precedents i n'hi ha casos– s'han obert, per exemple, investigacions o diligències per part d'un jutge o un magistrat que requereix informació sobre el mal ús o sobre l'ús delictiu d'aquests fons reservats.

I la qüestió no és menor. I vull cridar l'atenció sobre això. Perquè jo agraeixo l'interès i la predisposició que ha tingut el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i el Govern, en incorporar finalment aquest precepte en la Llei, perquè només té parió i un paral·lisme en la Llei del País Basc, que no en la de l'Estat, perquè recordaran vostès que al voltant del denominat «cas Amedo», dintre de tot el marasme del «cas GAL», primer a l'Audiència Nacional, però després al Tribunal Suprem, en l'única sentència, l'única resolució sobre fons reservats que hi ha en aquest Estat, es va concloure de forma clara que hi havia un buit legal en l'ordenament jurídic derivat de l'incompliment de l'article 118 de la Constitució, que és el relatiu a la col·laboració o l'auxili amb els òrgans judicials.

D'aquí que era important –i, de fet, la transacció ho reflecteix de forma clara a través de l'addició d'un nou article– que es reculli en l'articulat el fet que en un procés judicial es pugui arribar a sol·licitar, per exemple, qualsevol prova documental o qualsevol prova testificada sobre la utilització dels fons reservats en relació amb una possible actuació delictiva. I així figura, per exemple, en la Llei 5/1997, de 30 de maig, del País Basc, que regula també els crèdits destinats als fons reservats.

I, això, acabo dient que és molt important –i recalco la importància del matís–, perquè, deia, en el passat, quan es va arribar a dir –i vostès ho recordaran– que l'estat de dret es defensava des de les clavegueres... Jo crec

que és la pitjor justificació intel·lectual, jurídica, política i moral que ha arribat a sentir aquest diputat que els parla, perquè sobretot això volia dir que no calia donar compte ni explicació a ningú de quin ús es feia d'aquest tipus de fons. Doncs, vostès saben que es van utilitzar aquests fons per comprar apartaments a la costa, per obrir comptes a Suïssa o per cobrar sobresous, o, fins i tot, per regalar joies als subordinats o als seus familiars.

I, per tant, com tristament s'ha posat en relleu i d'evidència últimament, aquest era un element important, i, per tant, des d'aquest punt de vista, tampoc aquests fons han de servir mai de la vida ni per a la comissió de possibles delictes, ni tampoc per donar llicència per matar. I, per tant, és evident que aquest punt, aquest article que hem incorporat a la Llei, i que a més a més, doncs, agraeixo –insisteixo– la predisposició i la receptivitat demostrada, jo crec que acaba de millorar el conjunt de la Llei.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, lògicament, en coherència amb el que he dit, el nostre Grup Parlamentari votarà i donarà suport al Dictamen definitiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Jo sí que seré breu de veritat, perquè crec que, amb l'exposició que ha fet el conseller i les intervencions que hi han hagut abans, pràcticament està tot dit.

Però sí que vull dir, primer de tot, doncs, agrair al Grup del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi la retirada de l'esmena número 2 i al Grup d'Esquerra Republicana, l'esmena número 5, les dues esmenes vives que quedaven, tret de les transaccions que ja he fet a mans, abans, al lletrat i que suposo que estan a les seves mans, senyor president.

Jo també vull dir que vull agrair d'una manera molt especial el fet aquest que s'aprovi aquesta Llei amb aquest gran consens. Ho vull agrair perquè realment, doncs, és la tònica que s'ha seguit sempre que s'han debatut des d'aquest hemicicle lleis que afecten la seguretat ciutadana i l'ordre públic, i, per tant, aquesta és una continuació, i també, d'una manera especial, per la importància que té aquesta Llei; s'ha dit i s'ha parlat i s'ha repetit –i tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, saben– que la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, va ampliant el seu àmbit d'actuació en tot el territori, ja que va assumint gradualment les funcions que en aquest moment en algun tros del territori fan els cossos de seguretat de l'Estat. Per tant, entenem que aquesta Llei dota d'uns crèdits pressupostaris de caràcter confidencial molt importants, com tenen totes les policies modernes i avançades de tot el món.

Jo estic segur que aquest Projecte de llei dona resposta a totes aquestes qüestions que estan plantejades i, per

tant, només em resta donar les gràcies a tots els companys ponents que han intervingut, als serveis de la cambra i tant al conseller com als tècnics de la Conselleria. I ja que m'ho estan dient aquí, que és l'última intervenció que hi ha per part dels diputats, també desitjar-los unes bones festes, a tothom.

Gràcies.

(Remor de veus.)

El president

Passem, per tant, ara, senyores i senyors diputats, a la votació, després del debat. Passarem a votar les transaccionals. Prego atenció, també, als senyors portaveus.

Primer, votarem la transaccional suportada sobre l'esmena 3, d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Comença la votació.

Aprovada per unanimitat.

A continuació, les que es fonamenten sobre les esmenes 1, 4 i 9, respectivament dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Popular i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Aprovades per unanimitat.

A continuació, les que se sustenten sobre la 6 i la 7, respectivament Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Grup Popular.

Comença la votació.

Aprovades per unanimitat.

La següent queda suportada per l'esmena número 8, d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Aprovada per unanimitat.

Ara, les que se sustenten sobre la 13 i la 14, que és: Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana, respectivament.

Comença la votació.

Aprovades per unanimitat.

I ara, la que se sustenta sobre la 10, 11 i 12, respectivament Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Popular i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Per unanimitat.

I ara, la votació del Dictamen.

Comença la votació.

Aprovat per unanimitat.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 48

La sessió s'obre a tres quarts de vuit del vespre i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Santaló i Burull i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i d'Interior.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Designació de senadors o senadores que han de representar la Generalitat al Senat. Tram. 280-00004/06. Junta de Portaveus. Designació dels senadors que representaran la Generalitat al Senat.

El president

S'obre la sessió.

Designació de senadors o senadores que han de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00004/06)

El primer punt de l'ordre del dia, i únic, és la designació de senadors o senadores que han de representar la Generalitat al Senat. Prego a la senyora secretària de la

Mesa, secretària primera, que llegeixi les designacions fetes..., els candidats.

La secretària primera

«Proposta de candidat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió: senyor Marià Curto i Forés.

»Proposta de candidata presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi: senyora Montserrat Duch i Plana.»

(Veus de fons.)

El president

D'acord amb la norma supletòria a l'article 81, punt 1, primer, del Reglament, i d'acord amb la Junta de Portaveus, es proposa que la ratificació dels candidats s'aprovi per assentiment. *(Pausa.)* Crec que així és, i, per tant, queden designats l'excel·lentíssim senyor Marià Curto i l'excel·lentíssima senyora Montserrat Duch com a senadors. *(Aplaudiments.)* S'informarà la Presidència del Senat dels senadors designats, als quals es lliurarà la corresponent credencial.

Senyores i senyors diputats, bon Nadal i bon any.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i tres minuts.